

புதிய அனாபகம்

பிப்ரவரி 2016

ரூ.10.00

ரோகித் வெமுலா

கண்ணீர் சிந்தாதே!

கலகம் செய்!!

அரியானா பஞ்சாயத்துத் தேர்தல் திருத்தச் சட்டம்: நவீன தீண்டாமை!

படிப்பறிவற்றவராகவும்,
கடனாளியாகவும், கக்கூசு இல்லாமலும்
இருப்பதற்குக் காரணம்
நீதான் என்று பழிபோட்டு,
ஏழைகளைக் குற்றவாளியாக்கித்
தண்டிக்கும் புதிய மனுநீதியைத்தான்
உச்சநீதி மன்றம் தீர்ப்பாக அறிவித்துள்ளது.

அனைவருக்கும் வாக்குரிமை என்ற அடிப்படை ஜனநாயகக் கோட்பாட்டுக்கு எதிராக, இச்சட்டப்பூர்வ ஜனநாயக உரிமையைப் பறிக்கும் வகையில் அரியானா அரசு கொண்டுவந்துள்ள பஞ்சாயத்துத் தேர்தல் சட்டத் திருத்தத்தை அண்மையில் உச்சநீதி மன்றம் அங்கீகரித்துத் தீர்ப்பளித்துள்ளது.

இப்புதிய சட்டத் திருத்தத்தின்படி, பொதுத் தொகுதிகளில் கிராமப் பஞ்சாயத்துகளின் தலைவர், துணைத் தலைவர் அல்லது உறுப்பினர் பதவிக்குப் போட்டியிடுவோர் 10-ஆம் வகுப்பு அல்லது அதற்கு இணையான கல்வித் தகுதி பெற்றிருக்க வேண்டும். தனித் தொகுதி எனில், பஞ்சாயத்துத் தலைவர் பதவிக்கு 8-ஆம் வகுப்பு வரை ஆணும் பெண்ணும் படித்திருக்க வேண்டும். பஞ்சாயத்து உறுப்பினர் தகுதிக்கு, பெண்கள் அல்லது தாழ்த்தப்பட்டவராக இருந்தால் 5-ஆம் வகுப்பு முடித்திருக்க வேண்டும். இத்தகைய தகுதி இல்லாதவர்கள் தேர்தலில் நிற்கவே முடியாது.

இது தவிர, விவசாயக் கூட்டுறவு சங்கம், ஊரக வளர்ச்சி வங்கி ஆகியவற்றில் கடன் பாக்கி செலுத்தாதவர்கள், மின்சாரக் கட்டணம் கட்டாமல் பாக்கி வைத்துள்ளவர்கள் தேர்தலில்

“இத்தப் பொதுக் கழிப்பறையைத்தான் நாங்கள் பயன்படுத்துகிறோம். எனது வீட்டில் கழிப்பறை இல்லாததால், பஞ்சாயத்துத் தேர்தலில் எனது வேட்பு மனு நிராகரிக்கப்பட்டுள்ளது” என்று வேதனையுடன் கூறும் அரியானாவின் லாஹலி கிராமத்தைச் சேர்ந்த கம்லீஷ் என்ற கூலித் தொழிலாளி.

போட்டியிட முடியாது. மேலும், பஞ்சாயத்துத் தேர்தல்களில் போட்டியிடும் அனைவரும் தங்களது வீடுகளில் செயல்படும் கழிப்பறையைக் கட்டியிருக்க வேண்டும். இல்லையேல், தேர்தலில் நிற்கும் தகுதியை அவர்கள் இழக்க நேரிடும்.

அரியானாவின் 2:53கோடி மக்கள் தொலையில் 58 சதவீதம் பேர் (ஏறத்தாழ ஒன்றரை கோடி பேர்) வாக்களிக்கும் உரிமை பெற்றவர்கள். இவர்களில் 57 சதவீதம் பேர்தான் (ஏறத்தாழ 84லட்சம் பேர்) இப்புதிய சட்டப்படி தேர்தலில் நிற்கத் தகுதியுடைய குறைந்தபட்சக் கல்வி பெற்றவர்கள். எஞ்சிய 66 லட்சம் பேர் தேர்தலில் போட்டியிட முடியாது. தாழ்த்தப்பட்டோரில் 68 சதவீத பெண்களும் 41 சதவீத ஆண்களும் தேர்தலில் நிற்க முடியாது. மேலும், அம்மாநிலத்தின் ஒட்டுமொத்த பெண்களில் ஏறத்தாழ 50 சதவீதத்தினர் பஞ்சாயத்துத் தேர்தலில் போட்டியிட முடியாது.

பஞ்சாயத்துகளில் பெண்களுக்கு 50 சதவீத இட ஒதுக்கீடு அளிக்கப்பட்டுள்ளதால், பஞ்சாயத்து தேர்தல்கள் என்பது வேர்மட்ட ஜனநாயகம் என்று ஆட்சியாளர்களாலும் ஊடகங்களாலும் பெருமையாகப் பேசப்படுகிறது. ஆனால், உச்சநீதி மன்றத்தால் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ள இப்புதிய சட்டத் திருத்தத்தின் விளைவாக, பெரும்பான்மையான பெண்களும் ஏழைகளும் தாழ்த்தப்பட்டோரும் பஞ்சாயத்துத் தேர்தலில் போட்டியிடவே முடியாத படி ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டுள்ளனர்.

2011-ஆம் ஆண்டின் சமூகப் பொருளாதார சாதனவாரிக் கணக்கெடுப்பின்படி, ஏறத்தாழ பாதிக்கும் மேலான இந்தியாவின் கிராமப்புற மக்கள் கல்வியறிவற்றவர்களாக அல்லது அரைகுறை கல்வியறிவு கொண்டவர்களாக உள்ளனர். அவர்களில் பெரும்பாலோர் குடிசைகளில் வாழும் நிலமற்ற கூலி - ஏழைகளாக உள்ளனர். ஊரக மற்றும் கூட்டுறவு வங்கிக் கடன் பாக்கி இல்லாதவர்கள்தான் தேர்தலில் போட்டியிட முடியும் என்ற உத்தரவின் மூலம்,

தொடர்ச்சி 35-ஆம் பக்கம்...

கண்ணீர் சிந்தாதே! கலகம் செய்ய!!

“இந்தத் தருணத்தில் நான் புண்பட்டவனாக உணரவில்லை. என் மனம் துயரில் மூழ்கவில்லை. வெறுமையானவனாக, என்னைப் பற்றியே அக்கறையற்றவனாக உணர்கிறேன். இது பரிதாபத்துக்குரிய நிலைதான். அதனால் தான் இதைச் செய்கிறேன்.” “எனக்காக கண்ணீர் சிந்தாதீர்கள். இவ்வகலில் வாழ்வதைவிடச் சாவது எனக்கு மகிழ்ச்சியளிக்கிறது என்பதை அறிந்து கொள்ளுங்கள்.” - இவை ரோகித் வெமுலாவின் இறுதிக் கடிதத்தில் காணப்படும் வரிகள்.

தன்னைச் சுற்றியிருந்த மாணவர்களைச் செயல் துடிப்புள்ளவர்களாக மாற்றிய ஒரு இளைஞனை வெறுமையில் தள்ளியது எது? பிரபஞ்சத்தின் தோற்றம் முதல் தற்போது தான் வாழ்கின்ற சமூகம் வரையிலான அனைத்தின் மீதும் மாளாக்காதலுடன் அக்கறையும் கொண்டிருந்த ஒரு இளைஞனை, தன் மீதே அக்கறையற்ற பரிதாப நிலைக்குத் தள்ளியது எது?

யாகுப் மேமனின் மரண தண்டனையைச் சகித்துக் கொள்ள முடியாமல் துடித்த ஒரு மாணவன், முசாஃபர் நகர் படுகொலைகளைத் தனது கண் முன் நடைபெற்ற அநீதி போல் உணர்ந்த மாணவன், ‘வாழ்வதை விடச் சாவது தனக்கு மகிழ்ச்சியளிப்பதாக’க் கூறுகிறானே, அதிலிருந்து நாம் புரிந்து கொள்வது என்ன?

வெமுலாவின் கடிதம் இச்சமூகத்தின் மீதான ஆழ்ந்த நம்பிக்கையின்மையை வெளிப்படுத்துகிறது. தனது மரணம் ஒரு எதிர்ப்பலையை உருவாக்க வேண்டுமென்ற விருப்பம்கூட வெமுலாவின் கடிதத்தில் தென்படவில்லை. இது தான் நம்மைக் குற்றவுணர்வில் ஆழ்த்தும் பழி. தனது முடிவுக்காக, தன்னை நேசித்தவர்களிடம் வெமுலா மன்னிப்புக் கேட்கிறான். ஆனால், தனது மரணம் மற்றவர்களிடம் குற்றவுணர்வை ஏற்படுத்தி விடாது என்ற “தெளிவு” வெமுலாவிடம் இருந்திருக்கிறது.

இறந்து போன எஸ்.வி.எஸ் கல்லூரி மாணவிகளோ, “இந்தக் கல்லூரி மீது நடவடிக்கை எடுக்கப்படும் என்ற எதிர்பார்ப்பில்தான் தாங்கள் தற்கொலை செய்து கொள்வதாக”க் கடிதத்தின் இறுதியில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அது அவர்கள் எழுதிய தற்கொலைக் கடிதம் என்பது உண்மையாயின், அம்மாணவிகளின் எதிர்பார்ப்பு - வெமுலாவின் மொழியில் கூறுவதெனில் - மிகவும் பரிதாபத்துக்குரியது. கல்லூரியின் மீது நடவடிக்கை எடுக்கும் அதிகாரம் பெற்றவர்களென அம்மாணவிகள் நம்புகின்ற எல்லா நிறுவனங்களும் நிர்வாகத்தின் குற்றக்கூட்டாளிகளே என்பது புரியாத காரணத்தினால் வந்த வெகுளித்தனமான எதிர்பார்ப்பு.

இந்த அரசியல் சட்டம் வழங்கும் உரிமைகள், இந்த அரசமைப்பு உருவாக்கியுள்ள விதிமுறைகள் - மரபுகள், தான் நிலைநிறுத்த விரும்புவதாக ஆளும் வர்க்கமே கூறிக்கொள்கின்ற சமூக- பண்பாட்டு விழுமியங்கள், ஆளும் வர்க்கம் பீற்றுக்கின்ற சட்டத்தின் ஆட்சி - ஆகிய இவையனைத்துமே தோற்றுவிட்டன என்பதை உணர்ந்து கொள்ளாமல், அவற்றின் வரம்பில் நின்று ஏதேனும் சாதித்துவிட முடியும் என்று நம்புகிறவர்கள், தத்தம் சூழ்நிலைகள் தோற்றுவிக்கும் நிர்ப்பந்தங்களுக்கு ஏற்ப தற்கொலை மனோபாவத்துக்கு ஆட்படுகிறார்கள். விஷ்ணுப்பிரியா முதல் வெமுலா வரையிலான மதிப்புமிக்க பல உயிர்களை இப்படித்தான் நாம் இழந்து கொண்டிருக்கிறோம்.

“கண்ணீர் சிந்தாதே” என்ற வெமுலாவின் சொற்களோடு “கலகம் செய்ய” என்ற இரண்டு சொற்களைச் சேர்த்துக் கொள்வோம். அழுகி நாறுகின்ற இந்த அரசியல் சமூக அமைப்புக்கு எதிரான கலகம்தான் இதற்குத் தீர்வு. தற்கொலை மனோபாவத்திலிருந்து இளைஞர்களை விடுவிக்க வல்லதும் இத்தகைய கலகப் பண்பாடுதான்!

புதிய அனநாயகம்

மார்க்சிய-லெனினிய அரசியல் ஏடு

தொகுதி: 31 இதழ்: 4
பிப்ரவரி 2016

உள்நாடு

தனி இதழ்: ரூ. 10.00

ஆண்டு சந்தா: ரூ.120.00

வெளிநாடுகள்

(வான் அஞ்சலில்)

ஆண்டு சந்தா: US \$ 20

அட்டை வடிவமைப்பு : மு.துரை

தொடர்பு முகவரி:

புதிய ஜனநாயகம்,
110, இரண்டாம் தளம்,
63, என்.எஸ்.கே. சாலை,
(அ.பெ.எண் : 2355)
கோடம்பாக்கம்,
சென்னை - 600 024.

மின்னஞ்சல்:

puthijananayagam@gmail.com

தொலைபேசி: 94446 32561

வெமுலாவின் நெஞ்சுரத்தை நொறுக்கியது யார்?

ரோகித் வெமுலாவின் தற்கொலை
கூறும் செய்தி என்ன?

அது, உயர் கல்வி நிறுவனங்களில் நிலவும்
ஆதிக்க சாதிவெறியை அம்பலமாக்குகிறதா,
இந்துத்துவ சக்திகளின் பாசறைகளாக
அவை மாற்றப்படுவதைக் காட்டுகிறதா,
'நல்லெண்ணமிக்க'
இந்து நடுத்தர வர்க்கத்தின்
இரக்கமின்மையைச் சாடுகிறதா?

ரோகித் வெமுலா - ஐதராபாத் மத்திய பல்கலைக்
கழகத்தின் ஆய்வு மாணவன். அம்பேத்கர் மாணவர்
சங்கம் என்ற அமைப்பின் முன்னோடி. சனவரி 17-
ஆம் தேதியன்று சக மாணவன் ஒருவனது அறையில்
வெமுலா தற்கொலை செய்து கொண்டான். சக
மாணவர்கள் யாரும் அவனது முகத்தைக் கூடக் காண
விடாமல், வெமுலாவின் உடலை ஒரு அநாதைப்
பிணம் போல அப்புறப்படுத்தியது பல்கலைக்கழக
நிர்வாகம். வெமுலாவின் தாயை மட்டும் அழைத்து
வந்த போலீசு, அவர்களுடைய குடும்ப வழக்கத்
தீன்படி உடலைப் புதைப்பதற்குப் பதிலாக, அவசர
அவசரமாக எரியூட்டியது.

இது தற்கொலைதானா என்று
சந்தேகிப்பதற்கான எல்லா முகாற்
திரங்களும் இந்த நடவடிக்கை
களில் உள்ளன. இது தற்கொலை
தான் என்று நம்புவதற்கான
ஆதாரம் ஒன்று உண்டெனில்,
அது வெமுலாவின் கடிதம். அக்
கடிதம் வெளிப்படுத்தும் உணர்ச்சி
உண்மையானது. போலிகளைத்
தயாரிக்கும் கிரிமினல் தனத்தில்
பெரும் திறமை பெற்றவர்
கள்தான் என்ற போதிலும்,
ஆர்.எஸ்.எஸ். பார்ப்பனக் கும்
பலின் சூழ்ச்சித்திறனுக்கும் கற்
பனைக்கும் அப்பாற்பட்டது அக்
கடிதத்தில் வெமுலா வெளிப்
படுத்தும் உணர்ச்சி.

வெமுலா, கல்லுடைக்கும் சாதி

யைச் சேர்ந்த தந்தைக்கும், தாழ்த்தப்பட்ட பெண்
ணுக்கும் பிறந்து, தந்தை கைவிட்டு ஓடியதால்,
ஏழைத்தாயால் வளர்க்கப்பட்ட பிள்ளை. மார்க்சின்
மீதும், அம்பேத்கரின் மீதும் பற்றும், பார்ப்பன இந்து
வெறியின் மீது கடுமீ வெறுப்பும் கொண்ட ஒரு
மாணவன். அம்பேத்கர் மாணவர் சங்கம், யாகுப்
மேமன் தூக்கிலிடப்பட்டதைக் கண்டித்ததும்,
முசாபர்நகர் கலவரம் குறித்த ஆர்.எஸ்.எஸ். வெறியர்
களை அம்பலப்படுத்தும் ஆவணப்படத்தைத் திரை
யிட்டதும் ஐதராபாத் மத்தியப் பல்கலைக் கழகத்தில்
இயங்கி வரும் அகில பாரதிய வித்யார்த்தி பரிசத்
என்ற ஆர்.எஸ்.எஸ். மாணவர் அமைப்பினருக்கும்,
பார்ப்பன வெறி பிடித்த பல்கலைக்கழக நிர்வாகத்
துக்கும் விடுத்த சவாலாக அமைந்தன.

இதற்கு முன்னர் பல்கலைக்கழகத்தில் நடை
பெறும் மாணவர்களுக்கான கலாச்சார விழாவின்
போது மாட்டுக்கறி பிரியாணி பரிமாறப்பட வேண்
டும் என்ற கோரிக்கையை வெமுலா தலைமை
யிலான மாணவர்கள் எழுப்பியதன் காரணமாக
ஏ.பி.வி.பி.யின் தூண்டுதலின் பேரில் கலாச்சார
விழாவையே ரத்து செய்தார் துணை வேந்தர். பெரும்
பான்மை இந்து மாணவர்கள் மாட்டுக்கறிக்கு எதிராக
வாக்களிப்பார்கள் என்ற நம்பிக்கையில் அனைத்து
மாணவர்களின் பொதுக்குழுவைக் கூட்டி முடி

பார்ப்பன இந்து மதவெறிக்கு எதிரான
போராளி ரோகித் வெமுலா.

வெடுப்போம் என்றது பல்கலைக்
கழக நிர்வாகம். பொதுக்குழுவில்
பெரும்பான்மை மாணவர்கள்
மாட்டுக்கறி உணவை ஆதரித்
தால், அன்றாடம் உணவு விடுதி
யிலேயே மாட்டுக்கறி வழங்க
நீங்கள் தயார் என்றால் பொதுக்
குழுவைக் கூட்டுங்கள் என்று
சொல்லியிருக்கிறார்கள் வெமுலா
உள்ளிட்ட மாணவர்கள். பீதி
யடைந்த நிர்வாகம் பொதுக்குழு
யோசனையையே தலை முழுகி
யது.

அம்பேத்கர் மாணவர் சங்கத்
தினர் குறி வைக்கப்படுவதற்கு
காரணமான சில சம்பவங்கள்
இவை. நாட்டின் உயர்கல்வி
நிறுவனங்கள் என்று அழைக்கப்
படும் நவீன அக்கிரகாரங்கள்,
முற்று முழுதாக காவிக்கொடி

யின் கட்டுப்பாட்டில் கொண்டு வரப்படும் இன்றைய சூழலில், ஒரு தலித் மாணவன் இந்துத்துவத்தை எதிர்த்து சவால் விடுவதை பார்ப்பன பாசிஸ்டுகள் சகித்துக் கொள்வார்களா?

வெமுலாவின் மாதாந்திர கல்வி உதவித்தொகை, ஜூலை மாதம் முதற்கொண்டே நிறுத்தப்பட்டது. தனது பராமரிப்புக்கும் தனது தாயின் பராமரிப்புக்கும் இந்த உதவித் தொகையை மட்டுமே சார்ந்திருந்த வெமுலா பட்டினிக்கும் கடனுக்கும் தள்ளப்பட்டான். பின்னர் வெமுலா உள்ளிட்ட 5 மாணவர்கள் தன்னைத் தாக்கிக் காயப் படுத்தியதாகவும், அதன் காரணமாக, தான் குடல் வால் அறுவை சிகிச்சை செய்து கொள்ள நேர்ந்தது என்றும் ஒரு ஏ.பி.வி.பி. பொய்யன் நிர்வாகத்திடம் புகார் கொடுத்தான். அவனுடைய உடலில் அடிபட்ட கொடுங்காயம் எதுவும் இல்லையென்றும், அடிபடுவதற்கும் குடல்வாலுக்கும் எந்தத் தொடர்பும் இல்லையென்றும் மருத்துவர் சான்றளித்தார்.

இருப்பினும், டிசம்பர் 16-ஆம் தேதி வெமுலா உள்ளிட்ட 5 மாணவர்கள் மீதும் நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டது. காரணம், “ஐதராபாத் பல்கலைக்கழகம் தேசத்துரோக, சாதிய பயங்கரவாதிகளின் கூடாரமாகி விட்டது” என்று மத்திய அமைச்சர் பண்டாரூ தத்தாத்ரேயா மனிதவள மேம்பாட்டுத்துறைக்கு எழுதிய கடிதங்கள். இதன் தொடர்ச்சியாக அமைச்சர் (மனு) ஸ்மிருதி இரானியின் நடவடிக்கை.

“அவர்கள் விடுதியில் தங்கக்கூடாது, சாப்பிடக் கூடாது, வகுப்புக்கு வருவதைத் தவிர பல்கலைக் கழகத்தின் வேறு எந்த இடத்திலும் புழங்கக் கூடாது” என்று வெமுலா உள்ளிட்ட மாணவர்கள் மீது நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டது. இது ஊர் விலக்கம் செய்வது என்ற தீண்டாமை நடவடிக்கையை அப்படியே ஒத்திருப்பதை சுட்டிக் காட்டுகிறார் பேராசிரியர் கோபால் குரு. உதவித்தொகை நிறுத்தப்பட்டு, ஒன்றுவதற்கு இடமும் இல்லாமல் வெளியேற்றப்பட்ட வெமுலாவும் நண்பர்களும் பல்கலைக் கழக வளாகத்தின் வெட்டவெளியில் உறங்கினார்கள். அந்த மாணவர்கள் இரண்டு வாரங்களாகத் தொடர் உண்ணாநிலைப் போராட்டம் நடத்திய போதிலும், அவர்களை ஒரு ஆசிரியர் கூடத் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை. “நாம் நாய்களைப் போல வீதியில் கிடக்கிறோம். யாரும் நம்மை லட்சியம் செய்யவில்லை என்று ரோகித் வருந்துவான்” என்று நினைவுகூர்கிறார்கள் நண்பர்கள்.

ரோகித் வெமுலாவின் தற்கொலையைக் கண்டித்து மத்திய மனித வள மேம்பாட்டுத் துறை அமைச்சர் ஸ்மிருதி இரானியின் உருவ பொம்மையை எரித்து ஆர்ப்பாட்டம் நடத்தும் மாணவர்கள்.

எதிரிகளின் தாக்குதலைக் காட்டிலும் கொடியது இந்த ஆதரவற்ற நிலை. ஆறு மாதங்களாக சோற்றுக்கு வழியில்லாமல் தவித்து, பிறகு தங்குவதற்கு இடமின்றி வீதியில் வீசியெறியப்பட்ட பின்னரும் விடாப்பிடியாகப் போராடிய வெமுலாவால் இந்தப் புறக்கணிப்பை சகித்துக் கொள்ள இயலவில்லை. தாங்கள் பல ஆண்டுகாலம் வளைய வந்த பல்கலைக் கழகத்தில், அநாதைகளைப் போல தெருவோரமாக தாங்கள் படுத்துக் கிடக்கையில், அந்தக் காட்சியால் எந்தவித சலனத்திற்கும் ஆளாகாமல், பேசிச் சிரித்த படிக்கடந்து செல்லும் சக மாணவர்களைப் பார்த்த வெமுலாவின் மனம் நிலைகுலைந்ததில் வியப்பென்ன? வெமுலாவின் நெஞ்சுரத்தை நொறுக்கியவர்கள் எதிரிகள் அல்லர்.

இதேஐதராபாத் பல்கலைக்கழகத்தில், சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் ரெட்டி சாதி மாணவனால் காதலித்து ஏமாற்றப்பட்டு கருத்தரித்த ஒரு தலித் பெண் தற்கொலை செய்து கொண்டாள். பிரேத பரிசோதனை செய்யப்பட்ட அந்த மாணவியின் உடல் விடுதியின் வாயிலில் கிடத்தப்பட்டிருந்த அதே நேரத்தில், விடுதிக்கு உள்ளே வேறொரு மாணவியின் பிறந்தநாள் கொண்டாட்டங்கள் நடந்திருக்கின்றன.

தற்போது வெமுலா மீது நடவடிக்கை எடுத்த துணை வேந்தர் அப்பாராவின் இடத்தில் நியமிக்கப்பட்டிருக்கும் ஸ்ரீவத்சவா, 2008-இல் செந்தில் குமார் என்ற தமிழக தலித் மாணவனின் தற்கொலைக்குக் காரணமான குற்றவாளி. பன்றி மேய்க்கும் சாதியில் பிறந்தவரான செந்தில் குமார் கணிதத்தில் முனைவர் பட்ட ஆராய்ச்சி மாணவர். குடும்பத்தின் முதல் தலைமுறைப் பட்டதாரி. சாதிவெறி பிடித்த பேராசிரியர்களின் புறக்கணிப்பும், அவமதிப்பும் அவரைத் தற்கொலைக்குத் தள்ளின. அன்றும் செந்தில் குமாரின் உடலைப் பார்ப்பதற்குக்கூட ஒரு பேராசிரியரும் வர

ஆதிக்க சாதி
வெறி பிடித்த
பேராசிரியர்களின்
புறக்கணிப்பாலும்
அவமதிப்பாலும்
தற்கொலை செய்து
கொண்ட தமிழகத்தைச்
சேர்ந்த ஆராய்ச்சித்
துறை மாணவர்
செந்தில்குமார்.
(கோப்புப் படம்)

வில்லை, மனித உரிமை செயற்பாட்டாளர் பால கோபால், தலித் தலைவர் போஜா தாரகம் ஆகிய இருவர் மட்டுமே வந்தனர் என்று நினைவு கூர்கிறார்கள் மாணவர்கள்.

பல்கலைக்கழக ஆசிரியர் குடியிருப்பின் குழாய்த் தண்ணீரை எல்லா சாதியினரும் பயன்படுத்துவதால், அது தீட்டான தண்ணீர் என்று கூறி தனது வீட்டில் தனியே கிணறு தோண்டிக் கொள்ள ஒரு பேராசிரியப் பார்ப்பனருக்கு பல்கலைக்கழக நிர்வாகம் அனுமதியளித்திருக்கிறது என்று சொன்

னால் அந்தப் பல்கலைக்கழகத்தின் யோக்கியதை வேறெப்படி இருக்க முடியும்?

டில்லி பல்கலைக்கழகத்தின் அரசியல் விஞ்ஞானத்துறை பேராசிரியரும், “ஒதுக்கீட்டின் குழந்தைகள்” என்ற நூலின் ஆசிரியருமான என்.சுகுமாரன், ஐதராபாத் பல்கலைக்கழக வளாகத்தில் ஒரு தலித் மாணவன் அனுபவிக்கும் கொடுமையை ஒரு சித்திரமாகத் தருகிறார். “பல்கலைக்கழகத்தில் இடம் கிடைத்து விடுதியில் இடம் கிடைக்காத தலித் மாணவர்கள் ஏராளம். வெளியில் அறை எடுத்து தங்க அவர்களுக்கு வசதி இருக்காது. சட்டவிரோதமாக விடுதி அறைகளில் அவர்கள் தம் நண்பர்களுடன் தங்கியிருப்பார்கள். அறையில் சேறூ மட்டும் வைத்துக் கொள்வார்கள். உணவு விடுதியில் எல்லா மாணவர்களும் சாப்பிட்டு விட்டு கிளம்பும்வரை காத்திருப்

பார்கள். சமையல் பாத்திரங்களில் குழம்பு, பொறியல் ஏதேனும் மிச்சமிருக்கிறதா என்று அவர்கள் துழாவுவது அதே நேரத்தில், நாய்களும் பூனைகளும் எச்சில் தட்டுகளை நக்கிக் கொண்டிருப்பதை நான் என் கண்ணால் கண்டிருக்கிறேன்” என்கிறார் பேரா. சுகுமாரன்.

2008 முதல் இன்று வரை அந்தப் பல்கலைக்கழகத்தில் மட்டும் 11 தலித் மாணவர்கள் தற்கொலை செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். சாதி ஆதிக்கமும் தலித் மாணவர்களின் தற்கொலையும் ஐதராபாத் பல்கலைக்கழகத்தின் பழகிப்போன ஏதார்த்தங்களாகியிருக்கின்றன. “ஆதிக்க சாதிகளைச் சேர்ந்த ஆசிரியர்கள் தலித் மாணவர்களைப் புறக்கணிக்கிறார்கள். அதே நேரத்தில், ஆதிக்க சாதி மாணவர்களோ தாங்கள் தான் பல்கலைக்கழகத்தின் உரிமையாளர்கள் என்று கருதுகிறார்கள் என்கிறார் அப்பல்கலைக்கழகத்தின் முன்னாள் பேராசிரியர் டாக்டர் ஹரகோபால். டில்லி எய்ம்ஸ் முதல் சென்னை ஐ.ஐ.டி. வரையில் எல்லா உயர் கல்வி நிறுவனங்களின் நிலையும் இதுதான்.

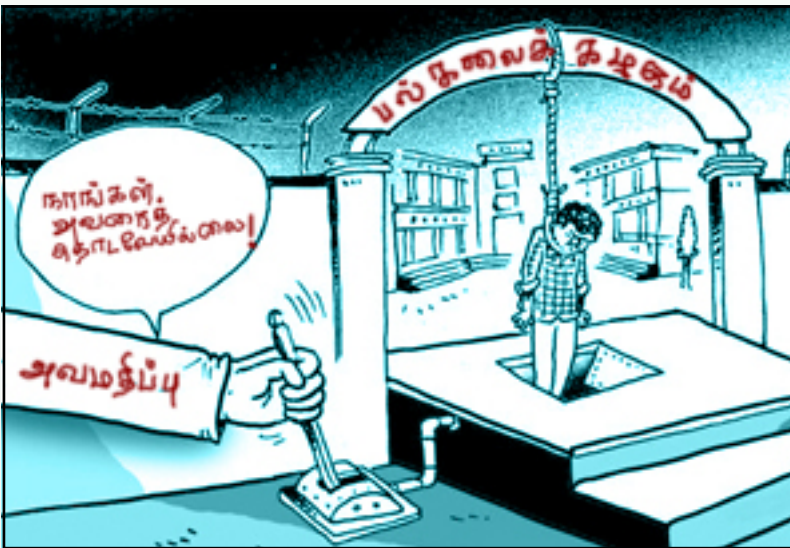
சென்னை ஐ.ஐ.டி.யில் அம்பேத்கர்-பெரியார் வாசகர் வட்டத்துக்கு எதிராக ஸ்மிருதி இரானி தாக்குதல் தொடுத்த போதும், அம்மாணவர்களுக்கு ஆதரவான குரல் எதுவும் உள்ளேயிருந்து எழுந்துவிடவில்லை. வெளியிலிருந்து எழுந்த எதிர்ப்புக் குரல்களும் போராட்டமும் வலுப்பெற வலுப்பெறத்தான் ஐ.ஐ.டி. பார்ப்பனக் கும்பல் அஞ்சியது, பின் வாங்கியது. போராட்டம் நாடு முழுவதும் பரவியதன் விளைவாக, மோடி அரசு பின்வாங்க நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டது.

உயர் கல்வி நிறுவனங்களில் நிலவும் பார்ப்பன ஆதிக்கம், அந்த ஆதிக்கத்துக்கு எதிரான குரல்களை நசுக்குவதன் மூலம் அவற்றை இந்துத்துவக் கூடாரங்களாக்கும் மோடி அரசின் நடவடிக்கைகள், தாழ்த்தப்பட்ட - ஒடுக்கப்பட்ட சமூகங்களைச் சேர்ந்த மாணவர்களை உயர் கல்வியிலிருந்து முற்றும் முழுதாகவே வெளியேற்றவிருக்கும் காட்ஸ் ஒப்பந்தத்தின் அடிப்படையிலான தனியார் உயர்கல்விக் கொள்ளையின் அமலாக்கம் - இவை தனித்தனிப் பிரச்சினைகளும்மில்லை, இவற்றுக்குத் தனித்தனி தீர்வுகளும் இல்லை.

ஆனால், இவை ஒவ்வொன்றும் எண்ணற்ற வெமுலாக்களை மரணத்துக்குத் தள்ள வல்லவை. எஸ்.வி. எஸ். கல்லூரி மாணவிகளின் தற்கொலை இதனை உணர்த்தவில்லையா என்ன?

ஆனால், இவை ஒவ்வொன்றும் எண்ணற்ற வெமுலாக்களை மரணத்துக்குத் தள்ள வல்லவை. எஸ்.வி. எஸ். கல்லூரி மாணவிகளின் தற்கொலை இதனை உணர்த்தவில்லையா என்ன?

• அஜித்

தனியார் கல்வியில் கருகிய விட்டில் பூச்சிகள்!

தலித்துகளுக்கான கல்லூரி என்ற பெயரில் தலித் மாணவர்களைக் கொள்ளையடித்தது மட்டுமின்றி, போலீசு - ரவுடிகள் துணையுடன் அவர்களைக் கொத்தடிமைகளாகவும் நடத்திய ஒரு கிரிமினல் கும்பலை மூன்று மாணவிகளின் மர்ம மரணம் வெளிச்சத்துக்கு கொண்டு வந்திருக்கிறது.

“நான் அந்தக் கல்லூரியில் ஒருநாளும் மருத்துவ மாணவனாக இருந்தது இல்லை; கொத்தனராக, சித்தாளாகத்தான் இருந்தேன்.”

- எஸ்.வி.எஸ். இயற்கை மற்றும் யோகா மருத்துவக் கல்லூரியின் முன்னாள் மாணவர் கண்ணதாசன்

தமிழகத்தின் விழுப்புரம் மாவட்டத்தில், சின்னசேலத்திற்கு அருகிலுள்ள பங்காரம் கிராமத்தில் 2008-ஆம் ஆண்டு முதல் இயங்கி வந்த எஸ்.வி.எஸ். இயற்கை மற்றும் யோகா மருத்துவக் கல்லூரி மாணவர்களின் கனவுகள் சிதைக்கப்பட்டதை உலுக்கும் விதத்தில் எடுத்துச் சொல்லும் வாக்குமூலம் இது. கண்ணதாசனுக்கு மட்டுமல்ல, மோனிஷாவிிற்கும், சரண்யாவிிற்கும், பிரியங்காவிிற்கும் மருத்துவராவது தான் கனவாக, இலட்சியமாக இருந்தது. கண்ணதாசன் தனது கனவைச் சிதைத்த கல்லூரி நிர்வாகத்தை, அதிகார வர்க்கத்தை எதிர்த்துப் போராடிக் கொண்டிருக்கிறார். மோனிஷாவும், சரண்யாவும், பிரியங்காவும் அப்போராட்டத்தின் களப்பலியாகி விட்டார்கள்.

அந்தக் கல்லூரி மாணவர்களின் குறைகளை அரசு நிர்வாகம் காது கொடுத்துக் கேட்டிருந்தால், கல்லூரிகளுக்கு அனுமதி கொடுக்கும் அரசின் கண்காணிப்பு உறுப்புகள் சரியாகச் செயல்பட்டிருந்தால் எனப் பல “இருந்தால்”களை அடுக்கிய பிறகு, அந்த மூன்று மாணவிகளின் உயிர் பறிபோய் இருக்காது என்று ஊடகங்கள் மட்டுமல்ல, பொதுமக்கள் மத்தியிலும் அப்படிப்பட்டதொரு கருத்து தொக்கி நிற்கிறது. இக்கல்லூரி விவகாரத்தில் அதிகார வர்க்கம்,

குறிப்பாக, இந்திய மருத்துவத்திற்கான இயக்குநரகம், டாக்டர் எம்.ஜி.ஆர். மருத்துவப் பல்கலைக் கழகம், சென்னை உயர்நீதி மன்றம், விழுப்புரம் மாவட்ட நிர்வாகம் ஆகியவை பிரச்சினையின் தீவிரத்தை உணர்ந்து கொள்ளாமல் அலட்சியமாகவும், சிவப்பு நாடாத்தனத்துடனும் நடந்து கொண்டுவிட்டதாகக் கருதிக் கொள்வது, நடந்த குற்றத்தில் அவர்களுக்குள்ள பங்கை, குறிப்பாக அக்கல்லூரியை நடத்திவந்த குற்றகும்பலின் கூட்டுக் களவாணியாக அதிகார வர்க்கம் இருந்திருப்பதை இருட்டடிப்பு செய்வதாகும்.

“நீ காசு கொடுக்குற, நான் பல்கலைக்கழகத்திடமிருந்து சர்ட்டிபிகேட் வாங்கித் தருகிறேன்” என மாணவர்களிடம் கூறி வந்திருக்கிறார் அக்கல்லூரியின் தாளாளர்களுள் ஒருவரான சுப்பிரமணியன். இது, கல்லூரி என்ற போர்டுக்குப் பின்னே மறைந்துகொண்டு மாணவர்களை வேட்டையாடிய கும்பலின் ஆணவத்தையும் கிரிமினல்தனத்தையும் மட்டும் எடுத்துக் காட்டவில்லை. டாக்டர் எம்.ஜி.ஆர். மருத்துவப் பல்கலைக்கழகத்திற்கும் அக்கல்லூரியின் நிர்வாகிகளுக்கும் இடையே இருந்துவந்த கூட்டுக் களவாணித்தனத்தையும் புட்டு வைக்கிறது. மருத்துவப் பல்கலைக்கழகத்தின் முன்னாள் பதிவாளர் ஜான்சி சார்லஸ், சென்னையிலுள்ள அண்ணா அரசு சித்த மருத்துவக் கல்லூரியைச் சேர்ந்த மருத்துவர்கள் மணவாளன், மாலதி என எஸ்.வி.எஸ்.கல்லூரியின் தாளாளர் வாசுகி சுப்பிரமணியத்தோடு மிக நெருக்கமாக இருந்த அதிகாரிகளை மாணவர்களும் அவர்

தனியார்மயத்தின் நரபலி: (இடமிருந்து) பிரியங்கா, மோனிஷா, சரண்யா.

எஸ்.வி.எஸ்.கல்லூரி நிர்வாகத்தின் முறைகேடுகள், அடாவடித்தனங்களை எதிர்த்து துணிந்து போராடிவரும் மாணவர்கள் (இடமிருந்து) ஐயப்பன், கண்ணதாசன், கோமளா.

களது பெற்றோர்களும் அடையாளம் காட்டுகிறார்கள். இந்த நெருக்கம்தான் சுப்பிரமணியத்திற்கும் அவரது மனைவி வாசுகி சுப்பிரமணியத்திற்கும் கல்லூரி என்ற பெயரில் ஒரு கொத்தடிமைக் கூடத்தை நடத்தும், மாணவர்களை ஏ.டி.எம். மெஷின் போலப் பாவிக்கும் துணிவைத் தந்திருக்கிறது.

“வகுப்பறை, நூலகம், ஆய்வுக்கூடம் உள்ளிட்ட அடிக்கட்டுமான வசதிகள் இல்லாமல் இருப்பது; உரிய தகுதிகொண்ட ஆசிரியர்கள் இல்லாமல் இருப்பது; அரசு நிர்ணயித்த கட்டணத்திற்கு மேல் வசூலிப்பது; அரசால் தடை செய்யப்பட்டுள்ள நன்கொடைகளை வசூலிப்பது; இவற்றுக்கு உரிய ரசீது வழங்காமல் இருப்பது; ஆசிரியர்களையும் மாணவர்களையும் கொத்தடிமைகளாக நடத்துவது” எனத் தனியார் கல்லூரிகளில் நடக்கும் சட்டவிரோதமான முறைகேடுகளும் கிரிமினல்தனங்களும் அம்பலமாவது புதியதல்ல. ஆனால், நாம் கேள்விப்பட்டவற்றுக்கும் அப்பாற்பட்டு, நினைத்தும் பார்க்கமுடியாத வக்கிரத்தோடு தனியார் கல்லூரி நிர்வாகங்கள் மாணவர்களை ஆட்டிப் படைப்பதையும்; இதற்கு ஆதரவாகவும், பாதுகாப்பாகவும் அதிகார வர்க்கம் நடந்து வருவதையும் எஸ்.வி.எஸ். இயற்கை மற்றும் யோகா மருத்துவக் கல்லூரியில் நடந்திருக்கும் சம்பவங்கள் அம்பலப்படுத்தி இருக்கின்றன.

• • •

வெள்ளைக்காரர்கள் ஆப்பிரிக்க காடுகளுள் புகுந்து கருப்பின மக்களை வலைவீசிப் பிடித்து அடிமையாக்கியதைப் போல, எஸ்.வி.எஸ். கல்லூரி தாளாளர் வாசுகி சுப்பிரமணியன் கலந்தாய்வு நடக்கும் அரசு சித்த மருத்துவக் கல்லூரி வளாகத்திலேயே அப்பாவி மாணவர்களை அமுக்கிப் பிடித்திருக்கிறார்.

இந்த அப்பாவி்களுள் பெரும்பாலோர் கிராமப்புற தாழ்த்தப்பட்ட மாணவர்கள். இக்கல்லூரியில் சேர்ந்த மூன்றாவது மாதத்திலேயே வெளியேறிவிட்ட சென்னை-வேளச்சேரியைச் சேர்ந்த விநோதினி, “கலந்தாய்வு நடந்த இடத்திலேயே தனது மூலச் சான்றிதழ்களை வாசுகி சுப்பிரமணியன் வாங்கிக் கொண்டதாக”க் கூறுகிறார். இந்த முறைகேடுகள் கலந்தாய்வு நடத்திய அதிகாரிகளுக்குத் தெரியாமல் நடக்க வாய்ப்பே இல்லை.

இயற்கை மற்றும் யோகா மருத்துவ படிப்பிற்கான முதலாண்டு-முதல் பருவத்திற்கு அரசு நிர்ணயித்துள்ள கட்டணம் ரூ.25,000. எஸ்.வி.எஸ். கல்லூரியைப் பொருத்தவரை வாசுகியின் வாயிலிருந்து வருவதுதான் கட்டணம். விநோதினி மூன்று மாதத்திற்குள்ளாகவே எண்பதாயிரம் ரூபாய் கட்டணமாகச் செலுத்தியிருப்பதாகக் கூறுகிறார். படிப்பைப் பாதியிலேயே நிறுத்திவிட்டு வெளியேறிவிட்ட கண்ணதாசன் முதலாண்டு முதல் பருவத்திற்கு 1,49,500 ரூபாய் கட்டியிருக்கிறார். விழுப்புரம்-அரசூர் கிராமத்தைச் சேர்ந்த ஐயப்பன்மிருந்து ரூ.1,75,000 பிடுங்கப்பட்டிருக்கிறது. முதல் பருவக் கட்டணமாக ஒவ்வொரு மாணவன்மிருந்தும் குறைந்தபட்சம் ஒரு இலட்ச ரூபாய் வசூலிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

முதலாண்டு இரண்டாம் பருவத்திற்குக் கட்டணம் எதுவும் கிடையாது. ஆனால், அரசின் இந்த உத்தரவெல்லாம் வாசுகியின் ராஜ்ஜியத்தில் செல்லாக் காசு. இது மட்டுமின்றி, முதலாண்டு படிக்கும்பொழுதே இரண்டாம் ஆண்டு, மூன்றாம் ஆண்டுக்கான கல்விக் கட்டணங்களை விருப்பம் போல நிர்ணயித்து வசூலிக்கும் வேட்டையும் நடந்திருக்கிறது. அக்கல்லூரி மூடப்படும் நேரத்தில் மூன்றாமாண்டு படித்து வந்த கார்த்திகேயன் கல்விக் கட்டணம், தேர்வுக் கட்

டணம், அரியர்ஸ் கட்டணம் எல்லாம் சேர்த்து இது வரை 11 இலட்சம் ரூபாயைக் கட்டி அழுதிருப்பதாகக் கூறுகிறார். இக்கல்லூரியிலிருந்து வெளியேறி விட்ட சென்னையைச் சேர்ந்த தமிழரசி என்ற மாணவியின் தந்தை மணிவண்ணன், தன்னிடமிருந்து மூன்றரை இலட்ச ரூபாய் பிடுங்கப்பட்டிருப்பதாகக் கூறுகிறார்.

ஒரு மருத்துவக் கல்லூரிக்குத் தேவையான ஆய்வகம், நூலகம் மட்டுமல்ல, மாணவ-மாணவியருக்கான விடுதி, சாப்பாடு கூடம் என எதுவுமே எஸ்.வி.எஸ். மருத்துவக் கல்லூரியில் இருந்ததில்லை. ஆனால், இவையெல்லாம் இருப்பது போல தனித்தனியாகக் கட்டணங்கள் வசூலிக்கப்பட்டுள்ளன. அக்கல்லூரி தற்பொழுது மூன்று மாடிகளைக் கொண்டதாக எழுந்து நிற்கிறது. இது முழுக்க முழுக்க மாணவர்களிடமிருந்து கொள்ளையடிக்கப்பட்ட பணம் மற்றும் மாடு போல வேலை வாங்கப்பட்ட மாணவர்களது உழைப்பால் உருவானதாகும்.

கட்டிடத்தின் காங்கிரீட்டுக்குத் தண்ணீர் ஊற்றுவது, செங்கல், மணல் மூட்டைகளை மேல்மாடிக்கு ஏற்றுவது, கலவை போடுவது, இரும்புக் கம்பிகளை இறக்குவது, டாய்லெட் சுத்தம் செய்வது, கள்ளக்குறிச்சிக்குப் போய் வாசுகி குடும்பத்திற்கு டிஃபனும், பாலும், காய்கறிகளும் வாங்கி வருவது, கல்லூரி வளாகத்தைப் பெருக்கி சுத்தம் செய்வது - மருத்துவம் படிக்கும் கனவோடு அக்கல்லூரிக்குச் சென்ற ஒவ்வொரு மாணவனும், மாணவியும் கொத்தனராக, சித்தாளாக, எடுபிடியாக மாற்றப்பட்ட துயரக் கதை இது.

மாணவர்களின் நிலையைவிட மாணவிகளின் நிலை இன்னும் பரிதாபகரமாக இருந்திருக்கிறது. வாசுகியின் காலைப் பிடித்துவிடுவது, அவரது புடவை, ஜாக்கெட்டைத் துவைத்துப் போடுவது, அவர் பல் துலக்குவதற்கு பேஸ்ட் எடுத்துக் கொடுப்பது, குளிப்பதற்குத் துண்டு எடுத்துக் கொடுப்பது, பாத்ரூமைச் சுத்தம் செய்வது என அடிமைகளைப் போல கேவலமாக நடத்தப்பட்டுள்ளனர்.

இவையெல்லாம் “கர்மயோகா” எனக் கூறி, மாணவர்களின் தலையில் சுமத்தியிருக்கிறார், வாசுகி. தங்கள் குழந்தைகள் கொத்தடிமைகள் போல நடத்தப்படுவது குறித்து கேள்வி எழுப்பிய பெற்றோர்களிடம், “இது குருகுலம்; அப்படித்தான் இருக்கும்” என நியாயப்படுத்தியிருக்கிறார். மாணவர்களின் பணத்தில், மாணவர்களின் உழைப்பில் மகராணியைப் போல வாழ்க்கை நடத்திய வாசுகி, அம்மாணவர்களைப் பட்டினி போடவும் தயங்கியதில்லை. ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு சாப்பாட்டை ஐந்து பேர் பகிர்ந்து கொள்ளும் நிலையில் நாங்கள் இருந்தோம்

என்கிறார்கள் மாணவர்கள். “பெண்கள் பட்டினி கிடந்தால் தப்பில்லை” என்று இந்த அநியாயத்திற்கு பண்பாட்டு வியாக்கியானம் தந்திருக்கிறார், வாசுகி.

• • •

“ஒவ்வொரு நாளும் வெள்ளை கோட்டைப் போட்டுக் கொண்டு வகுப்பறையில் படுத்துத் தூங்கினோம்” என்கிறார், கண்ணதாசன். சில நாட்கள் வகுப்பு என்ற அதிசயம் நடந்திருக்கிறது. அப்பொழுது சீனியர் மாணவர்கள்தான் ஆசிரியர்களாக அவதாரம் எடுத்திருக்கிறார்கள். தேர்வு நெருங்கும் சமயத்தில், எம்.டி. எலெக்ட்ரோபதி மருத்துவம் படித்திருப்பதாகச் சொல்லிக் கொள்ளும் வாசுகி மாணவர்களைக் கூட்டி உட்கார வைத்துப் பாடம் நடத்துவாராம். தேர்வில் என்னென்ன கேள்விகள் வரும், அதைப் பாடப்படுத்தகத்தைப் பார்த்து காப்பியடிப்பது எப்படி என்பதுதான் அவர் எடுக்கும் வகுப்பு.

“சேர்ந்துவிட்டோம், லட்சக்கணக்கில் பணத்தைக் கட்டிவிட்டோம், பெற்றோர்கள் மனமுடைந்து போவார்கள்” என்பதையெல்லாம் யோசித்து, கல்லூரி நிர்வாகம் இழைத்த கொடுமைகளையெல்லாம் தமது பெற்றோர்களிடம் சொல்லவும் முடியாமல் மறைக்கவும் முடியாமல் மருகிமருகித் தமக்குள்ளேயே புழுங்கித் தவித்திருக்கிறார்கள், மாணவர்கள். விசயத்தைக் கேள்விப்பட்டு விசாரிக்க வந்த தமிழரசி என்ற மாணவியின் தந்தை மணிவண்ணனைக் கொலை செய்துவிடுவேன் என மிரட்டவும் தயங்கவில்லை வாசுகி. போலீசு துறையில் தலைமைக் காவலராகப் பணியாற்றி வரும் அவருக்கே இந்த நிலை என்றால், கிராமத்துப் பெற்றோர்ளை வாசுகி எப்படியெல்லாம் அச்சுறுத்தியிருப்பார்? மாற்றுச் சான்றிதழ் வாங்கிக் கொண்டு வேறு கல்லூரிக்கு மாறிவிடலாம் என்று முயன்றால், மீதி இருக்கும் வருடங்களுக்கும் பணத்தைக் கட்டினால்தான் டி.சி.யைத் தருவேன் என்பதுதான் வாசுகியின் பதில்.

இக்கல்லூரி தொடங்கப்பட்ட 2008-ஆம் ஆண்டு தொடங்கியே கல்லூரியில் நடைபெறும் கட்டணக்

மூன்று மாணவிகளின் மர்மச்சாவுக்குப் பிறகு கைது செய்யப்பட்டுள்ள தாளாளர் வாசுகி, கல்லூரி முதல்வர் கலாநிதி மற்றும் வாசுகியின் மகன் சுவாகத் வர்மா.

கொள்ளை, அடாவடித்தனங்கள் குறித்து அரசிடம் மாணவர்கள் புகார் அளித்து வந்துள்ளனர். பல மாணவர்கள் தங்களுக்கு இழைக்கப்படும் அநீதியைத் தட்டிக் கேட்டு, வாசுகியோடு நேருக்கு நேர் மோதியிருக்கிறார்கள். மாணவர்களின் நலனை முன்னிறுத்தித் தட்டிக் கேட்கத் துணிந்தவர்களை ஒழுக்கங்கெட்டவர்களாக, காழகர்களாக, கிரிமினல்களாக அவதூறு செய்திருக்கிறார், வாசுகி. “நீ புகார் கொடுத்தா, நான் கவர் கொடுப்பேன்” எனப் பச்சையாகக் கூறி, அம் மாணவர்களைத் திகைத்துப் போக வைத்திருக்கிறார்.

எஸ்.வி.எஸ். மருத்துவக் கல்லூரிக்கு ஆள் பிடிப்பதற்காக கல்லூரி நிர்வாகத்தால் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு நடத்தப்பட்ட ஊர்வலம். (கோப்புப் படம்)

தன்னைத் தட்டிக் கேட்ட கண்ணதாசனிடம், “நீ என் கைய படிச்ச இழுத்ததா போலீசில் புகார் கொடுப்பேன். அதற்கு என் புருசனே சாட்சி சொல்வார்” என பஜாரி போலக் கூறி, அவரை மிரட்டியிருக்கிறார். கட்டிய பணத்திற்கு ரசீது கேட்டுத் தொடர்ந்து போராடி வாங்கிக் கொண்டதற்காக, ஐயப்பன் என்ற மாணவர் மீது தனது கல்லூரியின் பெயரில் போலி ரசீது புத்தகங்களை அச்சடித்து வைத்திருப்பதாக சின்ன சேலம் போலீசில் பொய்புகார் அளித்தார் வாசுகி. பிறகு, இந்தப் புகாரைத் திரும்பப் பெற வேண்டுமென்றால், மீதியுள்ள கல்வியாண்டுகளுக்கான கட்டணத்தைக் கட்ட வேண்டும் என அவரது விதவைத் தாயை மிரட்டிப் பணத்தைக் கறந்திருக்கிறார்.

இதைவிடக் கேவலமாக, தன்னை எதிர்க்கும் மாணவர்களை நிர்ப்பந்தப்படுத்தி, ஒரு குறிப்பிட்ட மாணவியிடம் தகாத முறையில் நடக்க முயன்றதாக அல்லது ஆய்வகத்திற்குள் அத்துமீறி நுழைய முயன்றதாக ஒரு மன்னிப்பு கடிதத்தை அவர்கள் கைப்பட எழுதி வாங்கி வைத்துக்கொண்டு, அதனைக் காட்டியே மாணவர்களை அடக்கியிருக்கிறார். இதற்கு ஒத்துழைக்காத மாணவர்களை போலீசைக் காட்டியும், டி.சி.யில் கைவைத்து விடுவேன் என்று மிரட்டியும்; மாணவிகளிடம், உனது நடத்தையை அசிங்கப்படுத்திவிடுவேன் எனப் பயமுறுத்தியும் மாணவர்களின் எதிர்ப்பை மழுங்கடித்திருக்கிறார். இதனால்தான் இறந்துபோன மாணவிகள் தங்களது ‘தற்கொலை’ கடிதத்தில், “எங்களை கேரக்டர் லெஸ் என்று மேடம் சொன்னால் நம்பாதீர்கள்” எனக் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

இதற்கும் மேலாக, தன்னை எதிர்க்கும் மாணவர்களை அடக்கி வைக்க தனது கணவரின் தாழ்த்தப்பட்ட சாதி பின்புலத்தையும், ரவுடிகளையும் பயன்படுத்தியிருக்கிறார், வாசுகி. “தாழ்த்தப்பட்ட மாணவர்களுக்காக நடத்தப்படும் கல்லூரியை அழிக்கப் பார்க்கிறார்கள்” எனச் சாதியை முன்னிறுத்தி, தனது குற்றங்களை மறைக்க முயன்றிருக்கிறார். ஆதிதிரா

விடர் புரட்சிக் கழகம் என்ற பெயர்ப்பலகை தலித் அமைப்பைச் சேர்ந்த பெரு.வெங்கடேசன், தலித் ரகு உள்ளிட்ட கிரிமினல்களைக் கொண்டு மாணவர்களுக்குக் கொலை மிரட்டல் விடப்பட்டதற்கு ஐயப்பனும், கண்ணதாசனும் சாட்சியங்களாக உள்ளனர். தலித் சாதி பின்புலத்தை வைத்துக்கொண்டு வாசுகியும் சுப்பிரமணியும் இழைத்த அநீதிகளை எந்தவொரு தலித் இயக்கமும் ஒருமுறைகூடத் தட்டிக் கேட்கவில்லை என்பது விசாரணைக்குரிய ஒன்று.

இக்கல்லூரியில் சேர்ந்த மாணவர்களுள் ஆகப் பெரும்பாலோர் மிகமிகச் சாதாரண குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். கண்ணதாசன் ஆடு, மாடுகளை விற்றுத்தான் கட்டணம் கட்டியதாகக் கூறுகிறார். ஏழை விவசாய குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஐயப்பன் கடன் வாங்கி கட்டணங்களைக் கட்டியிருக்கிறார். இறந்துபோன பிரியங்காவின் விதவைத் தாய் ஜெயந்தி கூலி விவசாயி; மோனிஷாவின் தந்தை மின்சார வாரியத்தில் ஒப்பந்தக் கூலியாகப் பணியாற்றும் லைன்மேன்; சரண்யாவின் தந்தை விவசாயி. அதிகார வர்க்கத்தைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு ஆட்டம் போட்டு வந்த வாசுகியைத் தனியாளாக எதிர்த்து நிற்க முடியாத நிலையில், வகுப்புகளே நடக்காத கல்லூரியில் பெயருக்குப் படிப்பதால் எவ்விதப் பயனும் இல்லை என்ற நிலையில் பல மாணவர்கள் படிப்பைப் பாதியிலேயே விட்டுச் சென்றுவிட்டனர்.

“உயிர் சம்மந்தப்பட்ட பிரச்சினை. படிக்காமல், விசயம் தெரியாமல் மருத்துவம் பார்ப்பது தவறானது” என்ற அறவுணர்வின் அடிப்படையில் படிப்பைப் பாதியிலேயே விட்டு வெளியேறியதாகக் கூறும் கண்ணதாசன், “2008 முதல் 2012 வரை இந்தக் கல்லூரியில் சேர்ந்த 82 மாணவர்களுள் 76 மாணவர்கள் படிப்பை இடைநிறுத்தி வெளியேறி விட்டதாக”க் கூறுகிறார். 2008-இல் தொடங்கப்பட்ட இந்தக் கல்லூரியில் இருந்து இதுவரை ஒருவர்கூட பதிவுபெற்ற இயற்கை மருத்துவராக வெளிவந்தது இல்லை. இந்த இழிநிலையை மருத்துவப் பல்கலைக்கழகமும், இந்திய மருத்துவ இயக்குநரகமும் கண்டு கொள்ளவில்லை.

● குப்பன்

வாசுகியின் கொலைக் கூட்டாளிகள்!

தாளாளர் வாசுகி மட்டுமல்ல, எம்.ஜி.ஆர்.மருத்துவ பல்கலைக்கழகம், இந்திய மருத்துவத்திற்கான இயக்குநரகம், மாவட்ட நிர்வாகம், போலீசு, ஓட்டுக் கட்சிகள், தலித் பிழைப்புவாதிகள் மற்றும் உயர்நீதி மன்றம் வரையிலான ஒரு பெரிய வலைப்பின்னல்தான் இம்மாணவிகளின் உயிரைப் பறித்திருக்கிறது.

எஸ்.வி.எஸ். கல்லூரி நிர்வாகத்தின் அடாவடித் தனங்களால் படிப்பை இடைநிறுத்திய மாணவர் கண்ணதாசன் இந்தக் கல்லூரியில் நடைபெற்றுள்ள முறைகேடுகள் குறித்து பொதுப்பணித் துறை, மின்சாரத் துறை, நகரமைப்புத் துறை, வருவாய்த் துறை ஆகியவற்றிலிருந்து தகவல் அறியும் உரிமைச் சட்டத்தின் மூலம் விவரங்களைப் பெற்று, அந்த ஆதாரங்களின் அடிப்படையில் இந்தக் கல்லூரி குறித்து மைய, மாநில அரசுகளைச் சேர்ந்த 45 துறைகளுக்குப் புகார் மனு அனுப்பி நடவடிக்கை எடுக்கக் கோரினார். மேலும், தன்னைப் போலவே பாதிக்கப்பட்டு படிப்பை இடைநிறுத்திய மாணவர்களை அமைப்பாக்கும் முயற்சியிலும் ஈடுபட்டார். தமிழரசியின் தந்தை மணிவண்ணனும் பல்கலைக் கழக பதிவாளர் தொடங்கி விழுப்புரம் போலீசு கண்காணிப்பாளர் முடிய பல துறைகளுக்கும் கல்லூரி குறித்து புகார் கொடுத்திருந்தார். இவையெல்லாம் கிணற்றில் போட்ட கல்லாகக் கிடக்கவே, அம்மாணவர்கள் கடந்த ஆண்டு செப்டம்பரில் ஆர்ப்பாட்டம், தீக்குளிக்கும் போராட்டம், விஷம் அருந்தும் போராட்டங்களை அடுத்தடுத்து நடத்தினர். குறிப்

பாக, ஆறு மாணவர்கள் உண்மையிலேயே விஷம் அருந்தி, விழுப்பும் அரசு மருத்துவமனையில் சேர்க்கப்பட்டு உயிர் பிழைத்தனர்.

எஸ்.வி.எஸ். கல்லூரியில் நடைபெறும் கட்டணக் கொள்ளை, விதிமீறல்கள் உள்ளிட்ட அனைத்து முறைகேடுகளையும் தொகுத்து விழுப்புரம் மாவட்ட ஆட்சியருக்கு 140 பக்க புகார் மனுவைப் படிப்பை இடைநிறுத்திய மாணவர்கள் அனுப்பியிருந்தனர். குறிப்பாக, அப்புகாரில் நஞ்சை நிலத்தைப் புஞ்சை நிலமாக மாற்றுவதற்கு மாவட்ட ஆட்சியரின் அனுமதியைப் பெற வேண்டும். அப்படிப்பட்ட அனுமதியைப் பெறாமலேயே கல்லூரி கட்டிடம் கட்டப் பட்டிருப்பதைச் சுட்டிக் காட்டியிருக்கிறார், கண்ணதாசன். இப்புகாருக்கு, “உன்னை யார் கல்லூரியைப் பார்க்காம சேர்ச் சொன்னா?” எனத் திமிராகவும், தனது பொறுப்பைத் தட்டிக் கழித்தும் பதில் அளித்திருக்கிறார், விழுப்புரம் மாவட்ட ஆட்சியர்.

விஷம் அருந்தி உயிர் பிழைத்த ஐயப்பன், கோமளா உள்ளிட்ட மாணவர்களைப் பல மணி நேரம் காக்க வைத்துப் பார்த்த மாவட்ட ஆட்சியர் லெட்சுமி, “சிரியலையும் சினிமாவையும் பார்த்து டயலாக் விடுறீங்களா? சின் கிரியேட் பண்ணீங்களா? நடிக்கிறீங்களா? ஸ்கோப்பே இல்லாத படிப்பை ஏன் படிக்கிறாய்?” எனக் கொஞ்சம்கூட ஈரமின்றி மாணவர்களை அவமானப்படுத்தி, கலெக்டர் அலுவலகத்திலிருந்து வெளியேற்றியிருக்கிறார். அம்மாணவர்கள் நடத்திய தீக்குளிப்பு போராட்டத்தின் பின் அக்கல்லூரியை ஆய்வு செய்த வட்டாட்சியர், “அக்கல்லூரி சிறை போல நடத்தப்படுவதாக”க் குறிப்பிட்டு அறிக்கை அளித்திருப்பதைக்கூட மாவட்ட நிர்வாகம் பொருட்டாக எடுத்துக்கொள்ள மறுத்துவிட்டது.

கல்லூரிக்கு சீல்: திடீர் யோக்கியனாக மாறிய தமிழக அரசு.

வட்டாட்சியரின் அறிக்கையை மாணவர்களின் கண்ணில் காட்டக்கூட மறுத்துவிட்டார் உதவி ஆட்சியர் ஜெயசீலன். கள்ளக்குறிச்சி மாவட்ட வருவாய் அலுவலர் (ஆர்.டி.ஓ.), “ஓழுங்கா படிக்கப் போ, இல்லைன்னா ஜெயில்ல தள்ளிருவேன்” எனப் புகார் அளித்த ஐயப்பனை மிரட்டித் துரத்தியடித்தார். மாணவர்கள் விஷம் அருந்தி மருத்துவமனையில் சேர்க்கப்பட்ட பின், தலைமைக் காவலராகப் பணியாற்றும் மணிவண்ணன் அக்கல்லூரியின் முறைகேடுகள் குறித்து என்ன நடவடிக்கை எடுத்தீர்கள் என விழுப்புரம் நகர போலீசு ஆய்

வாளரிடம் கேட்டதற்கு, அந்த போலீசு அதிகாரி, தனது துறையில் வேலைசெய்யும் சக ஊழியர் என்று கூடப் பார்க்காமல், மணிவண்ணனைத் தகாத வார்த்தைகளால் திட்டி அவமானப்படுத்தியிருக்கிறார்.

• • •

விழுப்புரம் மாவட்ட நிர்வாகத்தைக் காட்டிலும் மருத்துவப் பல்கலைக்கழக அதிகாரிகளும், கல்லூரியை ஆய்வு செய்ய வேண்டிய பொறுப்பில் உள்ள இந்திய மருத்துவத்திற்கான இயக்குநரகத்தின் அதிகாரிகளும் தான் வாசுக்கிக்கு மிகவும் விசுவாசமாக நடந்துகொண்டுள்ளனர். கல்லூரியில் நடக்கும் முறைகேடுகள் குறித்து பல்கலைக்கழகத்திற்கு நேரடியாகச் சென்று ஐயப்பன் புகார் மனுவைக் கொடுத்த மறுநிமிடமே, அது குறித்த விவரங்கள் கல்லூரி தாளாளர் வாசுக்கிக்குத் தெரியப்படுத்தப்பட, அவர் ஐயப்பனைத் தொலைபேசி வழியாக மிரட்டியிருக்கிறார். கல்லூரி குறித்து புகார் அளித்த மணிவண்ணனிடம், “இனியும் இது போன்று புகார் அளித்தால், உங்கள் மகள் தமிழரசி அக்கல்லூரியில் தொடர்ந்து படிக்க முடியாத சூழ்நிலை ஏற்படும்” எனப் பதிவாளர் ஜான்சி சார்லஸே மிரட்டி அனுப்பியிருக்கிறார். பல்கலைக்கழகத்திற்கு எதிராக உள்ள ஹோட்டலில் வைத்துதான் அதிகாரிகளுக்குப் பட்டுப் புடவையும் பணமும் இலஞ்சமாக வாசுகி அளிப்பார் எனத் தொலைக்காட்சி விவாதத்தில் பதிவு செய்கிறார் வாணிமூர் என்ற மாணவி.

கல்லூரியின் அடிப்படைக் கட்டுமானங்கள் குறித்து ஆண்டுதோறும் இந்திய மருத்துவத்திற்கான இயக்குநரகத்தால் நடத்தப்பட்ட ஆய்வு மிகப்பெரும் மோசடி, கேலிக்கூத்து என்கிறார்கள் மாணவர்கள். “ஆய்வு நடைபெறவுள்ள தேதிக்குப் பத்து நாட்களுக்கு முன்புதான், கல்லூரி மருத்துவமனையில் ஆயிரக்கணக்கான நோயாளிகளுக்கு சிகிச்சை அளித்தது போல போலியான கேஸ் ஷீட்டுகள் தயாரிக்கப்படும்; மாணவர்களின் உறவினர்கள், தெரிந்தவர்கள் பெயர், முகவரியெல்லாம் இந்த மோசடிக்குப் பயன்படுத்தப்படும்” என்கிறார், ஐயப்பன். ஆய்வின்பொழுது மாணவர்களின் பெற்றோர்கள்தான் நோயாளிகளாகப் படுக்க வைக்கப்பட்டிருப்பார்கள்; மேல்தளத்தில் நோயாளியாக நடித்த மாணவரே, கீழ்தளத்தில் வெள்ளை கோட்டை மாட்டிக்கொண்டு டாக்டராக வலம் வருவார். ஆய்வுக்கு வரும் அதிகாரி மணவாளனுக்கு இந்த மோசடியெல்லாம் தெரிந்திருந்தும், அவர் நடிக்கும் எங்களைப் பார்த்து, “டாக்டர், டாக்டர்” எனக் கூசாமல் அழைத்து திகைக்க வைத்து விடுவார் என்கிறார், அம்மாணவர்.

2014-இல் நடைபெற்ற மோசடியான ஆய்வு குறித்து மாணவர்கள் மருத்துவப் பல்கலைக்கழகத்திடம் புகார் அளித்தனர். திருடன் கையில்

எஸ்.வி.எஸ்.கல்லூரியின் அட்டீழியங்களைக் கண்டும் காணாமல் நடந்துகொண்ட விழுப்புரம் மாவட்ட முன்னாள் ஆட்சியர் சம்பத் (இடது) மற்றும் தற்போதைய ஆட்சியர் லெட்சுமி.

பெட்டிச் சாவியைக் கொடுத்த கதையாக, இந்தப் புகார் குறித்து விசாரணை நடத்துவதற்கு பல்கலைக்கழகப் பதிவாளர் தலைமையில் குழுவொன்று அமைக்கப்பட்டது. அக்குழு, “2013-14 ஆம் ஆண்டுக்கான ஆய்வு ஏற்கெனவே நடைபெற்று, நீங்கள் கூறிய குறைகளை நிவர்த்தி செய்துவிட்டோம்” என நிர்வாகம் அளித்த பதிவை அப்படியே ஏற்றுக் கொண்டு, மாணவர்களின் புகாரைத் தள்ளுபடி செய்து விட்டது. 2015-இல் மாணவர்கள் மீண்டும் புகார் அளிக்க, அதற்கு, “உங்கள் புகார் குறித்து ஏற்கெனவே விசாரணை நடத்தி முடித்துவிட்டதாக” பதில் அளித்திருக்கிறது, பல்கலைக்கழகம்.

• • •

இக்கல்லூரியில் நடைபெறும் முறைகேடுகள், விதிமீறல்கள் குறித்து 2015 ஜூனில் மாணவர்கள் சார்பாக உயர் நீதிமன்றத்தில் தொடுக்கப்பட்ட வழக்கில், “அக்கல்லூரி குறித்து முறையாக விசாரித்துதான் அனுமதி அளித்ததாக” பிரமாண பத்திரம் தாக்கல் செய்த பல்கலைக்கழகம், 2015-16 ஆம் ஆண்டுக்கான ஆய்வை இனிதான் நடத்தவுள்ளதாகத் தெரிவித்தது. இதன் அடிப்படையில் 2015 ஜூனில் பல்கலைக்கழகத்தால் ஆய்வுக்கு அனுப்பப்பட்ட மருத்துவர்கள் குழு, “அக்கல்லூரியில் அடிப்படை வசதிகள் இல்லை” என அறிக்கை அளித்திருக்கிறது. ஆனால், இந்த அறிக்கையை அப்பொழுது பல்கலைக்கழக துணை வேந்தராக இருந்த சாந்தாராமின் சம்மத்தோடு முடக்கிப் போட்ட பதிவாளர் ஜான்சி சார்லஸ், அப்பல்கலைக்கழகத்தில் தட்டச்சராகப் பணியாற்றும் பட்டுசெல்வத்தைக் கொண்டு மீண்டும் ஆய்வு நடத்தி, “எஸ்.வி.எஸ். கல்லூரி நன்றாக இருப்பதாக” அறிக்கை தயார் செய்து அளித்திருக்கிறார் (நக்கீரன் பிப்.01-03). இதனை அப்படியே ஏற்றுக்கொண்ட உயர்நீதி மன்றம், “அனைத்தும் முறையாக இருப்பதாக”த் தெரிவித்து, மாணவர்களின் வழக்கை முடித்து வைத்தது.

இதன் பிறகும் மாணவர்கள் துவண்டு விடாமல் சாகத் துணியுமளவிற்குப் போராடத் துணிந்ததால், டிசம்பர் இறுதியில் பல்கலைக்கழகம் மீண்டும் ஆய்வுக் குழுவை அனுப்பி வைத்தது. அக்குழுவின்

எஸ்.வி.எஸ். கல்லூரியில் நடந்த அத்துணை முறைகேடுகளுக்கும் அடிகொள்ளியாக இருந்த எம்.ஜி.ஆர். மருத்துவப் பல்கலைக்கழகத்தின் முன்னாள் துணைவேந்தர் சாந்தாராம் மற்றும் தற்போதைய துணைவேந்தர் கீதாலெட்சுமி.

அறிக்கை மூன்று மாணவிகள் இறந்தபிறகும் கூட தயாரிக்கப்படாமல் கிடப்பில் போடப்பட்டிருக்கிறது. அதற்குள்ளாகவே 2015 நவம்பரில் நடந்த கலந்தாய்வு மூலம் எஸ்.வி.எஸ். இயற்கை மருத்துவக் கல்லூரியிலும், ஹோமியோபதி கல்லூரியிலும் 60 மாணவர்கள் சேருவதற்கு பல்கலைக்கழகம் அனுமதித்திருக்கிறது. உண்மை இவ்வாறிருக்க, மூன்று மாணவிகள் இறந்துபோனதையடுத்துத் தங்களை யோக்கியவானாகக் காட்டிக் கொள்ள, “எஸ்.வி.எஸ். கல்லூரிக்கு நாங்கள் அனுமதி அளிக்கவில்லை” என பித்தலாட்டத்தனமான அறிக்கையை அளித்திருக்கிறார், துணைவேந்தர் கீதாலெட்சுமி.

எஸ்.வி.எஸ். கல்லூரி வளாகத்தில் எலக்ட்ரோபதி, இயற்கை மற்றும் யோகா, ஹோமியோபதி என மூன்று மருத்துவக் கல்லூரிகள் இயங்கி வந்திருக்கின்றன. இவற்றுள் எலக்ட்ரோபதி மருத்துவ படிப்பிற்கு மாணவர்கள் சேர விரும்பவில்லை என்பதால், அக்கல்லூரியை நிர்வாகமே மூடிவிட்டது. இயற்கை மற்றும் யோகா மருத்துவக் கல்லூரிக்கு 2008-ஆம் ஆண்டே தமிழக அரசு தடையில்லாச் சான்றிதழை வழங்கிவிட்டது. தி.மு.க. ஆட்சியில் வழங்கப்பட்ட அனுமதி அ.தி.மு.க. ஆட்சியிலும் ரத்து செய்யப்படவில்லை. மருத்துவப் பல்கலைக்கழகம் இந்தக் கல்வியாண்டு வரை அக்கல்லூரிக்கு வழங்கப்பட்டிருந்த இணைப்புச் சான்றிதழைப் புதுப்பித்து வந்திருக்கிறது.

2012-ஆம் ஆண்டு தொடங்கப்பட்ட ஹோமியோபதி கல்லூரிக்குத் தமிழக அரசு தடையில்லாச் சான்றிதழ் வழங்கிவிட்டாலும், மைய அரசின் சுகாதாரத் துறையின் கீழ் இயங்கும் “ஆயுஷ்” அக்கல்லூரியை அங்கீகரிக்க மறுத்துவிட்டது. ஆனாலும், சென்னை உயர்நீதி மன்றம் 2013-ஆம் ஆண்டு அளித்த தீர்ப்பில் ஆயுஷ் அங்கீகாரம் அளிக்க மறுத்ததைத் தள்ளுபடி செய்தது. நவம்பர் 2014-இல் மீண்டும் எஸ்.வி.எஸ். கல்லூரிக்கு ஆதரவாக, அக்கல்லூரியை ஒற்றைச் சாளர கலந்தாய்வில் சேர்த்துக் கொள்ளுமாறு பரிந்துரைத்திருக்கிறது. எஸ்.வி.எஸ். ஹோமியோபதி கல்லூரியை மீண்டும் ஆய்வு செய்யுமாறு ஆயுஷுக்கு உத்தரவிட்டு, ஜூலை 2015-இல் மீண்டும் கல்லூரிக்கு ஆதரவாகத் தீர்ப்பளித்ததோடு,

அக்கல்லூரி பல்கலைக்கழகத் தேர்வுகளில் கலந்து கொள்ளுவதற்கும் அனுமதி அளித்தது.

• • •

கடந்த எட்டு ஆண்டுகளாக எஸ்.வி.எஸ். மருத்துவக் கல்லூரி இயங்குவதற்கும், அந்நிர்வாகம் மாணவர்களைக் கொள்ளையடிப்பதற்கும் தமிழக அரசும், பல்கலைக்கழகமும், நீதிமன்றமும் தான் அடிகொள்ளியாக இருந்துள்ளன. ஆனால், கல்லூரி சம்மந்தப்பட்டவர்கள் மட்டும் கைது செய்யப்பட்டு, கூட்டுக் களவாணியாகச் செயல்பட்ட அதிகார வர்க்கம் தப்ப வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இறந்த மாணவிகளுக்கு ஒரு இலட்ச ரூபாய் நட்ட ஈட்டை வாய்க்கரிசி போல போட்டுவிட்டு, இயற்கை மருத்துவம் படித்துக் கொண்டிருக்கும் மாணவர்களை அரசு கல்லூரிக்கு மாற்றிவிட்டு, தன்னை யோக்கிய சிகாமணி போலக் காட்டிக் கொள்ள முயலுகிறார், ஜெயா. இந்த அயோக்கியத்தனத்தை அனுமதிப்பது மூன்று மாணவிகளின் தியாகத்திற்கும், தன்னலம் பாராது போராடும் மாணவர்களுக்கும் இழைக்கப்பட்டுள்ள துரோகமாகும்.

அதிகார வர்க்கத்தில் புரையோடிப் போயிருக்கும் இலஞ்ச-லாவண்யத்தை மட்டும் எஸ்.வி.எஸ். கல்லூரி விவகாரம் அம்பலப்படுத்தி காட்டவில்லை. தானே வகுத்துக் கொண்ட சட்ட திட்டங்களைக்கூட அமல்படுத்த மறுக்கும் அதிகார வர்க்கத்தின் பொறுப்பற்ற தன்மையை, எத்துணை கண்காணிப்பு அமைப்புக்களை உருவாக்கினாலும், அவை அனைத்தும் தனியாரின் கொள்ளைக்கும் அத்துமீறலுக்கும் சாதகமாக நடந்துகொள்ளும் அரசின் தோல்வியையும் எடுத்துக் காட்டிவிட்டது. இந்த அரசின் ஒவ்வொரு அங்கமும் அழுகிப் போய், ஆளத் தகுதியற்று இருப்பதை அம்பலப்படுத்தியிருக்கிறது.

“இது எஸ்.வி.எஸ். கல்லூரியோடு முடிந்து போகும் விவகாரமல்ல; தனியார் பொறியியல் கல்லூரிகளிலும் இது போல் நடக்கும் அடாவடித்தனங்கள் விரைவில் அம்பலத்துக்கு வரும்” என எச்சரிக்கும் முன்னாள் துணை வேந்தர் கலாநிதியும், கல்வியாளர் நெடுஞ்செழியனும், “அரசு நிறுவனங்கள் அனைத்தும் தோற்றுப்போய் விட்டதன் வெளிப்பாடு இது” எனச் சுட்டிக் காட்டியிருக்கிறார்கள். எஸ்.வி.எஸ். கல்லூரி மாணவர்கள் மட்டுமல்ல, தனியார் கல்விக் கொள்ளைக்கு எதிராகப் போராடும் மாணவர்களும் பெற்றோர்களும் இந்த அமைப்புக்குள் நீதி கேட்டுப் போராடுவதோடு மட்டும் தம்மை, தமது போராட்டங்களைச் சுருக்கிக் கொண்டு விட முடியாது. தோற்றுப் போய்விட்ட இந்த அரசுக் கட்டமைவை வீழ்த்துவதை நோக்கியும் அப்போராட்டங்களை விரித்துச் செல்ல வேண்டும்.

● ரஹீம்

வெண்ணெய் தீருடன் கண்ணன் எண்ணெய் தீருடன் மோடி

தீருடனைக் கடவுளாகவும்
தீருட்டைப் பகவானின் லீலையாகவும்
கொண்டாடுகிறது இந்துத்துவம்.
அதன் வழி வந்த மோடி,
வரிக்கொள்ளையை
அரசின் லீலையாக்கி விட்டார்.

ஒரு லிட்டர் தண்ணீர் பாட்டிலின் விலையை விட, ஒரு லிட்டர் கச்சா எண்ணெயின் விலை குறைவாக இருக்கும் அதிசயத்தக்கதொரு சூழலில் இன்று உலகம் நிற்கிறது. இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, பன்னாட்டு சந்தையில் 106.85 அமெரிக்க டாலர்களாக இருந்த ஒரு பீப்பாய் (159 லிட்டர்) கச்சா எண்ணெயின் விலை தற்பொழுது கிட்டத்தட்ட 30 அமெரிக்க டாலர்களாகக் குறைந்துவிட்டது. கச்சா எண்ணெய் உற்பத்தி அதிகரிப்பு, உலகப் பொருளாதார மந்த நிலை என்ற எதிரும் புதிருமான நிலைமைகள் மற்றும் அமெரிக்காவின் அரசியல் கணக்குகள் ஆகியவை காரணமாகப் பன்னாட்டு சந்தையில் கச்சா எண்ணெயின் விலை 30 டாலருக்குக் கீழாகவும் சரியும் என்று ஏகாதிபத்திய நிதி நிறுவனங்களும், அவற்றைச் சேர்ந்த நிபுணர்களும் கருத்துக் கூறி வருகின்றனர்.

இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஒரு பீப்பாய் கச்சா எண்ணெயின் விலை 106.85 டாலராக இருந்தபொழுது, இந்தியாவில் ஒரு லிட்டர் பெட்ரோலின் விலை ரூ.71.41, ஒரு லிட்டர் டீசலின் விலை ரூ.56.71 என இருந்தன. அச்சமயத்தில் எதிர்க்கட்சியாக இருந்த பா.ஜ.க., இந்த விலையை “மக்கள் மீது ஏற்றப் பட்டுள்ள பெரும் சமை” என சவுண்டு விட்டு, அப்பொழுது ஆட்சியில் இருந்த மன்மோகன் சிங்கைக் கண்டித்து வந்தது. இப்பொழுது சர்வதேச சந்தையில் கச்சா எண்ணெயின் விலை நான்கில் ஒரு பங்காகச் சரிந்துவிட்டது. ஆனால், பா.ஜ.க.வின் ஆட்சியில் ஒரு

லிட்டர் பெட்ரோல் விலை நான்கில் ஒரு பங்காக வேண்டாம், நான்கில் இரண்டு பங்காகக்கூடக் குறையவில்லை.

கச்சா எண்ணெய் விலை 30 டாலராகச் சரிந்துவிட்டதையடுத்து, ஒரு லிட்டர் பெட்ரோலின் அடக்க விலை ரூ.19.95 ஆகக் குறைந்துவிட்டது. ஒரு லிட்டர் டீசலின் அடக்கவிலை அதனைவிடக் குறைவாக (ரூ.15.04) உள்ளது. ஆனால், இந்தியச் சந்தையில் ஒரு லிட்டர் பெட்ரோலும் டீசலும் அவற்றின் அடக்க விலையைவிட மூன்று மடங்கு அதிகமாக அறுபது ரூபாய்க்கும், ரூ.44-க்கும் விற்கப்படுகின்றன.

உலக வங்கி உள்ளிட்ட ஏகாதிபத்திய நிறுவனங்களின் கட்டளைக்கு அடிபணிந்தும், இந்திய அரசின் எண்ணெய் நிறுவனங்கள் நட்டத்தில் இயங்குவதாக முதலைக் கண்ணீர் வடித்தும் பெட்ரோலியப் பொருட்களின் விலையைத் தீர்மானிப்பதில் அரசுக்கு இருந்துவந்த கட்டுப்பாடுகளைக் கைகழுவி, பெட்ரோல், டீசலுக்கு வழங்கி வந்த ‘மானியங்களை’ முற்றிலுமாக நிறுத்திக் கொண்டுவிட்டது இந்திய அரசு. ‘மானிய’ விலையில் மண்ணெண்ணெயும், சமையல் எரிவாயுவும் விநியோகிப்பதில் வரம்புகள் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. பன்னாட்டு சந்தை நிலவரத்துக்கு ஏற்ப பெட்ரோல், டீசல் விலைகளைப் பதினைந்து நாட்களுக்கு ஒருமுறை மாற்றி (ஏற்றி) அமைக்கும் சீர்திருத்தம் புகுத்தப்பட்டிருக்கிறது. இத்

வரிக்கொள்ளையர்கள்: நரேந்திர மோடி மற்றும் அருண்ஜைட்லி.

தனியார்மய-தாராளமய நடவடிக்கைகளுக்குப் பிறகு தான் இந்தியாவில் பெட்ரோல், டீசல் விலைகள் தாறுமாறாக உயரத் தொடங்கின.

புண்ணுக்குப் புனுகு தடவும் தந்திரத்தைப் போல, “பன்னாட்டு சந்தையில் கச்சா எண்ணெயின் விலை கூடினால்தான் பெட்ரோல், டீசல் விலைகள் கூடும். அங்கு இறங்கினால், அதன் முழுப் பயனும் வாடிக்கையாளர்களுக்குக் கிடைக்கும்” எனக் கூறி, இத் தனியார்மயத் தாக்குதலை நியாயப்படுத்தி வருகிறது, இந்திய அரசு. இதோ, 106 டாலருக்கு மேல் விற்கப் பட்ட கச்சா எண்ணெய் 30 டாலராகச் சரிந்துவிட்டது. இந்த சந்தை நிலவரத்துக்கு ஏற்ப பெட்ரோல், டீசல் விலைகள் ஏன் குறையவில்லை என்ற கேள்விக்கு அதிகார வர்க்கமும், மோடி அரசும் மட்டுமல்ல, தனியார்மயத்தை ஆதரித்துப் பேசிவரும் கனவான்களும் பதில் அளிக்க மறுக்கிறார்கள். தனியார்மயத்தின் கீழ் அனைத்துவிதமான பொருட்கள் மற்றும் சேவைகளின் விலையை, கட்டணத்தை சந்தைதான் தீர்மானிக்கும் எனத் தனியார்மய தாசர்கள் சாமியாடுவதெல்லாம் முழுப் பொய், பித்தலாட்டம் என்பதை அறுபது ரூபாய்க்கு விற்கப்படும் பெட்ரோல் அம்பலப்படுத்துகிறது.

2014 ஏப்ரலில் 106 டாலர்களாக இருந்து கச்சா எண்ணெய், 2015 ஜனவரியில் 46 டாலர், நவம்பரில் 42 டாலர்கள், இப்பொழுது 29.85 டாலர்கள் எனக் கடந்த ஓராண்டாக கடகடவெனச் சரிந்து விழுந்து வருவதன் பலனையும்; இன்னொருபுறம் பெட்ரோல், டீசல் விலைகள் செயற்கையாகத் தூக்கி நிறுத்தப்பட்டிருப்பதால் கிடைக்கும் இலாபத்தையும் இந்திய அரசுக்குச் சொந்தமான எண்ணெய் நிறுவனங்கள் மட்டும் அனுபவிக்கவில்லை. கச்சா எண்ணெய் சுத்திகரிக்கும் தொழிலில் இறங்கியிருக்கும் ரிலையன்ஸ், எஸ்லார், கெய்ரன் இந்தியா, பிரிட்டிஷ் பெட்ரோலியம், சென்னை பெட்ரோலியம், அபான் ஆஃப் ஷோர், இந்திரபிரஸ்தா கேஸ், ஷெல் உள்

“ ஒரு லிட்டர் பெட்ரோலின் அடக்கவிலை ரூ.19.95 ஆகக் குறைந்துவிட்டது. ஒரு லிட்டர் டீசலின் அடக்கவிலை அதனைவிடக் குறைவாக (ரூ.15.04) உள்ளது. ஆனால், இந்தியச் சந்தையில் ஒரு லிட்டர் பெட்ரோலும் டீசலும் அவற்றின் அடக்க விலையைவிட மூன்று மடங்கு அதிகமாக விற்கப்படுகின்றன.

பெட்ரோல் விலையேற்றத்தால் கொள்ளை இலாபமடையும் ரிலையன்ஸ் அதிபர் முகேஷ் அம்பானி மற்றும் எஸ்லார் நிறுவனத் தலைவர் சசி ரூயா.

ளிட்ட இந்தியத் தரகு முதலாளித்துவ நிறுவனங்களும், பன்னாட்டு ஏகபோக எண்ணெய் நிறுவனங்களும் இந்தப் பகற்கொள்ளையில் பங்குதாரர்களாக உள்ளனர்.

இந்த நிறுவனங்களுக்கு அப்பால், பெட்ரோலியப் பொருட்களை நம்பி தொழில் செய்யும் பல கார்ப்பரேட் நிறுவனங்களின் பங்குகளையும் வீங்க வைத்திருக்கிறது, கச்சா எண்ணெய் விலை வீழ்ச்சி. பெட்ரோல், டீசலை நேரடியாகச் சார்ந்து நிற்கும் மாருதி கசுகி, ஹீரோ மோட்டார் கார்ப்பரேஷன், டாடா மோட்டார்ஸ் உள்ளிட்ட வாகன உற்பத்தி நிறுவனங்கள்; பெட்ரோலியப் பொருட்களை மூலப் பொருட்களாகப் பயன்படுத்தும் அப்போலா டயர்ஸ், டி.வி.எஸ்.சக்ரா, எம்.ஆர்.எஃப். உள்ளிட்ட வாகன டயர் தொழில் நிறுவனங்கள்; பெயிண்ட் உற்பத்தியில் ஈடுபட்டுள்ள ஏசியன் பெயிண்ட்ஸ், பெர்கர் பெயிண்ட்ஸ்; விமான போக்குவரத்து நிறுவனங்களான ஜெட் ஏர்வேஸ், ஸ்பைஸ் ஜெட்; நுகர் பொருள் உற்பத்தி நிறுவனங்களான பிரிட்டானியா இண்டஸ்ட்ரீஸ், பாட்டா, இமாமி, இந்துஸ்தான் லீவர், டாபர் இந்தியா உள்ளிட்ட பெரும் தரகு முதலாளித்துவ நிறுவனங்கள் கச்சா எண்ணெய் விலை சரிவால் 66,000 கோடி ரூபாய் அளவிற்கு இலாபம் அடைந்திருப்பதாக ஒரு புள்ளிவிவரம் தெரிவிக்கிறது. இந்திய அரசு மற்றும் இந்த சிறு கார்ப்பரேட் கும்பலைத் தாண்டி கச்சா எண்ணெய் விலை சரிவினால் பொதுஜனம் அடைந்திருக்கும் பலனைப் பூதக் கண்ணாடி கொண்டுதான் தேட வேண்டியிருக்கிறது.

கடந்த ஆகஸ்டு மாதம் தொடங்கி ஜனவரி வரையுள்ள ஆறு மாதங்களில் பன்னாட்டு சந்தை விலைக்கு ஏற்ப பெட்ரோல் விலை பத்து முறையும், டீசல் விலை ஆறு முறையும் குறைக்கப்பட்டிருப்பதாகக் கணக்குக் காட்டுகிறது, மோடி அரசு. ஆனால், இந்த விலைகுறைப்பு கடைந்தெடுக்கப்பட்ட மோசடி, நாடகம் என்பதே உண்மை. கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளில் பன்னாட்டு சந்தையில் கச்சா எண்ணெயின் விலை எழுபது சதவீதத்திற்கு மேலாகக் குறைந்துள்ள நிலையில் வெறும் 20 சதவீதம் அளவிற்கு மட்

டுமே பெட்ரோல், டீசலின் விலைகள் குறைக்கப் பட்டுள்ளன. இன்னொருபுறமோ இந்த அற்பமான விலை குறைப்பைக் காட்டிலும் அதிகமாக பெட்ரோல், டீசல் மீது விதிக்கப்படும் கலால் வரியை உயர்த்தி வருகிறது மோடி அரசு.

குறிப்பாக, கடந்த டிசம்பர் மாதம் ஒரு லிட்டர் பெட்ரோலுக்கு ஐம்பது பைசா, ஒரு லிட்டர் டீசலுக்கு 46 பைசா என 96 காசுகள் அளவிற்கு விலையைக் குறைத்த கையோடு, அவற்றின் மீது விதிக்கப்படும் கலால் வரி ரூ.1.47 ஆக அதிகரிக்கப்பட்டது. கடந்த ஜனவரி மாதம் ஒரு லிட்டர் பெட்ரோலுக்கு 32 பைசா, ஒரு லிட்டர் டீசலுக்கு 85 பைசா என ரூ.1.17-ஐ குறைத்த கையோடு, அவற்றின் மீது விதிக்கப்படும் கலால் வரி ரூ.2.58 ஆக அதிகரிக்கப்பட்டது.

கடந்த 13 மாதங்களில் (ஜன.2015 முதல் ஜன.2016 முடிய) ஐந்து தவணைகளில் ஒரு லிட்டர் பெட்ரோல் மீதான கலால் வரி ரூ.6.65-ம், ஒரு லிட்டர் டீசல் மீதான கலால் வரி ரூ.7.40 அதிகரிக்கப்பட்டுள்ளது. குறிப்பாக, கடந்த நவம்பர் மாதம் தொடங்கி ஜனவரிக்குள் மிகவும் குறுகிய கால இடைவெளியில் (நவ.7, டிச.16, ஜனவரி 15) பெட்ரோல், டீசல் மீதான கலால் வரி அடுத்தடுத்து மூன்று தவணைகளில் ஆறு ரூபாய் அளவிற்கு உயர்த்தப்பட்டுள்ளது.

மோடி பிரதமராகப் பொறுப்பேற்றபொழுது ஒரு லிட்டர் பெட்ரோல் மீதான கலால் வரி ரூ.9.48 ஆகவும் ஒரு லிட்டர் டீசலின் மீதான கலால் வரி ரூ.3.56 ஆகவும் இருந்தன. கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளில் இந்த கலால் வரி படிப்படியாக உயர்த்தப்பட்டு இன்று அது பெட்ரோலுக்கு ரூ.19.37, டீசலுக்கு ரூ.13.83 என விண்ணைமுட்டும் அளவிற்குச் சென்றுவிட்டது. கச்சா எண்ணெய் விலை சரிந்தபோதெல்லாம் கலால் வரியை உயர்த்தி, அதன் மூலம் பெட்ரோல், டீசல் விலைகளைச் செயற்கையாகத் தூக்கி நிறுத்தியிருக்கிறது, மோடி அரசு. இத்தகைய கயமைத்தனமான வரிச்சுமை மக்கள் மீது திணிக்கப் படாதிருந்தால், ஒரு லிட்டர் பெட்ரோல், டீசலின் விலை தற்போது இருப்பதைவிட பத்து ரூபாய் குறைவாக இருந்திருக்கும். மாறாக, இந்த செயற்கையான விலை உயர்வின் மூலம் கிடைக்கும் இலாபம் மற்றும் கலால் வரி உயர்வின் மூலம் கிடைக்கும் கூடுதல் வருமானம் - என இரண்டு விதமாகக் மக்களைக் கொள்ளையடித்து வருகிறது, மோடி அரசு.

கச்சா எண்ணெய் விலை சரிவால் கடந்த ஏப்ரல் 2015 முதல் நவம்பர் 2015 முடியவுள்ள எட்டே மாதங்களில் 2.2 இலட்சம் கோடி ரூபாய் அளவிற்கு அதன் கொள்முதல் செலவீனம் குறைந்து, அத்

“

இந்திய அரசுக்குச் சொந்தமான எண்ணெய் நிறுவனங்கள் மட்டுமின்றி, ரிலையன்ஸ், எஸ்ஸார், கெய்ரன் இந்தியா, பிரிட்டிஷ் பெட்ரோலியம், சென்னை பெட்ரோலியம், அபான் ஆஃப் ஷோர், இந்திரபிரஸ்தா கேஸ், ஷெல் உள்ளிட்ட கார்ப்பரேட் நிறுவனங்களும் எண்ணெய்த் திருட்டில் பங்குதாரர்களாக உள்ளன.

”

தொகை மைய அரசிற்கு சேமிப்பாகக் கிடைத்திருப்பதாகக் குறிப்பிடுகிறது, இந்து நாளிதழ். இது வொருபுறமிருக்க, பெட்ரோல், டீசலுக்கு வழங்கப்பட்டு வந்த மானியத்தை முழுமையாக வெட்டியது, மானிய விலையில் மண்ணெண்ணெயும் சமையல் எரிவாயுவும் வழங்குவதில் வரம்புகள் விதித்தது, சமையல் எரிவாயு உருளைக்காண மானியத்தை வங்கிக் கணக்கில் செலுத்தும் திட்டம் ஆகிய 'சீர்திருத்தங்கள்' மூலம் ஏறத்தாழ 80,000 கோடி ரூபாய் அளவிற்கு மக்களுக்குப் போய்ச் சேர வேண்டிய மானியத்தை மைய அரசு சுருட்டிக் கொண்டுள்ளது. இப்படி மூன்று இலட்சம் கோடி ரூபாய்க்கு மேலான தொகையை மக்களிடமிருந்து தட்டிப் பறித்துள்ள மோடி அரசு, இதுவும் போதாதென்று கடந்த ஓராண்டில் மட்டும் பெட்ரோல், டீசல் மீதான கூடுதல் கலால் வரி விதிப்பின் மூலம் ஏறத்தாழ 20,000 கோடி ரூபாய்க்கு மேல் கொள்ளையடித்திருக்கிறது. அதற்கு முந்தைய ஆண்டின் (2014) கடைசி இரு மாதங்களில் கலால் வரியை உயர்த்தியன் மூலம் மட்டும் 10,000 கோடி ரூபாயை மக்களிடமிருந்து தட்டிப் பறித்திருக்கிறது.

“வாகனங்கள் ஓடுவதற்குத் தரமான சாலைகள்

- கச்சா எண்ணெய் விலை சரிவால் அரசின் செலவு குறைந்து கிடைத்த சேமிப்பு 2.2 கோடி ரூபாய்.
- கடந்த ஆண்டில் பெட்ரோல், டீசல் மீதான கலால் வரியை உயர்த்திக் கிடைத்த கூடுதல் வருமானம் 20,000 கோடி ரூபாய்.
- இந்த வருமானம் அதற்கு முந்தைய ஆண்டில் 10,000 கோடி ரூபாய்.

வேண்டுமென்றால், இந்தக் கூடுதல் வரியை மக்கள் சுமந்துதான் தீர வேண்டும்” எனத் தெனாவட்டாகக் கூறி இந்தக் கொள்ளையை நியாயப்படுத்தியிருக்கிறது, மோடி அரசு. இதுவொருபுறமிருக்க, தூய்மை இந்தியா திட்டத்திற்கு நிதி திரட்டுவது என்ற பெயரில் கடந்த நவம்பர் மாதத்தில் சேவை வரி 14 சதவீதத்திலிருந்து 14.5 சதவீதமாக உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறது. இச்சேவை வரி 12.36 சதவீதத்திலிருந்து 14 சதவீதமாக உயர்த்தப்பட்ட ஆறே மாதத்தில் மீண்டும் 0.5 சதவீதம் உயர்த்தப்பட்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

நல்ல சாலைகள் உள்ளிட்ட பல்வேறு வளர்ச்சித் திட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்துவது, தூய்மை இந்தியா திட்டத்தின் கீழ் கிராமங்கள் தோறும் கக்கூல்களைக் கட்டிக் கொடுப்பது போன்ற நல்ல நோக்கங்களுக்காகத்தான் கூடுதல் வரிகள் (செஸ்) விதிக்கப்படுவதாக மோடி அரசு நியாயப்படுத்துவது கீழ்த்தரமான ஏமாற்று உத்தி. ஆரம்பக் கல்வி, இடைநிலைக் கல்வி, சாலை மேம்பாடு, கட்டிட மற்றும் பீடித் தொழிலாளர் நலனைப் பேணுவது எனப் பல பெயர்களில் வசூலிக்கப்பட்ட கூடுதல் வரி (செஸ்) 1.4 இலட்சம் கோடி ரூபாய் அந்த நோக்கங்களுக்காகச் செலவழிக்கப்படவேயில்லை.

குறிப்பாக, இடைநிலைக் கல்வி மற்றும் உயர் கல்வி மாணவர்களுக்கு உதவுவது என்ற பெயரில் 2006 முதல் 2015 முடிய 64,000 கோடி ரூபாய் கூடுதல் வரியாக வசூலிக்கப்பட்டது. இதில் ஒரு பைசாகூட அந்த மாணவர்களின் நலனுக்குச் செலவழிக்கப்படாத அதே சமயத்தில், தேசிய திறனறிவுத் தேர்வை எழுதாமல் ஆராய்ச்சிப் படிப்பில் சேரும் மாணவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டு வந்த கல்வி உதவித் தொகையை நிறுத்திவிடப் போவதாக அறிவித்திருக்கிறது, மோடி அரசு. ஏழை மாணவர்களின் பெயரில் வரியை வசூலித்துவிட்டு, அவர்களை உயர் கல்வியிலிருந்து அப்புறப்படுத்தும் நேர் எதிரான வேலையைச் செய்து வருகிறது, பா.ஜ.க. கும்பல்.

பொது மக்களின் மீது விதிக்கப்படும் சேவை வரி, கலால் வரி, கூடுதல் வரி (செஸ்) உள்ளிட்ட மறைமுக வரிகளை உயர்த்திக் கொண்டே செல்லும் பா.ஜ.க. கூட்டணி அரசு, கார்ப்பரேட் நிறுவனங்கள், முதலீட்டாளர்கள் என்ற பெயரில் வளையவரும் பங்குச் சந்தை சூதாடிகள் மீது விதிக்கப்படும் கார்ப்பரேட் வருமான வரி, இலாப ஈவு வரி உள்ளிட்ட நேரடி வரிகளைப் பெருமளவு குறைக்கவும், முடிந்தால் அந் நேரடி வரிகளுள் பலவற்றை அடியோடு ரத்து செய்யவும் முயலுகிறது. மோடியும் அருண் ஜெட்லியும் மூச்சுக்கு முன்னூறு தடவை கூறும் வரிச் சீர்திருத்தத்தின் வர்க்க உள்ளடக்கம் இதுதான் -முதலாளிகளுக்கு வெண்ணெய்; மக்களுக்குச் சண்ணாம்பு!

ஒவ்வொரு ஆண்டு பட்ஜெட்டிலும் கார்ப்பரேட் நிறுவனங்களுக்கு வாரிக் கொடுக்கப்படும் பல்வேறு விதமான வரிச் சலுகைகளால்தான் மைய, மாநில அரசுகளின் பற்றாக்குறையும், கடன் சுமையும் எகிறிக்கொண்டே போகின்றன. இதனை ஈடுகட்டுவதற்கு மக்கள் மீது விதிக்கப்படும் மறைமுக வரிகளை உயர்த்திக் கொண்டே போவது என்ற பகற்கொள்ளை இன்று அரசின் கொள்கையாகவும், சட்டமாகவும் மாறிவிட்டது. கடந்த ஆண்டு பெட்ரோல், டீசல், சமையல் எரிவாயு உள்ளிட்ட அத்தியாவசிய பெட்ரோலியப் பொருட்கள் மீது விதிக்கப்பட்ட கலால் வரி, கூடுதல் வரிகள் மூலம் மட்டும் ஏறத்தாழ ஒரு இலட்சம் கோடி ரூபாயை சுருட்டிக் கொண்ட மைய அரசு, இந்த ஆண்டில் அந்த வரிகளை அடுத்தடுத்து உயர்த்தியிருப்பதன் மூலம் 1,20,000 கோடி ரூபாய்க்கும் மேலாக ஈட்டத் திட்டமிட்டிருக்கிறது. மக்களின் பாதுகாவலனாக, சேவகனாக அரசு இருக்க வேண்டும் எனக் கூறப்பட்ட தாத்தரியங்கள் அனைத்தும் கைவிடப்பட்டு, இன்று அரசு அதற்கு நேர்எதிராக கருணையே அற்ற ஈட்டிக்காரனாக மாறி நிற்கும் பேரபாயத்தை நாம் எதிர்கொண்டுள்ளோம்.

● செல்வம்

காட்ஸ் ஒப்பந்தம்: அரசுக் கல்வியைத் தூக்கிலிடுகிறார் மோடி!

பேராசிரியர் அனில் சடகோபால் நாடறிந்த கல்வியாளர் மற்றும் மனித உரிமை செயல்பாட்டாளர். வட மாநிலங்களைச் சேர்ந்த பல்வேறு பல்கலைக்கழகங்களில் பணியாற்றிய இவர், டெல்லி பல்கலைக்கழக கல்வித்துறை தலைவராகவும் பணியாற்றியிருக்கிறார். தற்போது அனைத்திந்திய கல்வி உரிமைக்கான அமைப்பின் (AIFRTE) தலைமைக்குழு உறுப்பினராக இருந்து வருகிறார்.

1982-இல் இவர் மத்தியப் பிரதேசத்தில் “ஏகலய்யா” என்ற அமைப்பைத் தொடங்கி அங்குள்ள பள்ளி மாணவர்களுக்கு அறிவியலைக் கற்பதில், பரிசோதனை மற்றும் சிந்தித்துக் கேள்வி கேட்கும் முறைகளில் சுற்றுச்சூழல் குறித்த விழிப்புணர்வையும் உட்புகுத்தினார். மத்தியப் பிரதேச மாநில அரசு இம்முறைமையை 15-க்கும் மேற்பட்ட மாவட்டங்களில் உள்ள அரசுப் பள்ளிகளில் நடைமுறைப்படுத்தியிருக்கிறது.

கல்வித்துறையில் மட்டுமல்லாது, மனித உரிமை மற்றும் குடியரிமை சார்ந்த இயக்கங்களிலும் களப் பணியாற்றி வரும் அனில் சடகோபால், போபால்

விசுவாயு தாக்குதலில் பாதிக்கப்பட்ட குடும்பங்களுக்கு இழப்பீட்டைப் பெற்றுத் தருவதிலும், அவர்களுக்கு முறையான, உயரிய சிகிச்சை கிடைக்கவும் இன்றுவரை தொடர்ச்சியாகப் போராடி வருகிறார். மேலும், கல்வி தனியார்மயமாவதையும் காவிய மாவதையும் எதிர்த்துத் தொடர்ந்து பல்வேறு தளங்களில் செயல்பட்டு வருகிறார்.

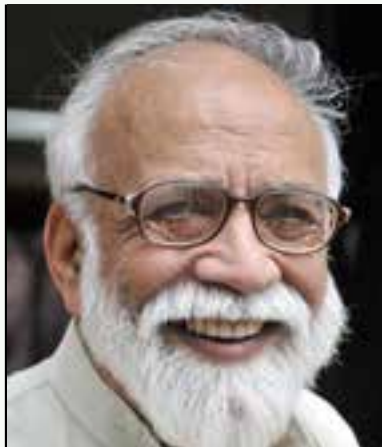
சென்னை ஐ.ஐ.டி.யில் இயங்கிவரும் அம்பேத்கர் பெரியார் படிப்பு வட்டம் 30.11.15 அன்று அக்கல்வி வளாகத்தில் நடத்திய கருத்தரங்கில் பங்கேற்ற அனில் சடகோபால், “உலக வர்த்தகக் கழகமும் காட்ஸும் நிர்பந்தமாகக் கொண்டு வரும் புதிய கல்விக்கொள்கை-2015, நாட்டை மறுகாலனியாக்கும் வட்டத்தை நிறைவு செய்கிறது” (Recolonization of India: Circle is closing faster through New Education Policy dictated by WTO & GATS) என்ற தலைப்பில் உரையாற்றினார். அவரது ஆங்கில உரை மொழிபெயர்க்கப்பட்டு, அதன் முதல் பகுதி புதிய ஜனநாயகம் வாசகர்களுக்காக வெளியிடப்படுகிறது.

- ஆசிரியர் குழு

மத்திய அரசு கொண்டு வரவிருக்கும் புதிய கல்விக் கொள்கையானது நமது நாட்டின் கல்வி மீது அரசு தொடுத்திருக்கும் புதியதொரு தாக்குதலாகும். அதனைப் பற்றி விரிவாகப் பார்க்கும் முன், முதலில் நாம் சட்டங்கள், கொள்கைகள் எவ்வாறு உருவாக்கப்படுகின்றன, ஏன் உருவாக்கப்படுகின்றன, யாருடைய நலனுக்காக உருவாக்கப்படுகின்றன என்பது குறித்துப் பார்க்க வேண்டும். அரசின் கொள்கைகள் எல்லாம், அவை எதைப் பற்றியதாக இருந்தாலும் மிக நல்ல கொள்கைகள் என்றும்; ஆனால், அவற்றை நடைமுறைப்படுத்துவதில் தவறு இருப்பதாகவும் நம்மிடையே ஒரு தவறான கருத்து திட்டமிட்டுப் பரப்பப்பட்டிருக்கிறது. இதன் மூலம், அரசின் கொள்கை முடிவுகளை அரசியலரீதியில் ஆராய்வதில் இருந்து

நம்மைத் திசை திருப்பி, அவற்றை எவ்வாறு நடைமுறைப்படுத்துகிறார்கள் என்பதை மட்டுமே கவனிக்க வைக்கிறார்கள். கொள்கைகள் என்ன சொல்கின்றன என்பதைக் கூர்ந்து கவனிக்கும் போதுதான், அதற்குப் பின்னால் உள்ள அரசின் உண்மையான நோக்கத்தை நம்மால் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

பேராசிரியர் அனில் சடகோபால்.

1980 முதல் நான் பல்வேறு அரசு கமிசன்களிலும், கமிட்டிகளிலும் பங்கு வகித்துள்ளேன். அவற்றில் நான் பெற்ற அனுபவங்களின் மூலம் தெரிந்து கொண்டது என்னவென்றால், அரசின் அனைத்துக் கொள்கை முடிவுகளும், சட்டங்களும், மக்கள் விரோதக் கண்ணோட்டத்திலிருந்தே உருவாக்கப்படுகின்றன என்பதுதான். பல மக்கள் விரோதச் சட்டங்கள், மிகத் திறமையான முறையில் முழுமை

கட்டிடம் இல்லாமல் மரத்தடியில் இயங்கும் அரசுப் பள்ளியின் அவலம்: உலக வங்கியின் கட்டளைப்படி பள்ளிக் கல்விக்கான ஒதுக்கீடுகள் குறைக்கப்பட்டதன் விளைவு. (கோப்புப் படம்)

யாக நடைமுறைப்படுத்தப்படுவதை நான் பார்த்துள்ளேன். அவை ஏதனை நோக்கமாகக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்டனவோ, அவை அச்சுப் பிச்சாமல் அப்படியே நிறைவேற்றப்பட்டுள்ளன.

1985-86 ஆம் ஆண்டுகளில் நவீன தாராளவாதக் கொள்கைகளை இந்தியாவில் புகுத்துவதற்கான ஆயத்தப் பணிகள் நடைபெற்றபோது, அதற்கு ஏற்ற வகையில் தற்போது நடைமுறையில் உள்ள கல்விக் கொள்கையானது உருவாக்கப்பட்டது. அப்போது நவீன தாராளவாதக் கொள்கைகளை வடிவமைத்தவரான மன்மோகன் சிங், பிரதமர் அலுவலகத்தின் நிதி ஆலோசகராக, உலக வங்கியால் நியமிக்கப்பட்டிருந்தார். இதே காலகட்டத்தில்தான் கல்வித் துறையானது, மனிதவள மேம்பாட்டுத் துறை எனப் பெயர் மாற்றப்பட்டது. இவ்வாறு பெயர் மாற்றம் செய்வது என்பது வெறுமனே ஒரு துறையின் பெயரை மாற்றி வைக்கிறார்கள் என்பதல்ல; அந்தத் துறை சம்பந்தமான அரசின் கொள்கையில் மாற்றம் ஏற்பட்டுள்ளது என்பதையே இந்தப் பெயர் மாற்றம் காட்டியது.

1986 கல்விக் கொள்கை மூலம் பள்ளிக் கல்வி முதல் உயர்கல்வி வரை அனைத்து மட்டத்திலும் நவீன தாராளவாத கொள்கைகள் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டன. முறைசார்ந்த பள்ளிக் கல்விக்குப் பதிலாக முறை சாராக் கல்வி என்ற பெயரில் பகலில் வேலை செய்யும் குழந்தைத் தொழிலாளர்களுக்கும் அவர்கள் வசிக்கும் பகுதியில் இருக்கும் மற்ற குழந்தைகளுக்கும் மாலை நேரத்தில் தினமும் இரண்டு மணி நேரம் மட்டும் படிக்க வசதி ஏற்படுத்தித் தரும் திட்டத்தைச் செயல்படுத்தியது, அரசு. இந்த முறையில் ஆசிரியர் இருக்க மாட்டார்; அதற்குப் பதிலாக மிகமிகக் குறைந்த சம்பளம் வாங்கும், எவ்

விதக் கல்வித் தகுதியும் தேவைப்படாத 'பயிற்சியாளர்' என்பவர் மாணவர்களுக்குப் 'பயிற்சி' அளிப்பார். வீட்டு வேலை செய்யும் பெண் குழந்தைகள் மதிய வேலையில்ல்தான் ஓய்வாக இருப்பார்கள் என்பதால், பெண்களுக்கான கல்வி நிலையங்கள் மதியம் இரண்டு மணி நேரம் செயல்படும் என்றும் அறிவிக்கப்பட்டது. இதன் மூலம் நவீன தாராளவாதத்துக்கு ஏற்ற வகையில், இந்திய அரசியல் சாசனத்திற்கு எதிராகக் குழந்தைத் தொழிலாளர் முறையுடன் மைய அரசு சமரசம் செய்து கொண்டது.

அடுத்ததாக, உயர்கல்வியில் கல்லூரிகளின் செயல் திறனைப் பொறுத்து சில கல்லூரிகள் தன்னாட்சி உரிமை உடைய நிறுவனங்களாக்கப்படும் என அரசு அறிவித்தது. இங்கே தன்னாட்சி என்பதன் பொருள் அரசுக் கல்லூரிகளுக்கு நிதி ஒதுக்கீட்டை நிறுத்தி விட்டு, சுயநிதிக் கல்லூரிகளாக மாற்றுவதன் மூலம் அவற்றைத் தனியார்மயப்படுத்துவதாகும்.

1991-இல் உலகமயமாக்கல் என்ற பெயரில், உலக மூலதனத்தின் தடையற்றை கொள்ளைக்கு இந்தியப் பொருளாதாரம் திறந்துவிடப்பட்டபோது, உலக வங்கியும், சர்வதேச நாணய நிதியமும் இந்திய பொருளாதாரத்தைத் தீர்மானிக்கும் சக்திகளாக மாறின. கல்வி, சுகாதாரம், மக்கள் நலத் திட்டங்கள், வறுமை ஒழிப்புத் திட்டங்கள், மானியங்கள் - என அனைத்து செலவீனங்களுக்குமான நிதி ஒதுக்கீடுகளை நிறுத்தும் வகையில் பொருளாதாரக் கட்டுமானங்களை மறுசீரமைத்தால் மட்டுமே இந்திய அரசு தொடர்ந்து இயங்குவதற்கான கடன்கள் வழங்கப்படும் என்று உலக வங்கியும், சர்வதேச நாணய நிதியமும் நிபந்தனை விதித்தன. இதனை இந்திய அரசு ஏற்றுக் கொண்டது. அதற்குப் பிறகு கல்விக்கான நிதி

ஒதுக்கீடு படிப்படியாகக் குறைக்கப்பட்டது.

1991-இல் நாடு முழுவதும் மொத்தம் 8 இலட்சம் அரசுப் பள்ளிகள் இருந்தன. தனியார் பள்ளிகளின் எண்ணிக்கையோ மிகவும் சொற்பம்தான். அப்போது அரசுப் பள்ளி ஆசிரியர்களின் எண்ணிக்கை 37 இலட்சம். இவற்றைப் படிப்படியாகக் குறைக்க வேண்டும் என்று உலக வங்கி உத்தரவிட்டது. 1993 முதல் நிரந்தர ஆசிரியர் பணியிடங்களுக்குப் பதிலாக ஒப்பந்த அடிப்படையில் ஆசிரியர்களைப் பணியமர்த்தும் முடிவை அரசு எடுத்தது.

1990-களின் மத்தியில் உலக வங்கியின் ஆணைக்கிணங்க ஒரேயொரு அறையில் எல்லா வகுப்பு மாணவர்களையும் அமரவைத்து, ஒரேயொரு ஆசிரியர் அனைத்துப் பாடங்களையும் நடத்தும் ஓராசிரியர் பள்ளிகள் துவங்கப்பட்டன. ஒவ்வொரு வகுப்பிற்கும் ஒவ்வொரு பாடத்திற்கும் தனித்தனி ஆசிரியர்களை வைத்துள்ள தனியார் பள்ளிகளில் வசதிபடைத்தவர்கள் தங்களது குழந்தைகளைச் சேர்த்துப் படிக்க வைக்கும் அதே வேளையில், வசதியில்லாதவர்கள் எல்லா வகுப்புகளுக்கும், எல்லாப் பாடங்களுக்கும் ஒரே ஆசிரியர் என்ற ஓராசிரியர் பள்ளியில் தங்களது குழந்தைகளைச் சேர்க்கும் நிலையை உலக வங்கியின் உத்தரவுப்படி, மைய அரசு திட்டமிட்டு உருவாக்கியது.

1997-இல் கொண்டுவரப்பட்ட பழங்குடியினருக்கான கல்வி உத்தரவாதச் சட்டம், கட்டிடம் இல்லாமல் மரத்தடியில் கூட அரசுப்பள்ளிகள் இயங்கலாம் எனக் கூறியது. அதில் வேலை செய்யும் ஒப்பந்த ஆசிரியர்களுக்கு எவ்வித கல்வித் தகுதியும் தேவையில்லை எனவும் கூறியது. பின்னர் இதே சட்டம், அனைத்து அரசுப் பள்ளிகளுக்கும் பொருந்தும் வகையில் "சர்வ சிக்கா அபியான்" என்ற பெயரில் கொண்டுவரப்பட்டது.

2010-ஆம் ஆண்டில் கொண்டுவரப்பட்ட கல்வி உரிமைச் சட்டம், தனியார் பள்ளிகளில் வசதியற்ற மாணவர்களைச் சேர்த்து அவர்களுக்கு அரசே கல்விக் கட்டணம் செலுத்தும் முறையைக் கொண்டுவந்ததன் மூலம், இனி அரசுப் பள்ளிகளே தேவையில்லை, இருக்கும் அரசுப் பள்ளிகளும் வெகுவிரைவில் மூடப்படும் என்ற அரசின் கொள்கை முடிவை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டியது.

பள்ளிக் கல்வியில்தான் இவ்வாறு என்றில்லை; உயர்கல்வியிலும் இதற்குச் சற்றும் குறையாத அளவிற்கு நவீன தாராளவாதக் கொள்கைகள் மூலம் பெரும் சீரழிவுகளை உருவாக்கியுள்ளனர். இதற்கு முந்தைய பா.ஜ.க. ஆட்சிக் காலத்தில் 2000-மாவது ஆண்டில் யுனெஸ்கோ மாநாடு ஒன்றில்

கல்வியில் தனியார்மயத்தை முழுமையாகப் புகுத்துவதற்கு ஏற்ப அரசிற்கு அறிக்கை தயாரித்து அளித்த தரகு முதலாளிகள் முகேஷ் அம்பானி, குமாரமங்கலம் பிரீலா.

உரையாற்றிய அப்போதைய அமைச்சர் முரளி மனோகர் ஜோஷி, "உயர்கல்வி என்பது தனிநபருக்கு மட்டுமே பலனளிக்கக் கூடியது, சமுதாயத்திற்கு அல்ல; இதனால் அதற்கான கட்டணங்களை மாணவர்கள் கொடுத்துத்தான் தீர வேண்டும்" எனக் கூறினார். "கல்வி என்பது ஒரு வணிகப் பொருள். அதனை வாங்கும் மாணவர்கள் வாடிக்கையாளர்கள். வாடிக்கையாளர்கள் பொருளுக்கான விலையைக் கொடுத்து, அதனை வாங்கிச் செல்ல வேண்டும்; அதில் அரசு தலையிடக் கூடாது" என 1990 முதல் உலக வங்கி கூறி வந்ததையே முரளி மனோகர் ஜோஷி இந்திய அரசின் கொள்கையாக யுனெஸ்கோ மாநாட்டில் தெரிவித்தார்.

அதே 2000-மாவது ஆண்டில்தான் இந்தியாவின் மிகப்பெரிய 'கல்வியாளர்களான' முகேஷ் அம்பானி, குமாரமங்கலம் பிரீலா ஆகிய இருவரும் இணைந்து தயாரித்த "அம்பானி-பிரீலா" அறிக்கை பிரதமரின் பொருளாதார ஆலோசனை சபையில் தாக்கல் செய்யப்பட்டது. நாடு முழுவதும் எழுந்த மாணவர்கள் - ஆசிரியர்களின் எதிர்ப்புகளையும் மீறி, "அம்பானி-பிரீலா" அறிக்கையின் பரிந்துரைகள் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டன. அந்த அறிக்கை அரசின் கொள்கைகளில் மூன்று முக்கிய திருத்தங்களைக் கோரியது. "முதலில் கல்வி என்பது சமூக நலனுக்கானது அல்ல, அது சந்தைக்கானது. இரண்டாவது, அரசு விரும்பினால் ஆரம்பக் கல்விக்கான நிதி உதவிகளைத் தொடரலாம். ஆனால், இடைநிலைக் கல்விக்கான நிதி உதவிகளைப் படிப்படியாகக் குறைக்க வேண்டும். அதேசமயம், உயர் கல்விக்கான நிதி உதவிகளை உடனடியாக நிறுத்த வேண்டும். ஏனென்றால், உயர் கல்வியைத் தங்களது கையில் எடுத்துக் கொள்ள உலகச் சந்தை தயாராக உள்ளது. மூன்றாவதாக, அவ்வாறு உயர் கல்வியை உலகச் சந்தை எடுத்துக் கொள்ளும் போது, அதன் அத்தனை துறை

உயர்கல்வியில் தனியார்மயம் புகுத்தப்படுவதை எதிர்த்து, பல்கலைக்கழக மாணியக் குழுவை முற்றுகையிடுவோம் என்ற முழக்கத்தை முன்னவைது டெல்லியில் மாணவர் அமைப்புகள் நடத்திய போராட்டத்தின் ஒரு பகுதியாக நடந்த ஆர்ப்பாட்ட ஊர்வலம்.

களையும் சந்தையே தீர்மானிக்கும். அதாவது, கல்விக்கான கட்டணம் மட்டுமல்ல; பாடத்திட்டம், பயிற்று முறை, பட்டங்கள் வழங்குவது, கல்லூரிகளின் வடிவம் - என அனைத்தையும் சந்தையின் தேவைகளே தீர்மானிக்கும்; சமூகத்தின் தேவைகள் அவற்றை தீர்மானிக்காது” என “அம்பாணி-பிரீலா” அறிக்கை தெளிவாகக் கூறியது. இந்த அறிக்கையானது, இந்தியக் கல்விக் கட்டுமானத்தின் மீதான தாக்குதல் மட்டுமல்ல, அது நமது நாட்டின் அறிவுக் கட்டுமானத்தின் மீதான தாக்குதலாகும்.

“அம்பாணி-பிரீலா” அறிக்கை வெளியான அதே சமயத்தில்தான், இந்திய அரசு கல்வித்துறையில் “பொதுத்துறை - தனியார் கூட்டு” என்ற வடிவம் புகுத்தப்பட்டது. பொதுத்துறை - தனியார் கூட்டு என்றால் இரண்டு வடிவங்களும் இணைந்து செயல்படுவது என்று பொருள் கொள்ளக்கூடாது. இதன் உண்மையான பொருள் பொதுத்துறையைத் தனியார் கொள்ளையடிப்பது என்பதாகும். இந்த வடிவத்தைத் தாங்கள் கொண்டு வரப்போவதாக பா.ஜ.க. தனது தேர்தல் வாக்குறுதியிலேயே கூறியிருந்தது. அதனை நிறைவேற்றுவதற்காக பா.ஜ.க. ஆட்சிப்பொறுப்பை ஏற்ற உடனேயே, பிரதமர் அலுவலகத்தில் பொதுத்துறை - தனியார் கூட்டிற்கென ஒரு புதிய பிரிவே உருவாக்கப்பட்டது.

பா.ஜ.க.விற்குப் பின், 2004-ஆம் ஆண்டு காங்கிரசு ஆட்சி அமைந்த பிறகும் கூட பிரதமர் அலுவலகத்தில் இதே பிரிவு, அதில் வேலை பார்த்த அதே அதிகாரிகளுடன் தொடர்ந்து இயங்கியது. 2007-ஆம் ஆண்டில் திட்டக் கமிசனின் தலைவராக இருந்த அப்போதைய பிரதமர் மன்மோகன் சிங், “இனி கல்வித்துறையில் கொண்டு வரப்படும் அனைத்துத் திட்டங்களும் பொதுத்துறை-தனியார் கூட்டு என்ற வடி

வத்திலேயே கொண்டு வரப்படும்” என அறிவித்தார்.

பொதுத்துறை-தனியார் கூட்டு எவ்வாறு பொது சொத்துக்களை, அரசின் நிதி ஒதுக்கீடுகளைத் தனியார் முதலாளிகள் தின்று தீர்க்க உதவுகிறது என்பதை விளக்கப் பல உதாரணங்களைக் கூற முடியும். 2005-ஆம் ஆண்டில் கல்வித் துறைக்கான மத்திய அலோசனைக் குழுவில் நான் இருந்த போது, மனிதவள மேம்பாட்டுத் துறையைச் சேர்ந்த ஒரு அதிகாரி என்னிடம் ஒரு ஆவணத்தை கொடுத்தார். அது, அந்த வருடத்தில் தனியார் பள்ளிகளுக்கு வழங்கப்பட்ட வருமான வரிவிலக்கின் காரணமாக அரசுக்கு எவ்வளவு வருமான இழப்பு

ஏற்பட்டுள்ளது என்பதைக் கண்டறிய மனிதவள மேம்பாட்டுத் துறை ஏற்படுத்தியிருந்த ஒரு கமிட்டியின் அறிக்கை. அதன்படி 2004-05-ஆம் ஆண்டில் மட்டும் தனியார் பள்ளிகளுக்கு வழங்கப்பட்ட வருமான வரிவிலக்கின் காரணமாக 5,000 கோடி ரூபாய் அரசிற்கு வருமான வரி இழப்பு ஏற்பட்டிருந்தது. 2004-05-ஆம் ஆண்டுகளில் இருந்ததைவிட, தற்போது பள்ளிக் கல்வியிலும், உயர் கல்வியிலும் தனியார்மயம் பல மடங்கு அதிகரித்துள்ளதால் அரசிற்கு ஏற்படும் இழப்பும் முன்பைவிட பல மடங்கு அதிகமானதாக இருக்கும் என்பது நிச்சயம்.

கல்விக்கான நிதி ஒதுக்கீடைப் படிப்படியாக வெட்டி வருவதன் மூலம் நாடு முழுவதிலும் உள்ள அனைத்து அரசுக் கல்வி நிறுவனங்களும் சுயநிதிக் கல்வி நிறுவனங்களாக மாற வேண்டிய சூழலை அரசு உருவாக்கியுள்ளது. இவ்வாறு சுயநிதிக் கல்வி நிறுவனங்களாக மாறும் போது, அதில் சந்தை மதிப்புள்ள படிப்புகள் மட்டுமே வழங்கப்படும். உதாரணத்திற்கு, தமிழ் இலக்கியம் குறித்த பட்டப் படிப்புகளுக்கு சந்தையில் எவ்வித மதிப்பும் இல்லை. இதன் காரணமாக, தமிழ் இலக்கியம் என்ற துறையே அனைத்துக் கல்லூரிகளிலுமிருந்தும் நீக்கப்பட்டு விடும். “2009-ஆம் ஆண்டு முதல் அனைத்து ஆரம்ப பள்ளிகளிலும் ஓவியம், இசை, விளையாட்டு உள்ளிட்ட வகுப்புகளை ரத்து செய்துள்ள” கல்வி உரிமைச் சட்டம், நடுநிலைப்பள்ளிகளில் தற்போதுள்ள வகுப்புகள் பாதிக்கக் குறைக்கப்படும் என்றும் கூறியிருக்கிறது.

இந்தப் பின்னணியிலிருந்து நாம் உயர்கல்வியை “காட்ஸ்” ஒப்பந்தத்திற்குத் தாரை வார்ப்பது குறித்துப் பார்க்க வேண்டும். இதற்கு ஏற்பத்தான் மைய அரசின் புதிய கல்விக் கொள்கை வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது.

(தொடரும்)

பிரிக்கால் இரட்டை ஆயுள் தண்டனை: முதலாளிகள் - நீதிமன்றம் கூட்டுச் சதி!

தொழிலாளி வர்க்கத்தின் மீதான பகைமையை யும் வெறுப்பையும் அப்பட்டமாகப் பறைசாற்றும் வகையில், பிரிக்கால் நிறுவனத்தின் 8 தொழிலாளர்களுக்கு இரட்டை ஆயுள் தண்டனை விதித்து கோவை அமர்வு நீதிமன்றம் கடந்த டிசம்பர் 3-ஆம் தேதியன்று தீர்ப்பளித்திருக்கிறது.

கடந்த 2009-ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் 21-ஆம் தேதியன்று கோவையிலுள்ள பிரிக்கால் நிறுவனத்தின் மனித வளத்துறை துணை அதிகாரியான ராய் ஜார்ஜ் படுகாயங்களுடன் மருத்துவமனையில் சேர்க்கப்பட்டு, சிகிச்சை பலனின்றி 22-ஆம் தேதியன்று மாண்டு போனார். அதைத் தொடர்ந்து பிரிக்காலில் இயங்கி வந்த ஏ.ஐ.சி.சி.டி.யு. தொழிற்சங்கத்தின் அனைத்திந்தியத் தலைவர் குமாரசாமி, மாநில நிர்வாகிகள் மற்றும் பிரிக்கால் நிறுவனத்தின் நான்கு பெண் தொழிலாளிகள் உள்ளிட்டு 27 பேர் மீது, சதியில் ஈடுபட்டது மற்றும் கொலை செய்தது - என இரண்டு வழக்குகள் பதிவு செய்யப்பட்டன. பிரிக்கால் நிறுவனத்தின் அடக்குமுறைக்கு எதிராக ஏ.ஐ.சி.சி.டி.யு. தொழிற்சங்கத்தின் தலைமையில் தொழிலாளர்கள் போராடி வந்த நேரத்தில்தான், ராய் ஜார்ஜை தொழிலாளர்கள் இரும்புத் தடியால் தாக்கிக் கொன்றதாக இவ்வழக்கு பதிவு செய்யப்பட்டது.

கோவையிலுள்ள பிரிக்கால் ஆலையைப் பன்னாட்டு ஏகபோக நிறுவனமாக விரிவாக்கி வளர்க்கும் நோக்கத்துடன், அதீத உற்பத்தி இலக்கு

வைத்து அற்பக்கூலிக்குத் தொழிலாளர்கள் கசக்கிப் பிழியப்பட்டு, உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டு ஒடுக்கப் பட்டனர். உற்பத்தியைப் பெருக்க பெண் தொழிலாளர்களைக் கட்டாயமாக ஓவர்டைம் செய்ய வைப்பது, ஒப்பந்தத் தொழிலாளர்களை நிரந்தரம் செய்யாமல் பல்லாண்டுகளாகத் தினக்கூலிகளாக வைத்துச் சுரண்டுவது எனக் கணக்கற்ற அட்டூழியங்களைச் செய்துவந்தது, பிரிக்கால் நிறுவனம்.

இதற்கெதிராக, கடந்த 2007-இல் நிரந்தர மற்றும் ஒப்பந்தத் தொழிலாளர்கள் ஒன்றிணைந்து புதிய தொழிற்சங்கத்தை ஏ.ஐ.சி.சி.டி.யு . தலைமையில் நிறுவி உரிமைகளுக்காகப் போராடத் தொடங்கியதும், கொத்துக்கொத்தாக வேலை நீக்கம், தொழிற்சங்க முன்னோடிகள் பணியிட மாற்றம் - எனத் தொழிலாளர்கள் விரட்டியடிக்கப்பட்டனர். சம்பள வெட்டு, பிரேக் இன் சர்வீஸ், ஊதிய உயர்வு முடக்கம், இன் சென்டிவ் பிடித்தம் - எனப் பலவகையிலும் தொழிலாளர்களின் சட்டபூர்வ உரிமைகளை நிர்வாகம் பறித்தது. தொழிலாளர்கள் மீது பொய்வழக்குகள் சோடித்து, பெண் தொழிலாளிகள் உள்ளிட்டு 50-க்கும் மேற்பட்டோரைச் சிறையிலடைத்து தண்டித்தது. தொழிலாளர்களின் சட்டரீதியான உரிமைகளை நிலைநாட்டுமாறு தொழிலாளர் ஆணையமும் உயர்நீதி மன்றமும் போட்ட அனைத்து உத்தரவுகளையும் ஆலை நிர்வாகம் குப்பைக் கூடையில் வீசியது. இதன் உச்சகட்டமாக, கடந்த 2009 செப். 19 அன்று மனிதவள மேம்பாட்டு அதிகாரி ராய் ஜார்ஜி

னால், தொழிற்சங்க முன்னணியாளர்களான 42 தொழிலாளர்கள் திடீரென வேலை நீக்கம் செய்யப்பட்டனர்.

இதனால் ஆத்திரமடைந்த இத் தொழிலாளர்கள், ஏ.ஐ.சி.சி.டி.யு. சங்கத் தலைவர்களுடன் இணைந்து கொலைச்சதியில் ஈடுபட்டதாகவும், வேலை நீக்கம் செய்த உன்னைக் கொல்லாமல் விடமாட்டோம் என்று கூச்சலிட்டபடியே ராய் ஜார்ஜை இரும்புத் தடியால் தாக்கியதாகவும், அதில் படுகாயமடைந்த அவர், மருத்துவமனையில் சேர்க்கப்பட்டு சிகிச்சை பலனின்றி மாண்டதாகவும் ஆலை நிர்வாகத்தாலும் அரசு தரப்

இரட்டை ஆயுள் தண்டனை விதிக்கப்பட்டு நீதிமன்றத்தால் அநியாயமாகத் தண்டிக்கப்பட்டுள்ள பிரிக்கால் தொழிலாளிகள்: (இடமிருந்து) குணபாலன், மணிவண்ணன், ராஜேந்திரன், ராமமூர்த்தி, சம்பத்தகுமார், சரவணகுமார், சிவகுமார், வேல்முருகன்.

பிலும் வழக்கு சோடிக்கப் பட்டது. இந்த வழக்கு பதிவு செய்யப்பட்டபோதே, போலீசாரின் அச்சுறுத்தலுக்கும் சித்திரவதைகளுக்கும் அஞ்சி மணிகண்டன் என்ற தொழிலாளியும், சம்பத் குமார் என்ற தொழிலாளியின் மனைவியும் தற்கொலை செய்து கொண்டு மாண்டு போனார்கள்.

கொலைக்குற்றம் சாட்டி பொய்வழக்கில் சிறையிடப்பட்டுள்ள மாருதி தொழிலாளர்களை விடுதலை செய்யக் கோரி, அரியானா முதல்வர் வீட்டை குடும்பத்தோடு முற்றுகையிட்ட குர்கான் வட்டாரத் தொழிலாளர்கள். (கோப்புப்படம்)

ஏ.ஐ.சி.சி.டி.யு. சங்கத்தை கோவை வட்டாரத்தில் தலை தூக்க விடாமல், முனையிலேயே கிள்ளியெறியும் நோக்கத்துடன்தான் பிரிக்கால் தொழிலாளர்கள் மட்டுமின்றி, மைய சங்கத்தின் தலைவர் மற்றும் நிர்வாகிகளும் இப்பொய் வழக்கில் சேர்க்கப்பட்டனர். தொழிற்சங்க முன்னோடியாகச் செயல்பட்ட காரணத்தால், 2007-இல் பிரிக்கால் நிறுவனத்தின் உத்தராய்சல் மாநிலக் கிளைக்கு மாற்றப்பட்ட ஒரு தொழிலாளியின் பெயரையும் சம்பந்தமே இல்லாமல் இந்தப் பொய்வழக்கில் போலீசும் நிர்வாகமும் சேர்த்தது.

இந்த மோசடியை நியாயப்படுத்த முடியாத நிலையில், அத்தொழிலாளி உள்ளிட்டு, தொழிற்சங்க நிர்வாகிகள் மற்றும் தொழிலாளிகள் 19 பேர் மீதான கொலைச்சதி நிரூபிக்கப்படவில்லை என்று கூறி அவர்களை விடுதலை செய்த நீதிமன்றம், அதே சமயம் நிரூபிக்கப்படாத கொலைக் குற்றத்தின் அடிப்படையில், மணிவண்ணன், சரவணக்குமார், சிவகுமார், வேல்முருகன், ராஜேந்திரன், சம்பத் குமார், ராமமூர்த்தி, குணபாலன் ஆகிய 8 தொழிலாளர்களுக்கு அநியாயமாக இரட்டை ஆயுள் தண்டனை விதித்து தீர்ப்பளித்துள்ளது.

ஆனால், நீதிமன்றத்தால் இரட்டை ஆயுள் தண்டனை விதிக்கப்பட்டுள்ள இந்த 8 தொழிலாளர்கள் எவருமே செப்.19,2009 அன்று வேலை நீக்கம் செய்யப்பட்டவர்கள் அல்ல. அந்த 8 தொழிலாளர்களும் ராய் ஜார்ஜின் மரணத்துக்குப் பின்னர்தான் நிர்வாகத்தால் வேலை நீக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளனர். மேலும், இந்த 8 பேரும் மனித வள அதிகாரியின் அலுவலகம் உள்ள யூனிட்டில் வேலை செய்தவர்கள் அல்ல. அவர்கள் மலுமிச்சம்பட்டியிலுள்ள மற்றொரு யூனிட்டில் வேலை செய்தவர்கள். இந்த 8 தொழிலாளர்களும் தொழிற்சங்க முன்னோடிகள் என்பதாலேயே இவர்கள் மீது கொலைவழக்கு சோடிக்கப்பட்டு அநியாயமாகத் தண்டிக்கப்பட்டுள்ளனர்.

இரட்டை ஆயுள் தண்டனை என்பது காமவெறி சாமியார் பிரேமானந்தா போன்ற மிகக் கொடிய

குற்றங்களில் ஈடுபட்டவர்களுக்கு அரிதினும் அரிதாகத்தான் வழங்கப்படுகிறது. இனி எந்த வழியிலும் தொழிற்சங்கம் தலைதூக்க முடியாதபடி ஒழித்துக் கட்டும் நோக்கத்துடன்தான், அத்தகையதொரு கொடிய தண்டனையை 8 தொழிலாளர்களுக்கு விதித்து, தனது முதலாளித்துவ கைக் கூலித்தனத்தை நீதிமன்றம் அப்பட்டமாக வெளிக்காட்டியுள்ளது.

ஒரு வாதத்துக்கு இப்படியொரு தாக்குதல் நடந்ததாக வைத்துக் கொண்டாலும்கூட, நூற்றுக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் மற்றும் அதிகாரிகள் பணியாற்றும் அந்த ஆலையில், எவருமே இதுபற்றி 10 நிமிட நடை தூரத்திலுள்ள போலீசு நிலையத்தில் புகார் கூட செய்யவில்லை. முதல் தகவல் அறிக்கையில் காலை 11.40 மணியளவில் தாக்குதல் நடந்ததாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆனால், ஆலை வாயிலில் நிறுத்தப்பட்டிருந்த ஆயுதப் படை போலீசாருக்கு கூச்சலோ, அலறலோ கேட்கவில்லை. குற்றப் பத்திரிகை தாக்கல் செய்த போலீசு ஆய்வாளரோ, சம்பவம் நடந்ததாகச் சொல்லப்படும் பகல் 11.41 முதல் 11.46 வரையிலான நேரத்தில் எவ்வித அசம்பாவிதமும் நடக்கவில்லை நீதிமன்றத்திலேயே கூறியிருக்கிறார்.

சம்பவம் அனைத்தும் ஆலையிலுள்ள கண்காணிப்பு காமெராவில் (சிசிடிவி) பதிவாகியுள்ளதாகவும், இது மிக முக்கியமான சாட்சி என்றும் அரசு தரப்பு கூறியிருந்தது. ஆனால், அன்று கண்காணிப்புக் காமெரா பழுதடைந்ததால் இச்சம்பவம் பதிவாகவில்லை என்று ஒரேயொரு சாட்சி கூறியதை ஏற்றுக்கொண்ட நீதிமன்றம், இது குறித்து அரசு தரப்பிடம் குறுக்கு விசாரணை நடத்த மறுத்து, பொய் சாட்சி புனைந்த போலீசைக் காப்பாற்றியது. ராய் ஜார்ஜ் மரணமடைந்த பிறகு அவரைச் சோதித்த மருத்துவர், தலையில் ஒரு காயம் இருந்துள்ளது என்று பதிவேட்டில் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆனால் பிரேதப் பரிசோதனை அறிக்கையில் 3 காயங்கள் இருந்ததாகவும், 8 பேரால் 8 இரும்புத் தடிகளால் தாக்கப்பட்டு மரணமடைந்ததாகவும் எழுதப்பட்டுள்ளது.

இந்த வழக்கில் போலீசும் ஆலை நிர்வாகமும் கொண்டுவந்து நிறுத்திய சாட்சிகள் அனைத்தும் பொய்சாட்சிகள் என்பது நீதிமன்ற விசாரணையின் போது அம்பலமானது. இருப்பினும், தொழிற்சங்கமே கூடாது என்ற ஒத்த கருத்தைக் கொண்டுள்ள போலீசு, முதலாளிகள், அரசு ஆகிய அனைத்தும்

கூட்டுச் சேர்ந்து அடிப்படை ஆதாரங்கள் ஏதுமின்றி புனைந்துள்ள இந்தப் பொய் வழக்கில் முதலாளிகளின் நோக்கத்துக்கு ஏற்பவே நீதிமன்றம் 8 தொழிலாளர்களுக்கு இரட்டை ஆயுள் தண்டனை விதித்திருக்கிறது.

இப்படித்தான் மாருதி மற்றும் ஹோண்டா தொழிற்சாலைகளிலும் தொழிற்சங்கத்திற்கு எதிரான தாக்குதல்கள் நடந்தன. 2005-இல் சட்டபூர்வ வழியில் தொழிற்சங்க உரிமை கேட்டுப் போராடிய

ஹோண்டா தொழிலாளர்களைக் குருதி வெள்ளத்தில் மிதக்கவிட்டது அரியானா போலீசு. கொலை முயற்சியில் ஈடுபட்டதாக குற்றம் சாட்டப்பட்டு அந்நிறுவனத்தின் 63 தொழிலாளர்கள் இன்னமும் நீதிமன்றத்திற்கு நடந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இத்தாக்குதல் தொடர்பாக ஒரு போலீசுக்காரன் மீதோ, ஒரு தலைமை நிர்வாகி மீதோ, முதலாளி மீதோ எந்த வழக்கும் இல்லை.

கடந்த 2012 ஜூலை 18 அன்று குர்கானிலுள்ள மாருதி நிறுவனத்தின் முதலாளித்துவ பயங்கரவாதத்தை எதிர்த்துப் போர்க்குணத்துடன் போராடிய 546 தொழிலாளர்கள் வேலை நீக்கம் செய்யப்பட்டு வீதியில் வீசியெறியப்பட்டனர். தொழிற்சங்கம் அமைப்பதற்கு தொழிலாளர்களுக்கு உதவியாக இருந்த மனிதவள மேம்பாட்டு அதிகாரியான அவனிஷ் தேவ் என்பவரை நிர்வாகமே சதி செய்து கொன்றுவிட்டு, கொலைப்பழியைத் தொழிலாளர்கள் மீது சுமத்தியது. கொலைக்குற்றம் சாட்டப்பட்டு 36 மாருதி தொழிலாளர்கள் கடந்த மூன்றரை ஆண்டுகளாகச் சிறையில் வாடுகின்றனர். ஆனாலும், இன்றுவரை அவர்களுக்குப் பிணை கூட வழங்கப்படவில்லை. அப்பட்டமாக மாருதியின் அடியாளாகவே அரசும் போலீசும் நீதித்துறையும் இயங்கி வருகின்றன.

இப்படித்தான் 1944-ஆம் ஆண்டில் கோவை - சின்னியம்பாளையத்தைச் சேர்ந்த தொழிற்சங்க முன்னோடிகளான ராமைய்யன், வெங்கடாச்சலம், ரங்கைய்யன், சின்னைய்யன் ஆகிய 4 மில் தொழிலாளர்கள் மீது கொலைக் குற்றம் சாட்டப்பட்டு பொய்வழக்கில் சிறையிடப்பட்டனர். அந்நால்வரும் ஜனவரி 8, 1946 அன்று தூக்கிலிடப்பட்டு தியாகிகளாயினர். அது காலனியாதிக்கக் காலம். இன்று பிரிக்கால் நிறுவனத்தின் 8 தொழிலாளர்கள் மீது கொலைக்குற்றம் சாட்டப்பட்டு பொய்வழக்கில்

கோவை பிரிக்கால் தொழிலாளர் போராட்டத்தை ஆதரித்து சென்னை-ஆவடியில் பு.ஜ.தொ.மு. நடத்திய ஆர்ப்பாட்டம்.

இரட்டை ஆயுள் தண்டனை விதிக்கப்பட்டுள்ளது. இது மறுகாலனியாதிக்கக் காலம்.

இன்றைய ஆட்சியாளர்களும் நீதிபதிகளும் முதலாளிகளின் தரக்களாக மாறி, முதலாளிகளது நிகழ்ச்சி நிரலின்படியே செயல்படுகின்றனர். தொழிலாளர்கள் உரிமைக்கான சட்டங்களைக் கட்டிக்காத்து செயல்படுத்த வேண்டிய அரசு, நீதிமன்றம் உள்ளிட்ட நிறுவனங்கள் அனைத்தும் தாங்களே வகுத்துக் கொண்

டுள்ள சட்டங்கள், விதிகள், கடமைகள், பணிகள் அனைத்தையும் தூக்கியெறிந்துவிட்டு அப்பட்டமாக தொழிலாளி வர்க்கத்துக்கு எதிராக நிற்கின்றன.

வேலைக்கு அமர்த்து, துரத்து (hire and fire) என்பதற்கு மேல், தொழிலாளர்களுக்குக் குறைந்தபட்ச ஊதியம் தரவேண்டும் என்ற சட்டமோ, நிபந்தனையோ எதுவும் கூடாது; அப்போதுதான் முதலாளிகளின் மனம் குளிர்ந்து, மேக் இன் இந்தியா திட்டம் வெற்றி பெறும் என்கிறது மோடி அரசு. இதற்கேற்ப தொழிலாளர் சட்டங்கள் திருத்தப்பட்டு, தொழிலாளர் சட்டம் என்பதே கிரிமினல் சட்டமாக மாற்றப்பட்டு வருகிறது.

நடப்பது தொழிலாளி வர்க்கத்தின் மீதான பல முனைத் தாக்குதல். மறுகாலனியாதிக்கத்தின் கீழ் உரிமைகள் ஏதுமற்ற கொத்தடிமைகளாக தொழிலாளி வர்க்கத்தை மாற்றுவதற்கான பயங்கரவாதத் தாக்குதல். உள்நாட்டு, வெளிநாட்டு தரகுப் பெருமுதலாளிகளின் அடியாள்தான் இன்றைய அரசமைப்பு என்ற உண்மையை நிரூபிக்கும் தாக்குதல்.

தங்களது அடிப்படை உரிமைகளை நசுக்கி இலாப வெறிக்காக தங்களின் மீது போர் தொடுக்கும் முதலாளி வர்க்கத்தையும், அதன் அடியாளாகச் செயல்படும் இன்றைய அரசமைப்பையும் பிரிக்கால் மற்றும் மாருதி தொழிலாளர்கள் எதிர்கொண்டு நிற்கிறார்கள். அவர்களின் நியாயமான போராட்டத்தை ஆதரித்து, சிறையிடப்பட்டுள்ள பிரிக்கால் மற்றும் மாருதி தொழிலாளர்களின் விடுதலைக்கான போராட்டத்தை முன்னெடுத்துச் செல்ல வேண்டியது, போராட்ட மரபில் வந்த கோவை தொழிலாளி வர்க்கத்தின் - இந்தியத் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் இன்றைய அவசர, அவசியக் கடமையாகும்.

● பாலன்

சல்லிக்கட்டு ஒப்பாரியும் பிணத்தை மறித்த வீரமும்!

தாழ்த்தப்பட்ட முதியவரின் பிணத்தை
மறிக்கும் பொருட்டு உயர்நீதி மன்ற
உத்தரவை மீறிய தமிழ் வீரம்,
சல்லிக்கட்டுக்கு உச்சநீதி மன்றம்
தடை விதித்ததை 'எதிர்த்து'
மொட்டை போட்டுக் கொண்டது.

திருநாள் கொண்ட சேரி. 3.1.2016 அன்று இறந்துபோன தாழ்த்தப்பட்ட முதியவர் செல்லமுத்துவின் உடலை ஊரின் பொதுப்பாதை வழியே எடுத்துச் செல்லக்கூடாது என்று அந்த ஊரின் வன்னியர்கள் கட்டளையிட, அதற்கெதிராக சென்னை உயர்நீதி மன்றத்தை அணுகினர் அவ்வூர் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள். பொதுப்பாதை வழியாக உடலை எடுத்துச் செல்வதை மாவட்ட நிர்வாகம் உத்திரவாதப்படுத்த வேண்டும் என்று சென்னை உயர்நீதி மன்றம் உத்தரவிட்டது. ஆனால், சாதிவெறியர்களின் உத்தரவுதான் அமலானது. அவர்கள் உத்தரவுப்படி பிணத்தை வயல் காட்டின் வழி போலீசே சுமந்து சென்றது. எதிர்ப்பு தெரிவித்த தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் கைது செய்யப்பட்டனர். நாடே கண்ட இந்தக் காட்சியை மாட்சிமை தங்கிய நீதிபதிகள் காணாமலிருக்க வாய்ப்பில்லை.

வழக்கறிஞர்கள் மீது ஒழுங்கை நிலைநாட்டும் பொருட்டு, சென்னை உயர்நீதிமன்ற வளாகத்தை மத்தியப் படையின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டு வந்தவர்களான நீதியரசர்கள், திருநாள் கொண்ட சேரியை இராணுவத்தின் கட்டுப்பாட்டில் கொண்டு வருவார்களென்றோ, போலீசு அதிகாரிகளைப் பணிநீக்கம் செய்ய உத்தரவிடுவார்கள் என்றோ, ஆதிக்கசாதி வெறியர்களை தீண்டாமைக்குற்றத்துக்காக உள்ளே தள்ளுவார்களென்றோ

யாரேனும் எதிர்பார்த்தால் அவர்கள் சட்டம், தமிழக அரசு, நீதிமன்றம் உள்ளிட்ட எதைப் பற்றியும் எதுவும் தெரியாத அறிவிலிகள் என்று மட்டும் சொல்லலாம். 'சட்டத்தின் ஆட்சி'க்கு மாவட்ட நிர்வாகம் சங்கு ஊத, நீதித்துறை சேகண்டி அடிக்க, சட்டம் ஒழுங்கின் 'காவலர்கள்' பிணம் தூக்கியிருக்கிறார்கள். சகாயம் சுடுகாட்டில் துயின்ற காதைக்குப் பின்னர், இந்த அரசமைப்பின் தோல்வி பொருத்தமான வடிவத்தில் இன்னொருமுறை இங்கே அம்பலமாகியிருக்கிறது. சாதி வெறியர்களைப் பொருத்தவரை இதனைத் தமது வெற்றி என்று மட்டுமின்றி, சத்திரிய வீரம் என்றும் அவர்கள் கொண்டாடிக் கொள்வார்கள்.

எனினும், இந்த மாபெரும் சத்திரிய வீரம், 'தமிழ் வீரத்தால்' மறைக்கப்பட்டதுதான் வரலாற்றுச் சோகம். இந்த 'வீரத்தை' உலகின் கண்களிலிருந்து மறைக்கும் வண்ணம், வேறொரு கூத்து தமிழகத்தில் அரங்கேறிக் கொண்டிருந்தது. இந்த ஆண்டு சல்லிக்கட்டு நடத்தவில்லையெனில் தமிழகத்தைக் கடல் கொண்டு விடும் எனுமாப்போலே தமிழகம் கொந்தளித்துக் கொண்டிருந்ததாக ஊடகங்கள் சித்தரித்தன.

"சல்லிக்கட்டு தடைக்கு யார் பொறுப்பு" என்று தி.மு.க., அ.தி.மு.க., காங். உள்ளிட்ட கட்சிகள் கூச்சலிட்டுக் கொண்டிருக்க, கோட்டையைப் பிடித்தே தீருவது என்ற முயற்சியில் ஈடுபட்டிருக்கும் பாரதிய ஜனதா, சல்லிக்கட்டை நடத்துவதற்கான அறிவிக்கை என்ற பெயரில் தமிழக மக்களின் தலையில் ஒரு உருண்டை வெண்ணையை வைத்தது. உடனே கருப்புக் கொடிகள் வண்ணத் தோரணங்களாயின.

பத்திரிகையாளர் கூட்டத்துக்கும் மைதானத்துக்கும் இடையிலான வேறுபாடு புரியாத ஒரு ஏறு அவசரப்பட்டு பொன்னாரைத் தழுவுவ, அவர் போட்டி துவங்குமுன்

தாழ்த்தப்பட்ட சாதியைச் சேர்ந்த முதியவர் செல்லமுத்துவின் உடலைப் பொதுப்பாதையில் எடுத்துச் செல்லாமல், ஆதிக்க சாதிவெறியர்களின் கட்டளைப்படி மாற்றுப் பாதையில் தூக்கிச் செல்லும் போலீசு.

னரே குத்துப்பட்டு ரத்தம் சிந்திய தமிழ் (இந்து) வீரரானார். பொறா மையை மறைத்துக் கொண்டு எதிர்க்கட்சித் தமிழர்கள் சூட்டிய புகழாரங்களை, தனது கழுத்திலிருந்து கழற்றி ஆணியில் மாட்டி முடிப்பதற்குள் மோடி அரசின் அறிவிக்கைக்கு உச்ச நீதிமன்றம் இடைக்காலத் தடை விதித்து விட்டது. தமிழகத்தின் தலையில் மோடி அரசு வைத்த வெண்ணெய் உருகத் தொடங்கு முன்னரே ஆவியாகிவிட்டது. மோடி பொங்கல், மோசடிப் பொங்கலாயிற்று.

• • •

சல்லிக் கட்டு தொடர்பாக நடைபெற்ற விவாதங்களில் சிந்து வெளித் தொல்லியல் சான்றுகள், சங்க இலக்கியம் ஆகியவற்றில் தொடங்கி எட்கர் தர்ஸ்டனின் ஆய்வுகள் வரையிலான அனைத்தும் சான்று காட்டப்பட்டு விட்டன. “இது ஐரோப்பிய-கிறித்தவ சதி, பகீர்த்துக்கு விலங்குகளைக் கொல்லும் முஸ்லிம்களின் மத உரிமைக்கு அனுமதி, இந்துக்களின் சல்லிக்கட்டுக்குத் தடையா” என்று இந்து வெறியும் கிளப்பப்பட்டது. பெடா (PETA) அமைப்பின் கொடும்பாவிகள் கொளுத்தப்பட்டன.

இவையன்றி, சல்லிக்கட்டு தடை என்பது இந்த மண்ணுக்குரிய மாட்டு இனங்களை அழிப்பதற்கான பன்னாட்டு நிறுவனங்களின் சதி என்றும், காங்கேயம், உம்பளச்சேரி உள்ளிட்ட தமிழகத்தைச் சேர்ந்த பல்வகை காளையினங்களின் எண்ணிக்கை குறைந்து வருவதாகவும் சில ஆர்வலர்கள் எச்சரித்தனர். சல்லிக்கட்டு தடை செய்யப்பட்டு விட்டதால் இனப் பெருக்கத்துக்குப் பயன்படுத்தப்படும் இக்காளைகள் அடிமாட்டுக்கு அனுப்பப்படுகின்றன என்றும், சல்லிக்கட்டை நடத்துவதொன்றுதான் இந்தக் காளையினங்களைக் காப்பதற்கு வழி என்றும் இவர்கள் வாதிட்டனர்.

பாரதிய ஜனதாவின் கூற்றை மட்டும் குப்பை என்று தள்ளி விடுவோம். எஞ்சியிருப்பனவற்றில் பல, அரை உண்மைகள். ஆனால் சல்லிக்கட்டுக்கு ஆதரவாக வாதாடுபவர்கள், இந்த தடையின் காரணமாகத்தான் நாட்டு மாடுகள் அழியத் தொடங்கின என்று தொடங்கி, அப்படியே அதை விவசாயத்தின் அழிவு வரை நீட்டித்துச் செல்வது, “சிப்பை ஒளித்த தால்தான் கல்யாணம் நின்றுவிட்டது” என்பதற்குச் சமமான நகைச்சுவை.

ஜல்லிக்கட்டிற்குத் தடைவிதித்த உச்சநீதி மன்றத்தின் ஆணையை எதிர்த்து மொட்டை போட்டுக் கொள்ளும் தமிழ் மறவர்கள்.

“வளமான விவசாயம் - மேய்ச்சல் நிலங்கள் - கால்நடைகள் - விவசாயிகளின் மகிழ்ச்சி - பொங்கல் - மாட்டுப் பொங்கல்” என்பதைத் தலைகீழாகத் திருப்பி, “தமிழினப் பெருமிதம் - சல்லிக்கட்டு - கால்நடைப் பெருக்கம் - வளமான விவசாயம் - விவசாயிகளின் மகிழ்ச்சி” என்று சல்லிக்கட்டின் முக்கியத்துவத்தை ‘அறிவியல் பூர்வமாக’ நிறுவ முயல்கிறார்கள் அதன் ஆர்வலர்கள்.

விவசாயத்தில் நவீனக்கருவிகள் நுழைந்ததன் விளைவாக, கால்நடைகளின் பயன்பாடு குறைந்து ருப்பது நம் கண் முன் தெரியும் உண்மை. பசுமைப் புரட்சியின் தீய விளைவுகள், விதை நெல் முதல் கால்நடைகள், தாவரங்கள் வரையிலான அனைத்திலும் பன்மைத்துவத்தை அழித்து தமது ஏகபோகத்தை நிலைநாட்டவும், விதை முதல் விலங்கினங்கள் வரை அனைத்திலும் பாரம்பரிய மரபினங்களைத் திருடவும் பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் செய்யும் முயற்சிகள் ஆகியவை அம்பலமாகத் தொடங்கி பல ஆண்டுகள் கடந்து விட்டன. இந்த அழிவுகளில் தொடங்கி, நீர்நிலைகளின் அழிவு வரையிலான அனைத்துக்கும் யார் காரணமோ, அவர்கள்தான் தமிழ்ப் பண்பாடு, மரபு ஆகியவற்றின் பெயரால் இன்று சல்லிக்கட்டுக்காக குரல் கொடுக்கிறார்கள்.

விவசாயத்தின் அழிவு காரணமாக தமிழகத்தின் கிராமங்களில் இன்று வேலை இல்லை. மக்கள் பிழைப்பு தேடி நகரத்துக்குத் துரத்தப்பட்டிருக்கிறார்கள். எஞ்சியிருக்கும் விவசாயிகளோ வேலைக்கு ஆள் கிடைக்காமல், நடவுக்கும் அறுப்புக்கும் எந்திரங்களைத் தேடி ஓடுகிறார்கள். கிராமங்களில் உழவுக் காளைகளும் இல்லை, காளையரும் இல்லை. பல கிராமங்களில் ஏழை விவசாயக் குடும்பங்களில் எஞ்

சியிருப்பவர்கள் முதியவர்கள் மட்டும் தான். மனிதர்களே பிழைக்க முடியாத கிராமங்களில் மாடுகள் மட்டும் எப்படி எஞ்சியிருக்க இயலும்?

பசுக்களின் பால் பெரும் காதல் கொண்ட பா.ஜ.க., சமீபத்தில் மகாராட்டிரத்தில் மாட்டுக்கறி விற்பனையைத் தடை செய்தது. வழக்கமாக, உழவுக்கோ கறவைக்கோ பயனற்ற மாடுகளை விற்றுவிட்டு புதிய மாடுகளை வாங்கும் விவசாயிகள், இந்தத் தடைச் சட்டத்தின் விளைவாக அவற்றை விற்க முடியாமல் மாடு வளர்ப்பையே கைவிட்டு வருகின்றனர்.

“விவசாயத்தால் என்னுடைய குடும்பத்துக்கே சோறு போட முடியவில்லை. இந்த லட்சணத்தில் மாட்டைப் பராமரிக்க மாதம் 5,000 ரூபாய்க்கு நான் எங்கே போவது?” என்று கேள்வி எழுப்பியிருந்தார் ஒரு விதர்பா விவசாயி. விதர்பா பகுதியில் விவசாயிகள் தற்கொலை அதிகரிப்பதற்கு இணையாக மாடுகளின் எண்ணிக்கையும் குறைந்து வருவதைத் தனது ஆய்வில் சுட்டிக் காட்டியிருக்கிறார் பத்திரிகையாளர் சாய்நாத்.

விவசாயிகள் கொத்துக் கொத்தாக தற்கொலை செய்து கொள்ளும் நாட்டில் பசுப் பாதுகாப்பு பற்றிப் பேசுவது பார்ப்பன வக்கிரம் என்பது போதுமான அளவுக்கு அம்பலமாகிவிட்டது. இலவச அரிசியிலும் நூறு நாள் வேலையிலும் உயிர் தரித்திருக்கும் தமிழக கிராமங்களில், ஒரு இலட்சம் - இரண்டு லட்சம் கொடுத்து சல்லிக்கட்டுக் காளை வாங்கி, அதனைப் பராமரித்து, தமிழரின் பண்பாட்டு மரபு விட்டுப் போகாமல் சல்லிக்கட்டு நடத்துவது மட்டும் எப்படி வீரமாகிவிடும்?

அதுமட்டுமல்ல, வலியோனிடம் அஞ்சி நடுங்கிக் காலை நக்கினாலும், எளியோரை ஏறி மிதிக்க முடியுமாயின் அதுவே வீரமாகி விடுகிறது. மணல் கொள்ளையைத் தடுக்க முடியாத, டாஸ்மாக் கடையை மூட முடியாத ‘தமிழ் வீரம்’, மாட்டின் திமிலைப் பிடித்துத் தொங்கிவிட்டு மீசையை முறுக்குகிறது. ஜெயலலிதாவின் காலில் நெடுஞ்சாண்கிடையாக வீழ்ந்து கிடக்கும் அமைச்சர் பெருமக்களுக்கு மீசை இல்லை என்றா நினைக்கிறீர்கள்? எழுந்த பிறகு பாருங்கள் எண்ணெய் போட்ட மீசைகளை!

சல்லிக்கட்டுக்குப் பெயர்போன தென் மாவட்டங்கள்தான் கிடா வெட்டுக்கும் பெயர் போனவை. பாண்டி கோயிலிலும், சுடலை மாடசாமி கோயில்களிலும் ஆண்டுதோறும் வெட்டப்படும் கிடாக்களின் எண்ணிக்கை லட்சங்களில் இருக்கும். 2003-இல் ஜெயலலிதா கிடா வெட்டுத் தடைச் சட்டம் போட்டபோது, தென்தமிழகம் ரத்தக் களறியாகும் என்றுதான் பலரும் எண்ணினார்கள். ஒரு கோழி அறுக்கும் சத்தம்கூட எந்தக் கோயிலிலிருந்தும் கேட்கவில்லை.

இந்த வெட்கக்கேட்டுக்குப் பின்னர்தான் ம.க.இ.க. கிடா வெட்டும் போராட்டத்தை திருச்சியில் நடத்தியது. சட்டத்தை மீறி கிடா வெட்டி சாமி கும்பிடும் துணிவற்ற வீர மறவர்கள்தான், மேலவளவு முருகேசனை வெட்டிப் போட்டனர் என்பதை நாம் மறுக்க முடியாது.

சல்லிக்கட்டுக்காக ஊடகங்களில் குமுறிக் கொந்தளித்து வெடித்தவர்களைப் பார்த்தபோது, பத்து இடங்களிலாவது ரத்தக்களறி உறுதி என்றுதான் தோன்றியது. ஆனால் ஒரு இடத்தில் கூட சண்டை நடக்கவில்லை, சட்டையும் கிழியவில்லை. மறத் தமிழர்களின் குமுறல் கொந்தளிப்பெல்லாம் வெறும் சலாம் வரிசை என்பது, தடை விதித்த உச்ச நீதிமன்றத்தை அவர்கள் கண்ணீருடன் குனிந்து கும்பிட்டவுடன் அம்பலமாகிவிட்டது.

“மொட்டை, ஒப்பாரி, கண்ணீர், கருப்புக்கொடி” - இவைதான் உச்ச நீதிமன்றத் தீர்ப்புக்கு எதிராகத் தமிழ் வீரம் தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொண்ட வடிவங்கள். “காளைகளுக்குச் சிரிக்கத் தெரியாது” என்பது தமிழகம் செய்த பேறு. மீறி அவை சிரிக்க முயன்றிருந்தால், ‘தமிழ் மரபை மீறிய’ அவற்றின் செயலைக் கட்டுப்படுத்தி ‘ஒழுங்கை’ நிலைநாட்டும் பொருட்டு, மூக்கணாங்கியறு கொண்டு போலீசு அதிகாரிகளே காளைகளின் வாயைக் கட்டியிருப்பர்.

திருநாள் கொண்ட சேரியில் ‘சத்திரிய/இந்து/தமிழ்’ வீரத்தைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு பிணம் தூக்கிய போலீசார், தமிழ் வீரத்தைக் காக்கும் பொருட்டு இதைக்கூடச் செய்ய மாட்டார்களா என்ன?

குறிப்பு: பெரியவர் செல்லமுத்துவின் உடலை பொதுப்பாதை வழியாக எடுத்துச் செல்ல வேண்டும் என்று கோரிய திருநாள் கொண்டசேரி தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள், “மொட்டை போடுதல், ஒப்பாரி வைத்தல், கருப்புக்கொடி ஏற்றுதல்” போன்ற இழவு வீட்டுக்குப் பொருத்தமான வடிவங்களில் தமது எதிர்ப்பைக் காட்டியிருக்க வேண்டும். அவர்களோ காளைகளை மறிக்கும் காளையைரைப் போல, போலீசை வழிமறித்து மோதி தடியடி பட்டனர். பலருக்கு எலும்பு முறிந்தது. பெண்கள் உள்ளிட்டு 60-க்கும் மேற்பட்டவர்கள் கைது செய்யப்பட்டனர்.

இருப்பினும், இந்நடவடிக்கை ஏறு தழுவுதலை யொத்த ‘தமிழ் வீரம்’ என்ற வகையினத்தில் சேருமா, அதற்குரிய வரலாற்றுச் சான்றுகள் உள்ளனவா என்பது குறித்து கட்டுரையாசிரியருக்குத் தெளிவில்லையாதலால், அதனை அறிஞர்களின் முடிவுக்கே விட்டு விடுகிறார்.

• தொரட்டி

சென்னையின் அழிவில் நீதிபதிகளின் பாங்கு!

ஆறுகளும் ஏரிகளும் ஆக்கிரமிக்கப்
பட்டதற்குக் காரணமானவர்கள்
அரசியல்வாதிகளும் அதிகாரிகளும்தான்
என்றும் நீதிமன்றங்கள்தான்
இவற்றைப் போற்றிப் பாதுகாப்பதாகவும்
உருவாக்கப்பட்டிருக்கும்
பொதுக்கருத்து பொய்யானது.

நீர்நிலைகளின் முக்கியத்துவத்தில்
இயற்கையும் செயற்கையும்

பக்கிங்காம் தீர்ப்பு வந்த அதே ஆண்டில் உச்ச நீதிமன்றம் ஏரிகளை ஒழித்துக் கட்டுவதற்காகவே, இன்னொரு தீர்ப்பை வழங்கியிருந்தது. அதையும் தமக்குச் சாதகமாக இந்த சென்னை உயர்நீதிமன்ற நீதிபதிகள் காட்டியிருந்தார்கள் (பாரா 22). அந்த தீர்ப்பின் சாராம்சம் என்னவென்றால். “இயற்கையாக அமைந்த குளங்களைப் பாதுகாப்பது சட்டப்படி மிக அவசியமாகிறது, ஆனால் செயற்கையாக அமைக்கப்பட்ட குளங்கள் அப்படிப்பட்ட சட்டப்பூர்வ பாதுக்காப்பு பெறத் தகுதியானவை இல்லை”.

இப்படியொரு நுணுக்கமான கருத்தை சட்ட அறிஞர்களோ, அறிவியலாளர்களோ கனவிலும் எண்ணி இருக்க மாட்டார்கள். பல நூறு ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக பயனில் இருந்து வந்த குளங்களை, செயற்கை என்ற ஒரே காரணத்திற்காக அடியோடு அழிக்கலாம் என்ற இந்தக் கோட்பாட்டை என்னவென்று சொல்ல? உண்மையில், தென்னிந்தியாவில், அதிலும் குறிப்பாக தமிழ்நாட்டில் இயற்கையாக அமைந்த குளங்கள் என்று

சொல்லிக் கொள்ளும்படியாக எதுவுமே இல்லை என்ற உண்மையை உச்ச நீதிமன்ற நீதிமான்கள் அறிந்திருந்தார்களா என்று தெரியவில்லை.

ஒரு அறிவியல் சார்ந்த சட்டக் கேள்வியைத் தீர்மானிக்கும் முன்பு எந்த அளவுக்கு இந்திய நீதிபதிகள் தங்கள் சுய அறிவையோ அல்லது அறிவியல் அறிஞர்களின் கருத்துகளையோ முற்றிலும் தெளிவாகக் கேட்டு சீர்தூக்கி முடிவுக்கு வருகிறார்கள் என்பதற்கு இந்த வழக்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டு. ஒருவகையில், இன்றைய இந்திய நீதிபதிகளைவிட காலனிய கால நீதிபதிகள் தாங்கள் செய்யும் தொழிலின் பேரிலான மரியாதையும் (Professional honor) அறிவு நேர்மையும் (intellectual honesty) நமக்கு வியப்பூட்டுகிறது.

உதாரணமாக, மதுரை மாவட்டக் கையேட்டை எழுதிய ஓ.ஏ. நெல்சன் அக்கால மக்கள் எப்படி ஊரெங்கும் ஏரிகளையும் குளங்களையும் வாய்க்கால்களையும் வெட்டி சிறப்பான நெறிமுறைகளை ஏற்படுத்தி வைத்திருந்தனர் என்று விரிவாக எழுதியிருக்கிறார்.

நெல்சன், முறையாகச் சட்டம்பயின்றவர், சென்னைமாகாணத்தில் வருவாய் அதிகாரியாகவும், நீதிபதியாகவும் பல காலம் பணி செய்தவர். இந்தியா முழுமைக்கும் இந்துச் சட்டம் என்பது ஒன்றேதான் என்று வட இந்தியப் பார்ப்பனர்கள் புளுகிக் கொண்டிருந்ததை மறுத்து, இந்துக்களின் வழமைகளும் முறைமைகளும் இந்தியா முழுதும் ஒன்றாக இருக்க வாய்ப்பே இல்லை என்பதை ஆதாரங்களுடன் முதன் முதலாக புத்தகமாக எழுதி வெளியிட்டு, இந்துக்கள் சட்டம் பற்றிப் புணையப்பட்ட பொய்களை மறுத்தவர்.

இதோ 1868-ஆம் ஆண்டு வெளியான மதுரை மாவட்டக் கையேட்டில் குளங்களைப் பற்றி நெல்சன் பின்வருமாறு எழுதியிருக்கிறார்:

இந்திய விவசாயத்திற்கு ஏரிகளின் முக்கியத்துவம் குறித்து விளக்கி, நீரே அழித்தம் என்ற ஆங்கிலக் கட்டுரையை எழுதிய இயற்பியல் அறிஞர் சி.வி.ராமன்.

“மதுரை மாவட்டத்தின் எந்தப் பகுதியிலும் இயற்கையாய் அமைந்த குளங்களோ குட்டைகளோ எதுவுமே இல்லை. தண்ணீரை ஒருவர் எங்காவது கண்டார் என்றால் அது நிச்சயம் செயற்கையாக தேக்கி வைத்ததுதான். பழனி மலைகள் தொடங்கி கடற்கரை வரை செல்லும் பயணி ஒருவர் எந்தவொரு இயற்கையான நீர்நிலையையும் ஒருபோதும் காணவே முடியாது. (பக். 2, பாகம்-1)”

இயற்கைசார் சுற்றுலா (எகோ டூரிஸம்) என்ற பெயரில் ரெட்டேரியைத் தனியார்மயம் விழுங்குவதற்குத் திட்டங்களைத் தயாரித்து வருகிறது, தமிழக அரசு.

நீதிமன்றங்கள், நீதிபதிகளின் பயன்பாட்டுக்காக வென்றே இத்தகைய நூல்கள் அந்தக் காலத்தில் எழுதி வெளியிடப்பட்டன. மேற்கண்ட கூற்று மதுரை மாவட்டத்திற்கு மட்டும் அல்ல, சென்னைக்கும் பொருந்தும். நீர்நிலைகள் அனைத்தும் செயற்கையான மனித முயற்சிகள் என்பதை அறிந்து அவர்கள் மதிப்பளித்து வந்தனர்.

அன்றைய ஆங்கிலேய அரசியல்வாதிகள் கூட இந்த நாட்டின் நீர்நிலைகளின் முக்கியத்துவத்தை நன்கு அறிந்து வைத்திருந்தனர். எடுத்துக் காட்டாக, ஆங்கிலேய நாடாளுமன்றவாதியும், சட்டம், தத்துவம், அரசியல் அறிவில் தேர்ந்த அறிஞனுமான, எட்மண்ட் பர்கி (Edmund Burke) தென்னாட்டின் ஏரிகளை ‘ஒரு வங்கிக்கு ஒப்பிட்டு’ அவற்றின் நலத்தை நாட்டின் நலத்துக்கு ஒப்பாகவும், அதை உருவாக்கிய மூதாதையரைப் பலவாறாகப் போற்றியும் எழுதியிருக்கிறார். அவர் வாழ்ந்த காலத்தில், பாழாகிக் கிடந்த ஏரிகளை செப்பனிடாத ஊழல் மலிந்த கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் அதிகாரிகளைப் பலவாறாகச் சாடி வசைமாறி பொழிந்திருக்கிறார். அவர் ஏரிகளைக் குறித்து எழுதியவற்றைப் படிக்கும் எவருக்கும் வியப்பு வரும். 1785-ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற எட்மண்ட் பர்கியின் மிகப் பிரபலமான சொற்பொழிவு ஒன்றில் அவர் ஏரிகளை பற்றியும் அதனை உருவாக்கிய நல்லோர்களைப் பற்றியும் இவ்வாறு பேசினார்:

“
மதுரை மாவட்ட கையேடு என்ற
ஆவணத்தை எழுதிய
காலனிய கால நீதிபதி
ஓ.ஏ.நெல்சன்,
மதுரை மாவட்டத்தின்
எந்தப் பகுதியிலும்
இயற்கையாய் அமைந்த
குளங்களோ குட்டைகளோ
எதுவுமே இல்லை. தண்ணீரை
ஒருவர் எங்காவது கண்டார்
என்றால் அது நிச்சயம்
செயற்கையாக
தேக்கி வைத்ததுதான்
எனக் குறிப்பிடுகிறார்.”

“ஏரிகளே மன்னர்களின் உண்மையான நினைவுச் சின்னங்கள், இந்த மன்னர்கள் தமது மண்ணின் மைந்தர்களுக்கு உண்மையான தந்தையராக இருந்தவர்கள்; இவையே எதிர்வரும் சந்ததிகளுக்காக அவர்கள் விரும்பி விட்டுச் சென்ற உண்மையான விருப்ப ஆவணங்கள். இவை, ஒரு மாபெரும் நோக்கத்திற்காக அவர்கள் எழுப்பிய பேராலயங்கள்; அவர்களது நோக்கம் வற்றாத நல்லன்பை உடையது, இந்தப் பேரன்பு ஒரு மனிதனின் குறுகிய வாழ்நாட்களுக்குள் அடைபடும் அன்பு அல்ல, கட்டுக்குள் அடங்காத மனித மனத்தின் பேராசைகளையும் மிஞ்சுபவை; இயற்கையின் வரம்பை மிஞ்சிய பெரும் வளத்தைக் காலந்தோறும் அள்ளித்தர வல்லவை, இவை தலைமுறைகள் தாண்டி என்றென்றும் நின்று நிலைக்கத்தக்க வகையில் மனித குலத்திற்கு ஊட்டமளித்து வளப்படுத்தும் காவலர்கள்.”

ஏரிகளின் முக்கியத்துவம் குறித்து பல அறிவியல் அறிஞர்கள் எழுதியிருக்கின்றனர். எடுத்துக்காட்டாக, தமிழ் நாட்டில் பிறந்த நோபல் பரிசு பெற்ற அறிவியல் அறிஞர் சி.வி.ராமன் கூட தமிழ்நாட்டின் ஏரிகளைப் பற்றி எழுதி இருக்கிறார். வள்ளுவன் சொன்ன வார்த்தையையே தலைப்பாக்கி “நீரே அமிழ்தம் (Elixir of Life)” என்று ராமன் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய கட்டுரையை பள்ளி மாணவர்கள் பலர் படித்திருப்பார்கள். இயற்பியல் மேதையான அவர், ஏரி நீரின் நிறம்

இடத்திற்கு இடம் ஏன் மாறுபடுகிறது என்று இயற்பியல் விளக்கத்தோடு நிறுத்திக் கொள்ளவில்லை. இந்திய விவசாயத்திற்கு ஏரிகளின் முக்கியத்துவம் என்ன என்று விளக்குவதுடன், ஏரிகளின் அழகையும் வியந்து எழுதியிருக்கிறார். குடியிருப்புகளுக்கு இடையே அமைந்த ஏரிகளின் காட்சி எவ்வளவு அழகாயிருக்கின்றது என்று வியப்புகிறார். ஏரி நீரில் காலைக் கதிரவன் எழும் காட்சியும், மாலைக் கதிரவன் மறையும் காட்சியும் உள்ளத்திற்கு எத்தகைய கிளர்ச்சியைத் தருகின்றன என்று விவரிக்கிறார். “மனித முகத்திற்கு கண்கள் தரும் அழகைப் போன்று, தான் அமைந்திருக்கும் நிலப்பரப்பிற்கு ஏரிகள் அழகைச் சேர்க்கின்றன” என்பது அவர் கருத்து.

கூவத்தைக் குடிசைகள் மட்டுமா ஆக்கிரமித்திருக்கின்றன?

இயற்பியல் என்றால் ஏதோ ஒரு வறண்ட அறிவியல் என்று கருதும் பலர் இருக்க, இந்த இயற்பியல் அறிஞரின் கண்களில் கூட அவை பராமரிப்பின்றி சீரழிந்து வருவதும் தெரிந்திருக்கிறது, அதையும் எண்ணி வருந்தியிருக்கிறார். எனவே, ஏரிகளின் முக்கியத்துவம் என்ன என்பது நீதிபதிகள் அறிந்து கொள்ள முடியாத ஒரு விசயம் அல்ல.

ஆனால், அதிமேதாவிடாக தங்களை காட்டிக் கொள்ளும் இக்கால நீதிபதிகள் ஒரு பராமரிப்பில்லாத ஏரியை நிரந்தரமாக மூடச் சொல்லி தீர்ப்பளித்த போதுதான், ‘முக்கியத்துவத்தில் இயற்கை என்றும் செயற்கை என்றும்’ யாரும் அறிந்திராத ஒரு பாகுபாட்டைக் கண்டுபிடித்து அதையே சட்ட விதியாக்கி தீர்ப்பளித்தனர். தாங்கள் ஏன் அப்படிப்பட்ட ஒரு சட்டம் அல்லது அறிவியல் நிலைபாட்டை கண்டடைந்தனர் என்று அந்தத் தீர்ப்பில் எங்குமே குறிப்பிடவில்லை. ஏனெனில், இந்திய அறிவியலாளர்களோ அல்லது சர்வதேச அறிவியலாளர்களோ அப்படியொரு வேறுபாட்டை இதுவரை கண்டு பிடிக்கவுமில்லை. இட நெருக்கடி மிகுந்த இன்றைய ஐரோப்பிய நகரங்களில் உயர்ந்தோங்கிய கட்டிடங்களின் மத்தியிலும் உச்சியிலும் நீர் நிலைகளை அமைக்க முடியுமா? என்ற அறிவியல் ஆய்வுகள் நடந்து கொண்டிருக்கும் இந்தக் காலத்தில், நமது முன்னோர் ஊர் நடுவே கட்டி வைத்த நீர்நிலைகளை அழிக்கும் உத்தரவைப் பிறப்பித்த இந்த நீதிபதிகளை என்னவென்று சொல்ல?

உலகமெங்கும் நீர்நிலைகளைப் பாதுகாக்கும் முயற்சிகள் முழு வீச்சில் நடந்து வருகின்றன என்பது அனைவரும் அறிந்த ஒன்றே. எதிர்கால உலகத்திற்காக நீர் நிலைகளைக் காப்பாற்றும் முயற்சியில் சட்ட வல்லுனர்களும் இணைந்தே செயல்பட்டு வரு

கின்றனர். நீர்நிலைகளுக்கான சட்டம் சார்ந்த அறிவியல் நடைமுறைகளை ராம்சர் உடன்படிக்கை (Ramsar Convention) என்று அழைக்கப்படும் 1971-ஆம் ஆண்டைய ‘சர்வதேச முக்கியத்துவம் மிக்க நீர் நிலைகள் குறித்த எழுதாச் சட்டம் (Convention on Wetlands of International Importance) வெளியிட்டுள்ளது. இந்த மிக முக்கியமான சர்வதேச உடன்படிக்கையில் இந்திய அரசும் கையெழுத்திட்டு அதைச் சீரிய முறையில் செயல்படுத்துவோம் என்று உறுதியளித்துள்ளது. அந்த ஒப்பந்தத்தை நடைமுறைப்படுத்தும் சட்டப் பொறுப்பு மத்திய அரசின் சுற்றுச்சூழல் மேம்பாட்டுத் துறைக்கு உண்டு. குறைந்தபட்ச சட்ட அறிவு உள்ள எவரும் இந்த உடன்படிக்கையில் என்ன உள்ளது என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடியும். இந்திய உச்ச நீதிமன்றம் கண்டு பிடித்த ‘‘செயற்கையாக அமைக்கப்பட்ட குளங்கள் சட்டப்பூர்வ பாதுக்காப்பு பெறத்

“

அதிமேதாவிடாக தங்களை காட்டிக் கொள்ளும் இக்கால நீதிபதிகள் ஒரு பராமரிப்பில்லாத ஏரியை நிரந்தரமாக மூடச் சொல்லி தீர்ப்பளித்த போதுதான், ‘முக்கியத்துவத்தில் இயற்கை என்றும் செயற்கை என்றும்’ யாரும் அறிந்திராத ஒரு பாகுபாட்டைக் கண்டுபிடித்தனர். தாங்கள் ஏன் அப்படிப்பட்ட நிலைபாட்டை கண்டடைந்தனர் என்று அந்தத் தீர்ப்பில் அவர்கள் எங்குமே குறிப்பிடவில்லை.

”

பள்ளிக்கரணை சதுப்பு நிலத்திற்குள் கழிவு நீரைக் கொட்டும் அக்கிரமம்.

தகுதியற்றவை” என்ற வகையினம், ராம்சார் உடன் படிக்கையில் இல்லை. ஏன், நாம் அறிந்தவரையில் எந்த இந்தியச் சட்டங்களிலும் குறிப்பிடப்படவில்லை.

இந்தியாவைப் பற்றிய மிகச் சிறிய அறிவுடைய எவரும் அப்படியொரு சட்ட நிலைப்பாட்டை அடையவே முடியாது. ஏனென்றால். உள்நாட்டில் உள்ள நீர்நிலைகளில் பெரும்பகுதியானவை செயற்கையாக உருவாக்கப்பட்டவையேயன்றி இயற்கையாக அமைந்தவை அல்ல. அப்படிப்பட்ட கட்டமைப்புகளை சேதப் படுத்தவோ, அழிக்கவோ அனுமதித்தால் அது நாட்டின் பொருளாதார அழிவை அனுமதிப்பதற்கு ஒப்பாகும். மத்திய அரசு பராமரித்துவரும் சிறு பாசனக் குளங்களின் 2006-ஆம் ஆண்டு கணக்கெடுப்பின்படி, நாட்டில் சுமார் ஐந்து லட்சத்திற்கும் மேற்பட்ட பாசனக் குளங்கள் உள்ளன. இவை

“**நீர்நிலைகளுக்கான சட்டம் சார்ந்த அறிவியல் நடைமுறைகளை ராம்சார் உடன்படிக்கை (Ramsar Convention)**

என்று அழைக்கப்படும் 1971-ஆம் ஆண்டைய “சர்வதேச முக்கியத்துவம் மிக்க நீர்நிலைகள் குறித்த எழுதாச் சட்டம் (Convention on Wetlands of International Importance) வெளியிட்டுள்ளது.

இந்த மிக முக்கியமான சர்வதேச உடன்படிக்கையில் இந்திய அரசும் கையெழுத்திட்டு அதைச் சீரிய முறையில் செயல்படுத்துவோம் என்று உறுதியளித்துள்ளது.

”

அனைத்தும் இங்கு வாழ்ந்த மக்கள் செயற்கையாக உருவாக்கியதே தவிர, இயற்கையில் அமைந்தவை அன்று. எனவே, இக்குளங்கள் அனைத்தும் நாட்டின் கட்டமைப்புகள் என்றே கொள்ள வேண்டும்.

ஆனாலும் ஏரிகளைப் பற்றியோ அது சார்ந்த சட்டம் பற்றியோ, தென்னிந்திய வரலாறு பற்றியோ எதையும் முறையாகக் கற்று அறிந்திராத உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதிகள், செப்பனிடப்படாத குளங்களை தூரத்துவிட்டு அந்த இடத்தில் கடைகள் கட்டிவைக்கலாம் என்று தீர்ப்பினை வழங்கினர். பக்கிங்காம் கால்வாயை தூர்க்கும்படி தீர்ப்பு எழுதியவர்கள், இந்தத் தீர்ப்பை மேற்கோள் காட்டியதில் நமக்கு வியப்பு ஒன்றும் இல்லை.

அந்த வழக்கை விரிவாகப் பார்ப்போம்.

துரைப்பாக்கம் ரெட்டேரி வழக்கு

1996-ஆம் ஆண்டு, சென்னையின் வெள்ளச் சேதத்திற்குக் காரணமாகச் சொல்லப்பட்ட பக்கிங்காம் கால்வாய்க் குடிசைவாசிகளை வெளியேற்றி மீள் குடியேற்றம் செய்ய, தமிழக அரசு தேர்வு செய்த இடம் ஏரிகள் அதிகமாக இருந்த ஒக்கியம் துரைப்பாக்கம் கிராமம். இங்கே ஏரிகள் மட்டுமில்லாது பலவிதமான நீர் மற்றும் கடல் சார்ந்த நீர் நிலைகளும் (Inland and Coastal wetlands) இருக்கின்றன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இந்தக் கிராமத்தில் இருந்த ரெட்டேரி என்ற ஒரு குளத்தை தூர்த்துவிட்டு அந்த இடத்தில் கடைகள் கட்டுவதற்கு தமிழக அரசு முடிவு செய்தது. உள்ளூராட்சிக் கவுன்சிலராக இருந்த சுசேதா என்பவர் இதை எதிர்த்து ஒரு வழக்குத் தொடர்ந்தார். சுருக்கமாகச் சொன்னால், ஏரிப் புறம்போக்கைக் சீர்குலைக்க அரசுக்கு அதிகாரம் இல்லை என்பது தான் அவரது வாதம். சட்டப்படி அவரது வாதம் மறுக்க முடியாதது. அதோடு கூடவே, பல சான்று ஆவணங்கள், இதற்கு முன்பு வந்திருந்த சுற்றுச்சூழல் குறித்த உச்ச நீதிமன்றத் தீர்ப்புகளைக் குறிப்பிட்டு தமிழக அரசின் முடிவு சட்ட விரோதமானது என்று அவர் வாதிட்டார்.

சீரழிந்த அந்த ஏரியை தூர்த்தால் என்ன கேடு வந்துவிடும் என்று ஆய்ந்து சொல்ல அண்ணா பல்கலை கழகத்தின் நீர்வள ஆய்வு மையத்திற்கு சென்னை உயர் நீதிமன்றம் ஆணையிட்டது. அவர்கள் இந்தக் குளம் குறித்த நிலவரத்தை அறிக்கையாகச் சொல்லியிருந்தார்கள். அதில், இந்தக் குளம் ஒரு சிறிய கோயில் குளம் என்றும், தற்போது அது சிதிலமடைந்து இருப்பதாகவும், இப்போதைய நிலையில்

இதனைத் தூர்த்து விடுவதால் ஏற்படும் பாதிப்பு பெரிய அளவில் இல்லை என்றும் ஒரு அறிக்கையைக் கொடுத்தார்கள். வழக்கு நடந்து கொண்டிருந்தபோது “இந்து” நாளேடு வெளியிட்ட செய்தியில் இவ்வாறு வந்திருந்தது:

“ஊராட்சி மன்றக் கவுன்சிலர் சுசேதா தாக்கல் செய்த பொதுநலன் மனுவில் ஒக்கியம் துரைப் பாக்கம் கிராமத்தில் முன்பு இருபது குளங்கள் இருந்ததாகவும், தற்போது ஐந்து மட்டுமே இருப்பதாகவும், அதுவும் சிதிலமடைந்து இருப்பதாகவும் தெரிவித்து உள்ளார். ...அதே மனுவில், தற்போது சீரழிந்த நிலையில் இருக்கும் இந்த ஐந்து குளங்களையாவது சீர் செய்தால் ஊருக்குள் குடியிருப்புகளை மூழ்கடிக்கும் வெள்ளத்தையும் தடுக்கலாம் என்றும் தெரிவித்துள்ளார்”. (தி இந்து, பிப். 4, 2006)

ஆக, ஏரிகள் தண்ணீர் தருவது மட்டுமில்லாமல் வெள்ளத்தையும் தடுக்கும் என்ற விவரத்தையும் தெரிவித்திருந்தார். ஆனால், இதுபற்றி நீதிமன்றம் எதுவும் கண்டுகொள்ளவில்லை. அந்தக் குளத்தை சீர் செய்தால் அது தரும் பலன் என்ன என்பது பற்றியும் அவர்கள் கண்டுகொள்ளவில்லை. இறுதியாக, இந்தக் குளத்தை தூர்த்து கடைகள் கட்டிக் கொள்வது சரியே என்று தீர்ப்பளித்ததுள்ளனர். சுசேதாவின் சட்டப் பூர்வ வாதங்களோ, அந்தக் குளத்தை சீர்செய்யும் கிராம சபையின் தீர்மானத்தையோ, குளம் வெள்ளப் பெருக்கை தடுக்கும் என்ற அறிவியல் கருத்தையோ உயர் நீதிமன்றம் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. “இடிந்த குளத்தில் கடையைக் கட்டு” என்பதே இந்த உயர் நீதிமன்றத் தீர்ப்பின் சாரம்.

சென்னை உயர்நீதிமன்றத்தின் இந்தத் தீர்ப்பை எதிர்த்து சுசேதா உச்ச நீதிமன்றம் சென்றார். விசாரித்து முடித்த உச்ச நீதிமன்றம் தீர்ப்பில் இப்படிச் சொன்னது:

“

சுசேதா வழக்கின் போது நீதிபதிகள் நடந்து கொண்ட விதம், சுசேதாவையும், வல்லுனர்களையும் நடத்திய விதம், அவர்களைப் பற்றி தீர்ப்பில் குறிப்பிட்ட விதம் ஏற்குறைய நாஜி ஜெர்மனியில் இட்லரின் ஆட்சியின் போது பாசிஸ்டுகளின் கைத்தடியாக இருந்த நீதிபதி பிரீஸ்லரின் செயல்களுக்கு ஒப்பாக இருந்தது என்றால் அது மிகையல்ல. பிரீஸ்லருக்குப் எப்போதுமே பிடித்த கேள்வி “அடேய், கேட்டதற்கு மட்டும் பதில் சொல்! அதுவும் ஆம் என்று சொல், அல்லது இல்லை என்று சொல்!”

“வழக்கில் குறிப்பிடப்பட்ட இந்தக் குளம் இயற்கையான குளம் அன்று. வெறும் மழை நீரை மட்டுமே இதில் தேக்கி வைக்க முடியும். இது பல காலமாகக் குப்பை மேடாக இருந்து வருகிறது. இது எப்போது இந்தச் சீரழிவிற்கு வந்தது என்று ஆதாரங்கள் எதுவும் இல்லையென்றாலும், பல காலமாகச் சீரழிந்த நிலையில்தான் இருக்கிறது என்பது மறுக்க முடியாதது. கூடவே, இது ஒரு குப்பை மேடாகவும் சாக்கடை தேங்கும் இடமாகவும் இருந்து வருகிறது. எனவே, எங்களுக்கு கருத்தில், இது ஒன்றும் உயிர்ப்பிக் கப்பட வேண்டிய குளம் என்று ஆணையிடத் தகுந்த வழக்கு அல்ல.”

ஆதாரங்களே இல்லையென்றாலும், இது பல காலமாக சீரழிந்து கிடக்கிற குளம் என்று முடிவு செய்தவர்கள் சீரழிவைத் தடுக்க வேண்டும் என்று ஆணையிடவில்லை. மாறாக, தூர்த்துவிடும்படி ஆணையிடுகிறார்கள். இப்படிச் சொல்லி விட்டு, இந்தக் கிராமத்தில் உள்ள ரெட்டேரியைவிட அளவில் சிறிய ஐந்து குளங்களை முறையாகப் பராமரித்து கிராமத்தின் தண்ணீர்த் தட்டுப்பாட்டையும், சுற்றுப்புறச் சூழ்நிலையையும் காப்பாற்றும்படி அரசுக்கு அறிவுரை விடுத்தார்கள்.

மேற்படித் தீர்ப்பு உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதிகளின் வாயில் இருந்து வந்து துவிட்டபடியால் இனிவரும் காலத்

“

செயற்கையாக அமைக்கப்பட்ட குளங்கள் சட்டப்பூர்வ பாதுகாப்பு பெறத் தகுதியற்றவை என்ற உச்ச நீதிமன்றத் தீர்ப்பு இந்தியா பற்றிய அடிப்படை அறிவே நீதிபதிகளுக்குக் கிடையாது என்பதை அம்பலப்படுத்துகிறது. ஏனென்றால், உள்நாட்டில் உள்ள நீர்நிலைகளில் பெரும்பகுதி செயற்கையாக உருவாக்கப்பட்டவைதான். அந்த நீர்நிலைகளை அழிக்க அனுமதிப்பது, நாட்டின் பொருளாதாரத்தை அழிப்பதற்கு ஒப்பானது.

”

திற்கு இதுவே சட்டமாகும். இதைத்தான் பக்கிங்காம் கால்வாய் வழக்கில் சென்னை உயர் நீதிமன்றம் முன்மாதிரியாகக் காட்டியது. இந்தத் தீர்ப்பைப் பயன்படுத்தி கடந்த பத்து ஆண்டுகளில் தமிழ் நாட்டில் மேலும் சில ஏரிகள் தூர்க்கப்பட்டுவிட்டன. மருத்துவமனைகள், கல்லூரிகள் என்று பல விதமான கட்டடங்களை ஏரிகளைத் தூர்த்த இடங்களில் கட்டிக் கொள்ளலாம் என்று நீதிமன்றங்கள் அனுமதித்திருக்கின்றன.

கடந்த நவம்பர் - டிசம்பர் வெள்ளத்தில் சுசேதா சொல்லியிருந்தபடி துரைப்பாக்கத்திற்கும் வெள்ளம் வந்தது.

ஓக்கியம் துரைப்பாக்கம் ஏரி மேடு வழக்கு

ரெட்டேரியை தூர்த்துவிட்டு கடைகள் கட்டிய இடே துரைப்பாக்கம் கிராமத்தில் இருந்த இன்னொரு நீர் சார்ந்த நிலம் பற்றிய வழக்கு இது. வருவாய் துறைக் கணக்குகளில் இந்த நிலம் தீர்வை விதிக்கப்பட்ட நஞ்சைத் தரிசு என்று குறிப்பிடப்பட்டு இருந்தது (assessed waste wetland). சுருக்கமாக சொன்னால், இந்த நிலம் முன்பு ஒரு ஏரியின் உள்வாயாக இருந்திருக்கக் கூடும் அல்லது ஏதோ ஒரு நீர் சார்ந்த நிலமாக இருந்திருக்கும். இதே நிலம், கடந்த நூற்றாண்டின் கிராமக் கணக்குகளில் கடல் சார்ந்த கழிநிலம் (Backwaters) என்று குறிக்கப்பட்டிருந்

தது. கடலோரத்தில் இருக்கும் நஞ்சை விவசாயம் நடக்கும் கிராமப் பகுதிகளில் இத்தகைய நிலங்கள் இருக்கவே செய்கின்றன.

கிராமக் கணக்கு விபரங்களில் நீர் சார்ந்த நிலங்களில் மட்டுமே 133 வகைகள் இருக்கின்றன. அவ் விடத்தைக் காலி செய்து சுமார் மூவாயிரம் குடிசை மாற்று வாரிய வீடுகள் கட்டுவதற்கென்று தமிழக அரசு தீர்மானித்தது. இதை எதிர்த்து சுசேதா மீண்டும் ஒரு பொது நல வழக்குத் தொடர்ந்தார். தமிழக அரசு அந்த நிலத்தின் தன்மையை வீடுகள் கட்டுவதற்கான இடமாக மாற்றியது செல்லாது என்பது அவரது சட்டப்பூர்வ வாதம். நடைமுறையில் உள்ள சட்டங்களின்படி ஒரு நீர்சார்ந்த நிலத்தை (wetland) தூர்த்து விட முடியாது என்பதால் அரசின் இந்த முடிவு செல்லாது என்று அவர் வாதிட்டார்.

சென்னை உயர் நீதிமன்றம் அரசின் கட்டுமான வேலைகளுக்கு முழுமையான தடை ஏதும் விதிக்காமல் இந்த வழக்கினை விசாரிக்க மட்டும் முடிவு செய்தது. கடும் எதிர்ப்புக்கு இடையில் அரசு ஒரு ஆணையர் குழுவையும் அமர்த்தியது. இந்த குழுவில் பேர்பெற்ற சுற்றுச் சூழல் வல்லுநர் ஒருவர், நீர் இயல் வல்லுநர் ஒருவர், ஐ.ஏ.எஸ். அதிகாரி ஒருவர் இடம் பெற்றிருந்தனர். அரசும், உள்ளூர் சல்லிப்பேர்வழிகளும் கொடுத்த பல இடைஞ்சல்களுக்கிடையே, இந்த வல்லுநர் குழு ஒரு அறிக்கையை வழங்கியது. இந்த அறிக்கையின்படி, குறிப்பிடப்பட்ட அந்த நிலம் மிகவும் அத்தியாவசியமான நீர் சார்ந்த நிலம் என்றும் இத்தகைய நிலங்களை மாற்றி அதில் வீடுகள் கட்டுவது பெரும் வெள்ளம் போன்ற துயரச்சம்பவங்களுக்கு வழிவகுக்கும் என்றும் குறிப்பிட்டிருந்தது. மேலும், சென்னை போன்ற பெரு நகரங்களில் வெள்ள அபாயத்தைத் தவிர்க்க வேண்டுமானால் இத்தகைய நிலங்களை விட்டு வைக்க வேண்டும் என்பதையே தன் முடிவாகச் சொல்லியிருந்தது.

பள்ளிக்கரணை சதுப்பு நிலத்தை ஆக்கிரமித்துக் கட்டப்பட்டுள்ள அதிவிரைவுச் சாலை மேம்பாலம்.

வந்ததே கோபம், நீதிபதிகளுக்கு! கேட்காத கேள்விக்கு எப்படியடா பதில் சொன்னீர்கள்? என்று எரிச்சல் பொங்கி வழிய அந்த அறிக்கையை குப்பைத் தொட்டியில் தூக்கி வீசிவிட்டு பள்ளிக்கூட அகராதியில் இந்த இடத்திற்கான விளக்கத்தைத் தேடினார்கள். அவர்களுக்குக் கிடைத்த புரிதலின்படி, அரசு இந்த இடத்தை குடிசை மாற்று வாரிய வீடுகள் கட்டுவதற்குத் தேர்வு செய்தது சரிதான் என்று தீர்ப்பளித்தனர். அறிக்கை எழுதிய அறிவியலாளர்களையும், அதிகாரியையும் அவமரியாதை செய்யும் அளவுக்கு தமது சொற்களைப் பயன்படுத்தியிருந்தனர். இதோ அவர்கள் “வேதனை” கொப்பளிக்க எழுதிய வார்த்தைகளைப் பாருங்கள்:

“கேட்டிருந்த கேள்விகளுக்கு மட்டும் பதில் சொல்ல வேண்டிய வல்லுநர் குழு அவர்கள் வரம்பை மீறி, ஓரடி மேலே சென்று பல விசயங்களைப் பற்றி தேவையில்லாமல் எழுதியிருப்பது எங்களை மிகவும் வேதனைப்படுத்தி விட்டது என்பதை நாங்கள் இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறோம். (பாரா 53)”

வல்லுநர் குழு எழுதியிருந்தது அனைத்தும் அறிவியல் உண்மை. சென்னையின் ஒட்டுமொத்த வெள்ளம் வடிய இருக்கும் ஒரு வடிநிலத்தை ஆய்வு செய்யும் பொழுது நகரின் ஒட்டுமொத்த பிரச்சனையை ஆய்வு செய்யாமல் எப்படி எழுத முடியும்? அந்நாள்தான் வல்லுனர்கள் நீண்ட விளக்கம் கூறி எழுத வேண்டியிருந்தது. அதைக்கூட புரிந்துகொள்ளும் குறைந்தபட்ச பொறுமையோ அறிவோ இந்த நீதிபதிகளுக்கு இல்லை.

இப்பேர்ப்பட்ட நிலங்களைப் பாதுகாக்காவிட்டால் எதிர்காலத்தில் சென்னையில் பெரும் வெள்ளம் அடிக்கடி வரக்கூடும் என்று வல்லுநர்கள் சொன்னது உண்மையே. வெள்ளம் குறித்து ஒரு ஆழமான திட்டம் தயாரித்து இத்தகைய நிலங்களை பராமரித்து நிர்வாகம் செய்ய வேண்டும் என்று அவர்கள் எழுதியது சர்வதேச அளவில் பின்பற்றப்படும் ஒரு நடை

முறையே. ஆனால் நீதிபதிகள் செய்து கொண்ட முன்முடிவுக்கு இந்த அறிக்கை ஒப்பவில்லை போலும். வல்லுனர்கள் சொன்னபடி இந்த ஆண்டின் வெள்ளம் இந்தப் பகுதி முழுமையையும் சுற்றிச் சூழ்ந்தது. தீர்ப்பு சொன்ன நீதிமான்கள் - எலிப்பி தர்மாராவும், கே.கே. சசிதரனும் இப்போது என்ன சொல்வார்கள் என்று தெரியவில்லை.

முடிவாக,

சென்னையின் வெள்ளத்திற்கு அரசியல்வாதிகளும், ரியல் எஸ்டேட் முதலைகளும், கார்ப்பரேட் கம்பெனிகளும், ஆக்கிரமிப்பு செய்த இடத்தில் தொழில் செய்யும் கல்விமான்கள், மருத்துவ தர்மவான்கள் மட்டுமே காரணமல்ல. பொறுப்பற்ற அரசைக் கேள்வி கேட்க விரும்பாத நீதிமன்றங்களும் ஒரு காரணமே. சட்டத்தைப் பற்றிச் சிறிதும் கண்டு கொள்ளாததுடன் நாட்டின் எதிர்காலத்தையும் கேள்விக்குள்ளாக்கும் இவர்களை நாம் கேள்வி கேட்டுக் குற்றவாளிக் கூண்டில் நிறுத்த வேண்டிய நேரம் இது.

பின் குறிப்பு:

1. நமது நாடு ஒருவேளை பிரிட்டனைப் போன்ற தொரு உண்மையான முதலாளித்துவ ஜனநாயகமாக இருந்திருந்தால், லண்டன் மிர்ரர் பத்திரிக்கை செய்தது போல “அட முட்டாள்களே” என்று கூவி அழைத்து இந்த நீதிபதிகளை ஒரு பொது விவாதத்திற்கு உட்படுத்தலாம். இது இந்தியா என்பதால் நீதிபதிகள் தாம் அவமரியாதை செய்யப்பட்டதாக கூறக்கூடும்.

2. சுசேதா வழக்கின் போது நீதிபதிகள் நடந்து கொண்ட விதம், சுசேதாவையும், வல்லுனர்களையும் நடத்திய விதம், அவர்களைப் பற்றி தீர்ப்பில் குறிப்பிட்ட விதம் ஏறக்குறைய நாஜி ஜெர்மனியில் இடலரின் ஆட்சியின் போது பாசிஸ்டுகளின் கைத்தடியாக இருந்த நீதிபதி பிரீஸ்லரின் செயல்களுக்கு ஒப்பாக இருந்தது என்றால் அது மிகையில்லை. பிரீஸ்லருக்குப் எப்போதுமே பிடித்த கேள்வி “அடேய், கேட்டதற்கு மட்டும் பதில் சொல்! அதுவும் ஆம் என்று சொல், அல்லது இல்லை என்று சொல்!” நியாயமான ஜெர்மன் அதிகாரிகளை, ஜனநாயகவாதிகளை, அறிவாளிகளை, மாணவர்களை இப்படியே கேள்வி கேட்டு ஒப்புக்கு விசாரணை செய்து தூக்கிலிட்டவர் இந்த நீதிபதி. அவமானச் சின்னமான இவரது தீர்ப்புகளைப் போருக்குப் பிந்திய ஜெர்மனியில் தேடித்தேடி திருத்தினார்கள்.

● கிருஷ்ணராஜ்

“கல்வியறிவு இல்லாத ஏழைகளாகிய நாங்கள் பஞ்சாயத்துத் தேர்தலில் போட்டியிட்ட தகுதியில்லாத போது, எங்களிடம் ஏன் ஓட்டுக்களை மட்டும் கேட்கிறார்கள்?” என்று சாடும் மேவாட் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த ஹுசைனி.

இந்த ஏழை, நடுத்தர விவசாயிகளின் ஜனநாயக உரிமையை ஒரேயொரு வீச்சில் தட்டிப் பறிக்கத் துணிகிறது, உச்சநீதிமன்றம்.

நல்லது - கெட்டது, சரி - தவறுகளைப் புரிந்து கொள்ள கல்வியறிவு அவசியம் என்ற மெட்டுக்குடி வாதத்தை முன்வைக்கிறார்கள் உச்சநீதி மன்ற நீதிபதிகள். கல்வியறிவுற்றவர்கள் பணத்துக்கு விலை போகிறார்கள், எவ்வித அறநெறியுமின்றி ஊழல் - மோசடி, கிரிமினல் குற்றங்களில் ஈடுபடுகிறார்கள்; படிப்பறிவில்லாத இந்த ஏழைகளால்தான் ஜனநாயகம் சீரழிகிறது; கழிப்பறைகூடக் கட்டிக் கொள்ளாத நாகரிகமில்லாத இவர்கள்தான் நாட்டை அசிங்கப்படுத்துகிறார்கள் என்ற ஆதிக்க சாதி-ஆளும் வர்க்கத் நிமிருடன் தீர்ப்பளிக்கின்றனர்.

ஆனால், உண்மையோ இதற்கு மாறானதாக இருக்கிறது. மெத்தப் படித்த பல அரசியல்வாதிகளும் அதிகாரிகளும் தான் பெருமளவில் ஊழல், மோசடி முதலான கிரிமினல் குற்றங்களில் ஈடுபடுகின்றனர் என்பதை நாளும் அரங்கேறிவரும் ஊழல்-கொள்ளைகள் நிரூபித்துக் காட்டுகின்றன. யோக்கிய சிகாமணிகளாக உபதேசம் செய்யும் நீதிபதிகளில் பலர் இலஞ்சத்தில் மூழ்கிக் குளிக்கும் பேர்வழிகள் என்பது ஊறிந்த உண்மை.

ஆனால், பஞ்சாயத்து உறுப்பினராக உள்ள படிப்பறிவில்லாத ஏழைகள்தான், கிராமப்புற விளைநிலங்களைப் பறிக்கும் கார்ப்பரேட் கொள்ளையை எதிர்த்து தங்கள் பஞ்சாயத்துகளில் தீர்மானம் நிறைவேற்றி மக்களைத் திரட்டிப் போராடுகின்றனர். கடந்த 2005-இல் பெண்களுக்கான தனித் தொகுதியாக ஒதுக்கப்பட்ட பெரோஸ்பூர் ஜிர்கா வட்டத்திலுள்ள நிம்கேடா கிராமப் பஞ்சாயத்தில் 7 பெண் உறுப்பினர்கள் இருந்தனர். அவர்கள் சூதாட்டம், சாராயம், பெண் குழந்தைகளைக் கருவிலேயே கொல்லுதல் முதலான சமூகக் கொடுமைகளை இக்கிராமத்தில் ஒழித்து முன்னுதாரமிக்க பஞ்சாயத்தாக மாற்றிக் காட்டினர். ஆனால், அந்த 7 பெண்களும் படிப்பறிவுற்றவர்கள்.

இப்படிதான் சட்டத்தின் விளைவாக, பெண்களுக்கான தனித் தொகுதியாக ஒதுக்கப்பட்டுள்ள பல கிராமப் பஞ்சாயத்துகளில் தேர்தலில் நிறுத்த தகுதியான பெண்கள் யாருமே இல்லை. அரியானாவின் பல கிராமப் பஞ்சாயத்துகளில் தொடக்கப்பள்ளிகூட இல்லாத நிலையில், படிப்பறிவுக்கு எங்கே போவது? லாரி மூலம் காசு கொடுத்து குடிநீரைப் பெற வேண்டிய அவலத்தில் உள்ள கிராம மக்கள், செப்டிக் டேங்க் கொண்ட கழிப்பறை கட்டுவதற்கும் அதைப் பயன்படுத்துவதற்கும் தண்ணீருக்கு எங்கே போவது?

இன்றைய அரசியலமைப்பு முறை தோல்வியடைந்து விட்டதையே நாட்டு மக்களின் தீராத வறுமையும், கல்வியறிவின்மையும், வீடுகளில் கழிப்பறை இல்லாமையும் மெய்ப்பித்துக் காட்டுகிறது. ஆனால், ஏழையாகவும், படிப்பறிவுற்றவராகவும், கடனாளியாக இருப்பதற்கும் காரணம் நீதான் என்று பழி போட்டு, ஏழைகளைக் குற்றவாளியாக்கித் தண்டிக்கும் புதிய மனுநீதியைத்தான் உச்சநீதிமன்றம் தீர்ப்பாக அறிவித்துள்ளது.

ஏற்கெனவே ஒலிபெருக்கி கூடாது, சுவரொட்டி-சுவரெழுத்து கூடாது, ஊர்வலம் கூடாது என்று மக்களுக்கு நெருக்கமான, சாதாரண தேர்தல் பிரச்சார வடிவங்களுக்குக் கூடத் தேர்தல் ஆணையம் கட்டுப்பாடுகளை விதித்து, மறுகாலனியாதிக்கத்துக்கு ஏற்ப தேர்தல் சட்டங்களையும் நடைமுறைகளையும் மாற்றி வருகிறது. இதன் மூலம் தனியார் தொலைக்காட்சிகளில் விளம்பரம் கொடுக்குமளவிற்குப் பணம் வைத்திருக்கும் கட்சியும், கோடீசுவர வேட்பாளர்கள் மட்டுமே தேர்தலில் நிற்க முடியும் என்ற நிலைக்குத் தள்ளி, சொல்லிக் கொள்ளப்படும் ஜனநாயகத்தைப் பணநாயகமாக்கிவிட்டது. இதன் வழியாக, ஊரை அடித்து உலையில் போட்டவனும், ஊழல், கிரிமினல் பேர்வழிகளும் தேர்தலில் நிற்பதற்கும், அமைச்சர்களாவதற்கும் வாசலைத் திறந்துவைத்து விட்டு, வீட்டில் கக்கை கட்ட முடியாத ஏழைகள் தேர்தலில் நிற்க தடை விதிப்பதன் மூலம் இப்பணநாயகத்தைச் சட்டபூர்வமாக்கியிருக்கிறது, உச்சநீதிமன்றம். அரசியல் சாசனம் உறுதியளித்துள்ள 18 வயதான அனைத்து குடிமக்களும் வாக்களிக்கவும், தேர்தலில் நிற்கவுமான சட்டபூர்வ, சமத்துவ உரிமையை மயிரளவுக்குக்கூட மதிக்காமலும், அதனை ரத்து செய்யும் விதத்திலும் அளிக்கப்பட்டிருக்கும் உச்சநீதி மன்றத் தீர்ப்பு, சொல்லிக் கொள்ளப்படும் இந்திய ஜனநாயகத்தின் போலித்தனத்தை மீண்டும் உறுதி செய்திருக்கிறது. அரசியல் சாசனத்தைக் காப்பதாக உறுதியேற்றுப் பதவியில் அமர்ந்துள்ள நீதிபதிகள், அதற்கு நேர்எதிராகச் செயல்பட்டுள்ளனர்.

இன்றைய அரசமைப்பு சட்டரீதியாகவே மெட்டுக்குடி-மேல் சாதியினருக்கான நாயகமாக, பணநாயகமாக மாறி நிற்பதையே இச்சட்டத் திருத்தமும் உச்சநீதி மன்றத் தீர்ப்பும் மீண்டும் நிரூபித்துக் காட்டுகிறது.

● குமார்

ஊருக்கு ஊரு சாராயம்!

கதறுது தமிழகம்!

மூடு டாஸ்மாக்கை!

சிறப்பு மாநாடு

கலை நிகழ்ச்சிகள்

14-2-2016 ஞாயிறு, மாலை 4.00 மணி
 உழவர் சந்தை மைதானம், தென்னூர், திருச்சி.

தப்பாட்டம் :

ஜான் பீட்டர் – கலா தப்பாட்டக் குழு, ரெட்டிப்பாளையம், தஞ்சாவூர்.

தலைமை :

தோழர் காளியப்பன், மாநில ஒருங்கிணைப்புக் குழு, மக்கள் அதிகாரம்.

உரையாற்றுவோர் :

திரு. மு.எல்.சஞ்சீவி குமார்,
 பத்திரிகையாளர், சென்னை.

திரு. த.தனசேகரன், பொதுச் செயலாளர்,
 தமிழ்நாடு டாஸ்மாக்க் பணியாளர்கள் சங்கம்.

சு.காவ்யாஸ்ரீ, கந்தளம் வகுப்பு,
 ஊராட்சி ஒன்றிய துவக்கப் பள்ளி, அவ்வூர், நீலகிரி மாவட்டம்.

திரு. டாக்டர் இரா.பாலசுரு,
 மனநல மருத்துவர், திண்டுக்கல்.

டாஸ்மாக்க் கொடூரம் பற்றிய நேருரைகள் :

திருமதி ஆனந்தி அம்மாள்,
 உதவும் கைகள், சென்னை.

திரு. நாகராஜ்,
 அனுப்புராப்பாளையம், திருப்பூர்.

திருமதி மந்திரி குமாரி,
 கச்சிராயநத்தம், விருத்தாசலம் வட்டம்.

திரு. டேவிட் ராஜ்,
 தேசிய சம்பியன் (வான்வீச்சு), தேமானூர், கன்னியாகுமாரி.

சிறப்புரை :

தோழர் **மருதையன்**, பொதுச் செயலாளர்,
 மக்கள் கலை இலக்கியக் கழகம், தமிழ்நாடு.

வழக்கறிஞர் **சி.ராஜ்**,
 மாநில ஒருங்கிணைப்பாளர், மக்கள் அதிகாரம்.

கலைநிகழ்ச்சிகள் :

காநாதன் நாவேர் நாட்டுக்களரி கலைக் குழு, ஆலப்புழா, கேரளா,
 மக்கள் கலை இலக்கியக் கழக மையக் கலைக்குழுவின் புரட்சிகர கலைநிகழ்ச்சி

நாடகம் :

மையம் வீதி நாடக இயக்கம், மதுரை.

சாராய சாஸ்ராஜ்யத்துக்கு முடிவுகட்ட வாரீர்...!

மக்கள் அதிகாரம்

தமிழ்நாடு